HARLAN COBEN

STRĂINUL

virtual-project.eu

HARLAN COBEN

STRĂINUL

Original: *The Stranger* (2015)

Traducere din limba engleză și note de:
ROXANA BRÎNCEANU

virtual-project.eu

PALADIN

2022

„O, suflete, fii pregătit pentru venirea Străinului.
Fii pregătit pentru cel care știe să pună întrebări.
Există unul care își amintește drumul către ușa ta:
Poți scăpa de viață, dar nu de moarte”.

T.S. Eliot

Capitolul 1

Străinul nu a distrus dintr-odată lumea lui Adam.

Așa avea să-și spună Adam Price mai târziu, dar era o minciună. Cumva, Adam știuse imediat, chiar din prima propoziție, că viața mulțumitoare din suburbie, pe care o cunoscuse ca soț și tată a doi copii, dispăruse pentru totdeauna. În aparență, era o simplă propoziție, însă în intonație exista ceva, ceva atoateștiutor și oarecum plin de grijă, care-i atrăgea atenția că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

— Nu trebuia să rămâi cu ea, zise Străinul.

Se aflau la centrul comunitar American Legion Hall din Cedarfield, statul New Jersey. Cedarfield era un oraș plin de manageri de fonduri de investiții, bancheri și alți experți financiari ai universului. Le plăcea să bea bere la American Legion Hall pentru că-i încânta să-și petreacă timpul printre cei aflați mai jos pe scara socială, un mod de a se preface că sunt băieți de treabă, sarea pământului, în genul celor dintr-o reclamă la camionetele Dodge Ram, când, de fapt, nu erau nici pe departe așa.

Adam stătea lângă tejgheaua lipicioasă a barului. În spatele lui se afla o țintă de darts. Reclamele de neon propuneau berea Miller Lite, dar Adam ținea în mâna dreaptă o sticlă de Budweiser. Se întoarse spre bărbatul care tocmai se așezase lângă el și, cu toate că știa deja răspunsul, îl întrebă:

— Cu mine vorbești?

Individul era mai tânăr decât majoritatea tăticilor, mai slab, aproape sfrijit, cu ochi mari albaștri pătrunzători. Avea brațe albe și mlădioase, iar sub una dintre mânecile scurte se ghicea un tatuaj. Purta șapcă. Nu era chiar hipster, dar avea ceva de tocilar, ca un tip care conduce un departament tehnic și n-a văzut niciodată soarele.

Ochii albaștri pătrunzători susținură privirea lui Adam cu o intensitate care îl făcu să vrea să se ferească.

— Ți-a spus că-i însărcinată, nu-i așa?

Adam simți cum strânge mai puternic sticla.

— De asta ai rămas. Corinne ți-a zis că e însărcinată.

Exact în acel moment, Adam simți cum un fel de întrerupător se

declanșează în pieptul lui, de parcă cineva apăsase temporizatorul digital roșu al unei bombe, într-un film nereușit, și acum timpul începuse să se scurgă. Tic, tac, tic, tac…

— Te cunosc? întrebă el.

— Ți-a spus că-i însărcinată, continuă Străinul. Corinne. Ți-a zis că-i însărcinată, apoi a pierdut copilul.

American Legion Hall era plin de tătici din oraș, îmbrăcați cu tricouri albe de baseball cu mâneci trei sferturi și bermude informe sau blugi cu talie înaltă pentru tați cumsecade. Mulți purtau șepci. În seara asta aveau loc selecțiile băieților din clasele a patra, a cincea și a șasea pentru lotul de lacrosse[1], dar și pentru echipa A. Dacă vrei să observi comportamentul indivizilor cu personalitate de tip A în mediul lor natural, se gândi Adam, urmărește-i pe părinții care se implică în meciurile de selecție ale odraslelor. Discovery Channel ar trebui să filmeze asta.

— Te-ai simțit obligat să rămâi, nu-i așa? întrebă insistent bărbatul.

— Nu știu cine naiba…

— Te-a mințit, Adam.

Tânărul vorbea cu convingere, nu doar ca și cum ar fi fost sigur de ceea ce spunea, ci ca și cum îi păsa cel mai tare de binele lui Adam.

— Corinne a inventat totul. N-a fost niciodată însărcinată.

Cuvintele continuau să cadă ca niște lovituri, ametindu-l pe Adam, slăbindu-i rezistența, lăsându-l zdruncinat și confuz și gata să se lase numărat în ring. Ar fi vrut să riposteze, să-l apuce pe tip de tricou și să-l arunce prin încăpere pentru că-i insulta astfel soția, dar n-o făcea din două motive.

Primul era toată povestea cu loviturile ametitoare care-i vlăguiau rezistența.

Iar al doilea consta în felul în care vorbea bărbatul, ceva din tonul lui încrezător, nenorocita de convingere din glasul său, care îl făcea pe Adam să-și spună că ar putea fi înțelept să-l asculte.

— Cine ești? întrebă Adam.

— Contează?

— Da, contează.

— Eu sunt Străinul. Străinul cu informații importante. Corinne te-a mințit, Adam. N-a fost însărcinată. A fost doar o șmecherie ca să te-ntorci la ea.

Adam clătină din cap. Revăzu evenimentele și se strădui să rămână rațional și calm.

— Am văzut testul de sarcină.

— Fals.

— Am văzut ecograma.

— Tot falsă. Bărbatul ridică mâna înainte ca Adam să intervină: Și da, la fel era și burta. Sau mai bine zis, burțile. După ce Corinne și-a început reprezentația, n-ai mai văzut-o goală, nu-i așa? Ce făcea, pretindea că are grețuri noaptea ca să nu faceți sex? Așa se-ntâmplă de cele mai multe ori. Așa că, atunci când a pierdut copilul, tu ai privit retrospectiv și ți-ai dat seama că sarcina a fost dificilă chiar de la început.

Din cealaltă parte a încăperii, o voce răsunătoare strigă:

— OK, băieți, luați-vă câte-o bere rece și hai să-ncepem petrecerea.

Vocea îi aparținea lui Tripp Evans, președintele ligii de lacrosse, fost director de publicitate pe Madison Avenue și un tip destul de la locul lui. Ceilalți tați începură să-și ia din rastel scaune de aluminiu, de genul celor folosite la concertele copiilor, la școală, și să le așeze în cerc în jurul încăperii. Tripp Evans privi spre Adam, îi observă expresia cu siguranță palidă a feței și se încruntă. Adam îl ignoră și se întoarse către Străin.

— Cine dracului ești?

— Consideră-mă salvatorul tău. Sau prietenul care tocmai te-a eliberat din închisoare.

— Vorbești prostii.

Conversațiile din jur se cam încheiaseră. Vocile se auzeau acum șoptite, iar sunetul scaunelor târâte pe podea răsuna în sală. Tații abordau pe chipuri expresii sportive, în vederea selecției. Adam ura povestea asta. El nici nu trebuia să se afle aici, ci Corinne. Ea era trezorierul consiliului de conducere al clubului de lacrosse, dar școala ei modificase programul conferinței profesorilor în Atlantic City la care trebuia să participe și, cu toate că era cea mai importantă zi din an pentru echipele de lacrosse din Cedarfield – de fapt, principalul motiv pentru care Corinne devenise atât de activă –, Adam fusese obligat s-o înlocuiască.

— Ar trebui să-mi mulțumești, continuă bărbatul.

— Despre ce vorbești?

Insul zâmbi pentru prima dată. Adam nu se putu împiedica să nu remarce că avea un zâmbet plăcut, zâmbetul unui vindecător, al cuiva care nu vrea să

facă decât ceea ce e corect.

— Ești liber, spuse Străinul.

— Ești un mincinos.

— Tu știi mai bine, nu-i așa, Adam?

Din partea opusă a sălii, Tripp Evans se întoarse spre ei și strigă:

— Adam?

Toată lumea era deja așezată, cu excepția lui Adam și a Străinului.

— Trebuie să plec, șopti Străinul. Dacă ai neapărat nevoie de o dovadă, verifică-ți cardul Visa. Caută un transfer către Novelty Funsy.

— Stai…

— Încă ceva. Bărbatul se aplecă spre el: În locul tău, le-aș face teste ADN celor doi băieți.

Tic, tic, tic… bum!

— Poftim?

— În cazul ăsta n-am nicio dovadă, însă când o femeie e dispusă să mintă în legătură cu asemenea lucruri, ei bine, e destul de probabil să nu fie întâia oară.

Și astfel, năucindu-l iarăși pe Adam cu acea ultimă acuzație, Străinul ieși în grabă pe ușă.

Capitolul 2

Când Adam reuși să-și recapete controlul asupra picioarelor, alergă după Străin.

Prea târziu.

Străinul urca pe locul din dreapta șoferului, într-o Honda Acord gri. Mașina ieși din parcare. Adam sprintă s-o vadă mai de aproape, cu gândul de a reține numărul de înmatriculare, dar nu-și dădu seama decât că era din statul său, New Jersey. Când mașina vira spre ieșire, mai observă ceva.

La volan se afla o femeie.

Era tânără, cu păr blond lung. Când lumina felinarelor stradale îi căzu pe față, văzu că se uita la el. Ochii li se întâlniră pentru o fracțiune de secundă. Pe fața ei se citea o expresie de îngrijorare, de milă.

Pentru el.

Mașina se îndepărtă. Cineva îl strigă pe nume. Adam se întoarse și intră.

•

Începură cu selecția pentru echipele locale.

Adam se strădui să fie atent, dar părea că toate sunetele erau filtrate de echivalentul auditiv al ușii aburite de la cabina de duș. Corinne simplificase sarcina lui Adam. Evaluase fiecare băiat calificat pentru echipa clasei a șasea, așa că el nu mai avea decât să aleagă dintre cei rămași. Cheia – motivul real pentru care se afla acolo – era să se asigure că Ryan, fiul lor din clasa a șasea, ajungea în echipa starurilor. Băiatul mai mare, Thomas, acum în anul al doilea de liceu, fusese exclus din echipa starurilor când avea vârsta lui Ryan pentru că, cel puțin așa credea Corinne, iar Adam tindea să-i dea dreptate, părinții lui nu se implicaseră suficient. Prea mulți dintre tații prezenți acolo în seara aceea veniseră nu atât din dragoste pentru joc, cât pentru a apăra interesele copiilor lor.

Inclusiv Adam. Trist, dar ăsta era adevărul.

Adam încercă să treacă peste ceea ce tocmai îi ajunsese la urechi – oricum, cine naiba era omul ăla? –, însă nu reuși. Vederea i se încețoșa când se uita la „rapoartele de evaluare” întocmite de Corinne. Soția sa fusese ordonată, aproape analitică, când făcuse lista, clasificând băieții de la cel mai bun, la cel mai slab. Când unul dintre băieți fu ales, Adam îi tăie

automat numele. Studie scrisul cursiv al soției sale, care putea fi folosit drept model pentru exemplele de scrisori pe care profesorii de la clasa a treia le fixează deasupra tablei. Asta era Corinne. Era fata aceea care intră în clasă, se plânge că va pica, apoi termină prima testul și primește notă maximă. Era inteligentă, hotărâtă, frumoasă și…

Mincinoasă?

— Hai să trecem la echipele itinerante, băieți, propuse Tripp.

Sunetul scaunelor târșâite răsună din nou în sală. Încă în ceață, Adam se alătură cercului de patru bărbați care urmau să stabilească echipele A și B. Astea contau cu adevărat. Liga locală rămânea în oraș. Cei mai buni jucători erau în A sau în B și participau la turnee în tot statul.

„Novelty Funsy. De ce-mi sună cunoscut?”

Antrenorul principal al anului lor se numea Bob Baime, dar Adam, când se gândea la el, îi zicea Gaston, personajul din filmul Disney de animație *Frumoasa și Bestia.* Bob era un bărbat ca o gogoașă, ce afișa genul de zâmbet luminos pe care-l vezi numai la prostovani. Era gălăgios și mândru, prost și răutăcios, și peste tot pe unde umbla, cu pieptul în afară și brațele legănându-se, părea acompaniat de coloana sonoră a filmului: „Nimeni nu-i mai îndemânatic/nu se bate/nu trage mai bine decât Gaston…”

„Las-o baltă”, gândi Adam. „Străinul doar se juca cu tine…”

Selecționarea echipelor ar fi trebuit să dureze câteva secunde. Fiecare puști primea o notă de la unu la zece în diverse categorii – mânuirea crosei, viteză, forță, pase, chestii de genul ăsta. Se făcea totalul și se obținea media. Teoretic, trebuia doar să parcurgi lista de sus în jos, să-i selectezi pe primii optsprezece băieți pentru echipa A, pe următorii optsprezece pentru B, iar ceilalți rămâneau pe dinafară. Simplu. Dar mai întâi trebuia ca fiecare să se asigure că propriii lor fii intraseră în echipele antrenate de ei.

OK, bun, s-a rezolvat.

Apoi începi să parcurgi în jos clasamentul. Lucrurile merseră repede până ajunseră la ultimii aleși pentru echipa B.

— Jimmy Hoch ar trebui să fie acolo, se pronunță Gaston.

Bob Baime vorbea arareori pur și simplu. De obicei, el dădea sentințe. Unul dintre secunzii lui timizi – Adam nu-i știa numele – zise:

— Dar Jack și Logan sunt amândoi în fața lui.

— Adevărat, acceptă Gaston, însă eu îl cunosc pe băiatul ăsta, pe Jimmy Hoch. Joacă mai bine decât cei doi. Doar că a avut o perioadă proastă la

evaluări. Tuși în pumn înainte de a continua: Jimmy a avut un an greu. Părinții lui au divorțat. Ar trebui să-l ajutăm și să-l punem în echipă. Așa că dacă nimeni n-are nimic împotrivă…

Începu să scrie numele lui Jimmy. Adam se pomeni rostind:

— Eu nu-s de acord.

Toți ochii se întoarseră spre el.

Gaston își împinse bărbia cu gropiță către Adam.

— Poftim?

— Eu am o problemă cu asta. Jack și Logan au punctaj mai bun. Cine are cel mai bun punctaj dintre ei doi?

— Logan, răspunse unul dintre secunzi.

Adam își aruncă o privire pe listă și văzu notele.

— Așadar, Logan ar trebui să fie în echipă. El e copilul evaluat ca fiind mai bun și cu scorul cel mai mare.

Secunzii nu oftară zgomotos, însă ar fi putut foarte bine s-o facă. Gaston nu era obișnuit să fie contrazis. Se aplecă în față, dezvelindu-și dinții mari.

— Fără supărare, dar tu ești aici doar ca înlocuitor al soției tale.

Pronunță cuvântul *soție* puțin apăsat, ca și cum ar fi vrut să spună că, dacă ții locul soției, înseamnă că nu ești bărbat adevărat.

— Nici măcar nu ești antrenor secund, continuă Gaston.

— Adevărat, zise Adam, dar știu să citesc niște cifre, Bob. Scorul general al lui Logan este de 6,7. Jimmy are numai 6,4. Chiar și în matematica din ziua de azi, 6,7 este mai mare decât 6,4. Dacă te ajută, îți fac un desen.

Gaston nu aprecia sarcasmul.

— Însă, după cum tocmai am explicat, există circumstanțe atenuante.

— Divorțul?

— Exact.

Adam se uită la secunzi. Dintr-odată, aceștia găsiseră ceva fascinant la podeaua din fața lor.

— Păi, în cazul ăsta, cunoști situațiile familiale ale lui Jack sau Logan?

— Știu că părinții lor sunt împreună.

— Deci acum ăsta e factorul decisiv? întrebă Adam. Tu ai o căsnicie bună, nu-i așa, Ga… Aproape că-i scăpă Gaston. Bob?

— Poftim?

— Tu și Melanie. Sunteți cel mai fericit cuplu pe care-l cunosc, e

adevărat?

Melanie era scundă, blondă și infatuată și clipea ca și cum cineva tocmai ar fi pălmuit-o. Lui Gaston îi plăcea s-o mângâie mult pe fund în public, nu atât pentru a-și demonstra afecțiunea, poate chiar dorința, cât pentru a arăta că femeia este proprietatea lui. Acum el se lăsă pe spate și încercă să-și găsească cu grijă cuvintele:

— Avem o căsnicie bună, da, dar…

— Păi, asta ar trebui să scadă cel puțin o jumătate de punct din scorul fiului tău, corect? Ceea ce l-ar duce pe Bob-junior la… să vedem… 6,3. Echipa B. În cazul în care creștem scorul lui Jimmy pentru că părinții lui au probleme, n-ar trebui de asemenea să-l scădem pe al fiului tău pentru că voi sunteți al dracului de perfecți?

Unul dintre secunzi întrebă:

— Adam, ești bine?

Adam întoarse brusc privirea către cel care vorbise.

— Da.

Gaston începu să-și flexeze pumnii.

Corinne a inventat totul. N-a fost niciodată gravidă.

Adam întâlni privirea tipului masiv și o susținu. „Hai, băiețel”, se gândi Adam. Acum ori niciodată. Gaston era tipul de bărbat mare și musculos la care știai că totul nu-i decât fațadă. Peste umărul lui Gaston, îl vedea pe Tripp Evans uitându-se uimit la ei.

— Aici nu-i tribunal, se apără Gaston dezvelindu-și dinții scânteietori. Ai depășit măsura.

Adam nu mai fusese de patru luni la un tribunal, dar nu se osteni să-l corecteze. Ridică foile și spuse:

— Bob, evaluările astea au un rost.

— La fel și noi, replică Gaston, trecându-și mâna prin coama neagră. Ca antrenori. Ca oameni care i-au urmărit pe puștii ăștia ani în șir. Noi avem ultimul cuvânt. Eu, ca antrenor principal, iau decizia finală. Jimmy are o atitudine bună. Și asta contează. Noi nu suntem computere. Folosim toate instrumentele pe care le avem la dispoziție ca să-i selectăm pe copiii cei mai merituoși. Își desfăcu brațele mari, încercând să-l recâștige pe Adam: Haide, acum vorbim despre ultimul copil din echipa B. Nu prea înseamnă mare lucru.

— Pariez că pentru Logan înseamnă mare lucru.

— Eu sunt antrenorul principal. Alegerea finală îmi aparține.

Încăperea începu să se agite. Bărbații plecau. Adam deschise gura să mai zică ceva, dar care ar fi fost rostul? N-ar fi avut câștig de cauză și, la urma urmei, de ce o făcea? Nici măcar nu știa cine naiba era Logan. Doar încercase să-și îndepărteze gândurile de la dezastrul lăsat în urmă de Străin. Nimic mai mult. Era conștient de asta. Se ridică de pe scaun.

— Unde te duci? întrebă Gaston, cu bărbia atât de împinsă înainte, de parcă invita să primească o lovitură de pumn.

— Ryan este în echipa A, corect?

— Corect.

Pentru asta se afla Adam acolo, să intervină, dacă era cazul, pentru fiul lui. Se rezolvase. Restul n-avea nicio importanță.

— Seară bună, băieți.

Adam se întoarse la bar. Încuviință din cap spre Len Gilman, șeful poliției din oraș, căruia îi plăcea să lucreze în spatele tejghelei pentru că asta limita cazurile de conducere sub influența alcoolului. Len îi răspunse la fel și-i dădu o sticlă de Bud. Adam o desfăcu cu puțin prea mult entuziasm. Tripp Evans se așeză lângă el. Len îi împinse și lui o bere. Tripp ridică sticla și ciocni cu Adam. Ambii băură în tăcere în timp ce lumea se împrăștia. Oamenii își luau la revedere. Gaston se ridică plin de emfază – îi plăcea să dramatizeze – și-i aruncă o privire răutăcioasă lui Adam, care ridică sticla spre el, urându-i astfel de bine. Gaston ieși furios.

— Îți faci prieteni? întrebă Tripp.

— Sunt un tip prietenos.

— Știi că el este vicepreședintele consiliului, nu?

— Va trebui ca la următoarea întâlnire să-mi amintesc să-i fac o plecăciune, spuse Adam.

— Eu sunt președintele.

— În cazul ăsta, ar trebui să-mi fac rost de genunchiere.

Tripp aprobă din cap; îi plăcuse replica.

— Bob trece printr-o perioadă grea.

— Bob e un cur umflat.

— Da, mă rog. Știi de ce rămân eu președinte?

— Te ajută să agăți gagici?

— Da, de-aia. Și pentru că, dacă demisionez, Bob este cel care va urma la conducere.

— Îngrozitor. Adam puse sticla de bere pe tejghea. Trebuie să plec.

— El nu mai are serviciu.

— Cine?

— Bob. Și-a pierdut slujba acum mai bine de un an.

— Îmi pare rău să aud asta, dar nu-i o scuză.

— N-am spus că este. Voiam doar să știi.

— Am înțeles.

— Bob are un agent de recrutare care-l ajută să-și găsească o slujbă – un recrutor de elită, foarte important.

— Și?

— Acest recrutor de elită încearcă să-i găsească lui Bob o nouă slujbă.

— Mi-ai zis deja.

— Recrutorul este Jim Hoch.

Adam se opri.

— Tatăl lui Jimmy Hoch?

Tripp nu spuse nimic.

— De asta îl vrea pe puști în echipă?

— Păi, ce, chiar ai crezut că lui Bob îi pasă că părinții sunt divorțați?

Adam se mulțumi să clatine din cap.

— Și ție ți se pare în regulă?

Tripp ridică din umeri.

— Nimic nu-i simplu aici. Dacă un părinte se implică în activitățile sportive ale copiilor săi, atunci știi că-i ca o leoaică în jurul puiului ei. Uneori, un puști este ales numai pentru că sunt vecini. Alteori aleg unul pentru că are o mamă sexy, care se îmbracă provocator la meciuri…

— Știi toate astea din proprie experiență?

— Pledez vinovat. Câteodată aleg un băiat pentru că tăticul lui îi poate ajuta să obțină o slujbă. Pare un motiv mai bun decât majoritatea celorlalte.

— Auzi, ești prea cinic pentru un director de publicitate.

Tripp zâmbi.

— Da, știu, dar noi așa vorbim întotdeauna. Cât de departe ai merge ca să-ți protejezi familia? Tu n-ai face rău nimănui, eu n-aș face rău nimănui, însă dacă cineva îți amenință familia, dacă asta ar însemna să-ți salvezi copilul…

— Am ucide?

— Uită-te în jur, amice. Tripp desfăcu brațele. Orașul ăsta, școlile astea,

programele astea, copiii, familiile – din când în când, stau și mă gândesc și nu-mi vine să cred cât de norocoși suntem. Trăim visul, să știi.

Adam știa. Oarecum. Evoluase de la postul de apărător public prost plătit la cel de avocat specializat eminent plătit regește, pentru a-și permite să trăiască acest vis. Se întreba dacă merita.

— Și dacă Logan trebuie să tragă ponoasele?

— De când e viața dreaptă? Uite, am câțiva clienți de la o mare companie de automobile. Da, îi știi și tu numele. Și da, ai citit recent în ziare că a ascuns faptul că există o problemă la mecanismul de direcție. O mulțime de oameni au avut accidente ori au murit. Tipii ăștia de la automobile sunt chiar de treabă. Oameni obișnuiți. Și atunci, cum au costuri și beneficii și au lăsat să moară oameni?

Adam înțelegea unde voia să ajungă, dar o discuție cu Tripp era întotdeauna interesantă.

— Pentru că sunt niște ticăloși corupți?

Celălalt se încruntă.

— Știi bine că nu ăsta-i adevărul. E ca și cu angajații companiilor din industria tutunului. Sunt toți diabolici? Ce părere ai despre evlavioșii care acoperă scandalurile din biserică sau, știu eu, despre cei care poluează râurile? Adam, sunt ei niște ticăloși corupți?

Așa era Tripp – un tată din suburbii filosof.

— Zi-mi tu.

— E vorba de perspectivă, Adam.

Tripp zâmbi. Își scoase șapca, își netezi părul rar, apoi își acoperi capul.

— Noi, oamenii, nu putem vedea clar. Suntem mereu subiectivi. Ne apărăm întotdeauna propriile interese.

— Observ ceva în legătură cu toate exemplele astea…, spuse Adam.

— Ce?

— Banii.

— Sunt rădăcina tuturor relelor, prietene.

Adam se gândi la Străin. Se gândi la cei doi fii ai săi care erau acum acasă, probabil făcându-și temele sau jucând un joc video. Se gândi la soția lui, care se afla la o conferință a profesorilor, în Atlantic City, și-i răspunse:

— Nu chiar a tuturor.

Capitolul 3

Parcarea de la American Legion era întunecoasă. Doar luminile care se strecurau din mașini atunci când se deschideau portierele sau licăritul telefoanelor verificate străpungeau bezna. Adam se urcă în mașină și se așeză la volan. Câteva clipe nu făcu nimic. Doar stătu acolo. Se auzeau ușile trântite ale mașinilor, motoarele care porneau. Adam nu se clinti.

Nu trebuia să rămâi cu ea…

Își simți telefonul vibrând în buzunar. Bănui că era un SMS de la Corinne. Era nerăbdătoare să afle rezultatele selecției. Scoase telefonul și verifică mesajul. Da, de la Corinne:

Cum a mers??

Așa cum bănuise.

Adam fixa telefonul de parcă textul ar fi putut conține un mesaj ascuns, când bătaia unor degete în geam îl făcu să tresară. Capul cât un dovleac al lui Gaston umplea fereastra din dreapta. Zâmbi larg spre Adam și-i făcu semn să coboare geamul. Adam puse cheia în contact, apăsă pe buton și privi cum geamul se lasă.

— Hai, omule, făcu Gaston, fără supărare. A fost doar o simplă diferență de opinii, nu-i așa?

— Exact.

Gaston băgă mâna pe geam. Adam i-o strânse.

— Baftă în sezonul ăsta, zise Gaston.

— Să fie. Baftă în găsirea slujbei.

Gaston încremeni pentru o clipă. Cei doi stăteau nemișcați, Gaston uriaș în dreptul portierei, Adam așezat în mașină, dar fără să-și întoarcă privirea. În cele din urmă, Gaston își eliberă mâna și se îndepărtă.

Ce caraghios…

Telefonul bâzâi din nou. Era tot Corinne:

Hei?!?

Adam și-o putea imagina fixând ecranul, murind de nerăbdare să primească un răspuns. Jocurile psihologice nu-i stătuseră niciodată în fire, așa că nu văzu niciun motiv să nu-i răspundă:

Ryan e în A.

Replica ei veni imediat:

Ura!!! *Te sun în juma de oră.*

Lăsă telefonul deoparte, porni mașina și se îndreptă spre casă. Drumul avea exact patru kilometri și două sute de metri – Corinne îl măsurase cu podometrul când începuse să alerge. Trecu pe lângă magazinul Dunkin' Donuts/Baskin-Robbins de pe South Maple, care vindea gogoși și înghețată, și vină la stânga la benzinăria Sunoco din colț. Când ajunse acasă era târziu, dar, ca de obicei, în casă ardeau toate luminile. În prezent, o mulțime de ore la școală erau dedicate discuțiilor despre economisire și energii recuperabile, însă cei doi băieți ai lui încă nu învățaseră să părăsească o încăpere fără să lase luminile aprinse.

În timp ce se apropia de ușă, o auzi lătrând pe Jersey, cățeaua lor Border Collie. Când descuie ușa, Jersey îl întâmpină ca și cum ar fi fost un prizonier de război care se întorcea acasă. Adam văzu că bolul de apă al câinelui era gol.

— Hei!

Niciun răspuns. Probabil că Ryan dormea. Thomas fie își termina temele, fie pretindea asta. Niciodată nu era în toiul sau la finalul vreunui joc video și nici nu se juca pe laptop – Adam reușea întotdeauna să-l întrerupă *fix* în momentul în care își termina temele și începea să se joace sau să-și facă de lucru pe laptop.

Umplu bolul cu apă.

— Hei!

Thomas apăru în capul scării.

— Salut.

— Ai plimbat-o pe Jersey?

— Nu încă.

Codul adolescenților pentru „Nu".

— Fă-o acum.

— Mai întâi trebuie să termin o temă.

Codul adolescenților pentru „Nu”.

Adam vru să-i spună „Acum” – era un dans obișnuit între adolescent și părinte dar se opri și-l privi fix pe băiat. Îi veniră lacrimi în ochi și se luptă să le oprească. Thomas semăna cu Adam. Toată lumea credea asta. Avea același mers, același râs, același al doilea deget de la picior mai lung decât primul.

În niciun caz. Nu se putea să nu fie al lui Adam. Chiar dacă Străinul zisese că…

„Asculți ce spune un străin?”

Se gândi de câte ori îi avertizaseră el și Corinne pe băieți în privința persoanelor necunoscute, în privința așa-zișilor străini periculoși, toate lecțiile despre cum să nu fii foarte săritor, cum să atragi atenția asupra ta dacă ești abordat de un adult, despre crearea unui cuvânt de cod sigur. Thomas înțelesese imediat, pe când Ryan era mai încrezător din fire.

Pe Corinne o îngrijorau bărbații care își pierdeau timpul pe lângă terenurile de joc ale Ligii Mici, fanaticii care simțeau nevoia aproape patologică de a antrena chiar și după ce copiii lor ieșiseră demult din program sau, și mai rău, când nu aveau deloc copii. Adam fusese întotdeauna mai relaxat în această privință – sau poate că era vorba despre ceva mai întunecat. Probabil faptul că nu avea încredere în nimeni când era vorba despre copiii lui, nu doar în cei care atrăgeau în mod firesc suspiciunea.

Era mai ușor așa, nu?

Thomas observă ceva pe chipul tatălui. Se strâmbă și coborî scara în acel mod adolescentin împiedicat, ca și cum o mână invizibilă l-ar fi împins de la spate, iar picioarele se străduiau să mențină ritmul.

— Aș putea s-o scot pe Jersey acum, zise Thomas.

Trecu pe lângă tatăl său și apucă lesa. Jersey era lipită de ușă, gata de plecare. Ca toți câinii, era nerăbdătoare să iasă la plimbare. Își exprima dorința intensă de a ieși din casă stând în fața ușii astfel încât n-o puteai deschide ca să-i dai drumul afară. Câini…

— Unde-i Ryan? întrebă Adam.

— În pat.

Bărbatul se uită la ceasul cuptorului cu microunde. Zece și un sfert. Ora

de culcare a lui Ryan era zece, deși i se dădea voie să stea să citească până la ora stingerii, zece și jumătate. Ryan, asemenea Corinnei, respecta regulile. Nu era niciodată nevoie să-i reamintească, de exemplu, că se făcuse nouă patruzeci și cinci. Dimineața, Ryan se dădea jos din pat imediat ce se oprea alarma, făcea duș, se îmbrăca, își prepara singur micul dejun. Thomas era altfel. Adam se gândise deseori să cumpere un baston electric, din cele cu care se mână vitele, ca să-și convingă fiul mai mare să fie mai sprinten dimineața.

Novelty Funsy…

Când Thomas și Jersey ieșiră, Adam auzi ușa închizându-se. Se duse sus, să vadă ce face Ryan. Adormise cu lumina aprinsă și ținând pe piept ultimul roman al lui Rick Riordan. Intră în vârful picioarelor, luă cartea, îi puse un semn și o lăsă pe noptieră. Se întindea spre întrerupătorul veiozei când Ryan se mișcă.

— Tată?

— Salut.

— Am intrat în A?

— Mail-ul o să vină mâine, amice.

O minciună nevinovată. Oficial, se presupunea că Adam nu cunoaște rezultatul. Antrenorilor le era interzis să le spună ceva copiilor lor până nu sosea e-mailul oficial a doua zi dimineață, pentru ca toți să afle în același timp.

— Bine.

Ryan închise ochii și adormi înainte să pună capul pe pernă. Adam își privi un timp fiul. Ca aspect, Ryan semăna cu mama lui, ceea ce pentru Adam nu însemnase mare lucru până atunci. Ba chiar fusese ceva pozitiv. Dar acum îl făcea să-și pună întrebări. Era absurd, totuși așa stăteau lucrurile. Nu putea anula ceva deja făcut. Gâdilătura din spatele creierului nu-l lăsa în pace, însă, la urma urmelor, de ce naiba conta? S-o luăm teoretic. Se uită atent la Ryan și simți sentimentul copleșitor pe care îl avea uneori când își privea băieții – în parte pură bucurie, în parte teamă de ce li s-ar putea întâmpla în lumea asta crudă, în parte dorințe și speranțe, toate amestecate în singurul lucru de pe toată planeta care părea perfect neprihănit. Sentimentalism, da. Puritate. Asta te izbea atunci când te pierdeai în contemplarea propriului copil – o puritate ce nu putea proveni decât din dragoste adevărată, necondiționată.

Îl iubea tare mult pe Ryan.

Și dacă afla că Ryan nu era al lui, ar fi pierdut toate astea? Ar fi dispărut totul? Ar trebui să conteze?

Scutură din cap și se întoarse. Reflectase îndeajuns pentru o seară pe tema ideii de a fi tată. Deocamdată nu se schimbase nimic. Un ciudat îi livrase niște absurdități despre o sarcină falsă. Nimic mai mult. Adam fusese implicat în domeniul legii suficient de mult încât să știe că nu totul trebuie luat ca atare. Trebuie să faci muncă de investigație. Oamenii mint. Iar tu trebuie să anchetezi, pentru că astfel, frecvent, ideile tale preconcepute vor fi distruse.

Desigur, instinctul lui Adam îi șoptea că vorbele Străinului aveau în ele o nuanță de adevăr, dar aici era problema. Când îți asculți instinctul, de multe ori ești păcălit de o siguranță sporită.

Muncește. Cercetează.

Dar cum?

Simplu. Începe cu Novelty Funsy.

Familia folosea un computer care se afla în living. Fusese ideea Corinnei. Așa nu aveau să existe căutări secrete pe net (adică pornografie) la ei în casă. În teorie, Adam și Corinne ar fi trebuit să știe totul și să dea dovadă, ca părinți, de maturitate și de responsabilitate. Însă Adam își dăduse seama repede că o asemenea tactică era superfluă sau lipsită de sens. Băieții aveau posibilitatea de a căuta orice, inclusiv pornografie, pe telefoanele lor. Puteau merge la un prieten. Puteau folosi orice laptop sau tabletă din casă.

Adam credea că ar fi fost, de asemenea, un comportament parental indolent. Învață-i să facă ceea ce este bine pentru că este bine, nu pentru că mami și tati li se uită peste umăr. Desigur, toți părinții cred asta la început, dar își dau repede seama că alternativele există dintr-un anumit motiv.

Cealaltă problemă era chiar mai evidentă: dacă voiai să folosești computerul în scopul pentru care se afla acolo – studiu sau teme –, zgomotul din bucătărie și de la televizor te-ar fi distras cu siguranță. Așa că Adam îl mutase în cămăruța generos poreclită „birou” – o încăpere care însemna prea multe pentru prea mulți. Lucrările elevilor Corinnei, care urmau să fie evaluate, erau stivuite în dreapta. Temele băieților erau întotdeauna în dezordine, iar câte o ciornă a vreunui eseu zăcea părăsită în imprimantă, ca un soldat rănit pe câmpul de luptă. Iar teancul de facturi de

pe scaun îl aștepta pe Adam să le plătească online.

Browserul de internet rămăsese deschis la site-ul unui muzeu. Probabil că unul dintre băieți studia Grecia antică. Adam verifică istoricul căutărilor, deși băieții deveniseră prea pricepuți ca să lase în urmă ceva incriminator. Însă nu se știe niciodată. Într-o zi, Thomas nu se deconectase de la contul de Facebook. Adam stătuse în fața computerului și se uitase la pagina de deschidere, încercând din răsputeri să-și alunge dorința de a trage cu ochiul la mesajele fiului său.

Pierduse lupta.

După câteva mesaje, se oprise. Fiul lui era în siguranță, asta era cel mai important, numai că fusese o intruziune stânjenitoare în intimitatea băiatului. Aflase lucruri pe care nu ar fi trebuit să le știe. Nimic serios. Nimic cutremurător. Dar lucruri pe care un tată poate ar trebui să le fi discutat cu fiul său. Și ce ar fi trebuit să facă acum cu informațiile respective? Dacă vorbea cu Thomas, ar fi trebuit să recunoască faptul că-și băgase nasul în problemele lui personale. Oare merita? Se gândise să-i spună Corinnei, însă după ce se liniști și mai trecu o vreme, înțelese că de fapt discuțiile pe care le citise nu erau anormale, că și el făcuse anumite lucruri când era adolescent, lucruri despre care nu ar fi vrut să afle părinții, și că pur și simplu se maturizase și trecuse mai departe, iar dacă părinții lui l-ar fi spionat și l-ar fi confruntat cu problema, ar fi fost probabil mai rău.

De aceea, Adam lăsase lucrurile așa.

Meseria de părinte nu-i pentru ipocriți.

„Tragi de timp, Adam”.

Mda, știa. Înapoi la treabă.

De data asta nu găsi nimic spectaculos în istoric. Unul dintre băieți – probabil Ryan – studia cu adevărat Grecia antică sau doar era captivat de cărțile lui Riordan. Erau linkuri către Zeus, Hades, Hera și Icar. Mitologie greacă, mai exact. Avansă în istoric până la ziua precedentă. Găsi o căutare referitoare la indicații rutiere către Borgata Hotel and Casino din Atlantic City. Era normal. Acolo stătea Corinne. Ea căutase de asemenea programul conferinței și intrase pe pagina respectivă.

Cam atât.

Gata cu trasul de timp.

Deschise site-ul băncii sale. El și Corinne aveau două conturi Visa. Neoficial, îl numeau pe unul „personal” și pe celălalt, „de afaceri”.

Procedau așa pentru a ține mai ușor evidențele contabile. Foloseau cardul „de afaceri” pentru cheltuielile ce puteau fi considerate profesionale – cum era, de exemplu, conferința profesorilor din Atlantic City. Pentru orice altceva, foloseau cardul personal.

Intră întâi pe contul personal. Aveau o opțiune de căutare generală. Scrise acolo cuvântul *novelty.* Nu apăru nimic. Bun. Ieși din acel cont și repetă căutarea pe contul Visa de afaceri.

Și, într-adevăr, găsi.

Cu mai bine de doi ani în urmă, existase un transfer de 387,83 dolari către o companie numită Novelty Funsy. Adam putea auzi bâzâitul slab al computerului.

Cum? Cum de știuse Străinul despre plata aceea?

Habar n-avea.

Adam văzuse plata la momentul respectiv, nu? Da, mai mult ca sigur. Căută prin minte și adună amintiri vagi. Stătuse chiar acolo, verificând plățile, și o întrebase pe Corinne, care îl lămurise. Zisese ceva despre decorarea clasei. El se mirase de preț, așa credea. Părea mare. Corinne spusese că școala avea să-i restituie banii.

Novelty Funsy. Nu părea ceva necurat, nu-i așa?

Deschise altă fereastră și căută *Novelty Funsy* pe Google. Browserul afișă mesajul:

> *Rezultate pentru Novelty* ***Fancy***
> *Nu s-au găsit rezultate pentru Novelty Funsy*

Hopa! Asta era ciudat. Pe Google se găsea orice. Adam se lăsă pe spate și-și revizui opțiunile. De ce nu apărea nici măcar o intrare pentru Novelty Funsy? Compania exista. Putea vedea asta pe extrasul de cont Visa. Presupunea că vindea un fel de decorațiuni sau, mă rog, articole noi și amuzante.

Își mușcă buza de jos. Nu înțelegea. Un străin vine la el și-i zice că soția l-a mințit – cu minuțiozitate, se pare – în legătură cu faptul că a fost gravidă. Cine era el? De ce ar fi făcut așa ceva?

Bun, hai să uităm acum aceste două întrebări și să trecem la cea mai importantă: Este adevărat?

Adam ar fi vrut pur și simplu să nege și să-și vadă de viață. Indiferent

de problemele lor, indiferent de urmele lăsate de cei optsprezece ani de căsnicie, el avea încredere în Corinne. Multe dispar cu timpul, ruinate și dizolvate sau, mai optimist, alterate și schimbate, dar ceva pare să se păstreze și să se consolideze: legătura de familie protectoare – soțul și soția sunt o echipă. Sunt de aceeași parte, împreună în toate, își păzesc unul altuia spatele. Victoriile lui sunt și ale ei. La fel și eșecurile.

Adam avea încredere deplină în Corinne. Și totuși…

Văzuse asta de milioane de ori în meseria lui. Pe scurt, oamenii te păcălesc. Poate că el și Corinne constituiau o unitate coerentă, însă erau și indivizi separați. Era frumos să ai încredere necondiționată și să uiți de Străin – Adam era tentat s-o facă –, dar semăna puțin cam prea mult cu proverbiala ascundere a capului în nisip. Poate că glasul îndoielii din mintea lui va amuți într-o zi, însă nu va dispărea niciodată în totalitate.

Nu până avea o certitudine.

Străinul pretinsese că dovada consta în această tranzacție Visa aparent inofensivă. Adam își datora sieși și, da, Corinnei (nici ea n-ar fi dorit să audă vocea aceea, nu-i așa?) să continue, astfel că sună la numărul netaxabil de la Visa. Vocea înregistrată îi ceru să introducă numărul cardului, data expirării și codul de siguranță de pe spate, încercă să-l trimită spre un meniu automat, însă în cele din urmă robotul întrebă dacă dorea să vorbească cu un reprezentant. Reprezentant! De parcă ar fi sunat la Congres. Spuse „Da” și auzi telefonul sunând.

Când reprezentanta răspunse, îi solicită să repete exact aceleași informații – de ce se întâmplă întotdeauna așa? –, apoi ultimele patru cifre ale codului său de asigurări sociale și adresa.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Price?

— Pe cardul meu Visa există o plată către o companie numită Novelty Funsy.

Femeia îi ceru să pronunțe pe litere *funsy,* după care îl întrebă:

— Aveți suma și data tranzacției?

Adam îi dădu informațiile. Se așteptă la un refuz când aminti data – tranzacția avusese loc cu mai mult de doi ani în urmă însă reprezentanta nu comentă.

— Ce informații vă sunt necesare, domnule Price?

— Nu-mi amintesc să fi cumpărat nimic de la o firmă numită Novelty Funsy.

— Hm!

— Hm?

— Hm, unele firme nu facturează pe numele lor real. Știți, pentru discreție. Ca atunci când mergeți la un hotel și sunteți informat că numele filmului nu va fi trecut pe nota de plată.

Vorbea despre pornografie sau despre ceva care implica sex.

— Nu e cazul aici.

— Păi, atunci haideți să vedem despre ce-i vorba.

Prin telefon se auzi sunetul tastaturii.

— Novelty Funsy este un comerciant online. De obicei, asta indică o firmă care pune preț pe discreție. Vă este de ajutor?

Da și nu.

— Există posibilitatea de a cere o factură detaliată?

— Cu siguranță. Ar putea dura câteva ore.

— Presupun că-i în regulă.

— Avem un e-mail în datele dumneavoastră de contact.

Îi citi adresa. Să trimitem factura acolo?

— Ar fi minunat.

Reprezentanta întrebă dacă îl mai putea ajuta cu ceva. Adam îi mulțumi și zise că nu mai dorește nicio informație. Femeia îi ură seară plăcută. El închise telefonul și rămase privind extrasul. Novelty Funsy. Acum, că se gândea la asta, chiar suna a denumire discretă pentru un sex-shop.

— Tată?

Era Thomas. Adam închise repede monitorul, ca și cum ar fi fost unul dintre fiii lui care se uita la pornografie.

— Hei, spuse el, părând a fi relaxarea întruchipată. Ce-i?

Dacă băiatul considera bizar comportamentul tatălui său, n-o arătă. Adolescenții sunt ridicol de nesuspicioși și de egocentrici. În acel moment, Adam aprecia asta. Ceea ce făcea tatăl lui Thomas pe internet nu era absolut deloc interesant pentru el.

— Mă poți duce până la Justin?

— Acum?

— Pantalonii mei sunt acolo.

— Care pantaloni?

— De trening. Pentru antrenamentul de mâine.

— Nu poți purta alții?

Thomas se uită la el de parcă i-ar fi răsărit un corn în frunte.

— Antrenorul zice că la antrenament trebuie să purtăm pantalonii de trening.

— Nu ți-i poate aduce Justin mâine la școală?

— Trebuia să mi-i aducă azi. A uitat.

— Și azi cu ce te-ai îmbrăcat?

— Avea Kevin o pereche în plus. Ai fratelui. Mi-au fost prea mari.

— Nu-i poți spune lui Justin să-i pună acum în rucsac?

— Aș putea, dar n-o va face. E doar la patru străzi distanță. Oricum, aș putea să exersez șofatul.

Thomas obținuse în urmă cu o săptămână permisul provizoriu – echivalentul unui test de stres pentru părinți, fără a se recurge la EKG.

— Bine, cobor într-o secundă.

Adam șterse din browser istoricul căutărilor și coborî scările. Jersey spera la încă o plimbare și, când o ignorară, privirea ei jalnică părea să zică: „Nu-mi vine să cred că nu mă luați cu voi”. Adam îi întinse lui Thomas cheile și băiatul se așeză la volan.

Acum, când stătea în dreapta, bărbatul reușea să fie relaxat. Corinne era prea obsedată de control. Ar fi dat încontinuu instrucțiuni și avertismente. Aproape că punea piciorul pe o frână imaginară. Când Thomas ieși în stradă, Adam privi spre fiul său și-i studie profilul. Pe obraji începuseră să-i apară coșuri. Pe părțile laterale ale feței îi creștea o barbă rară, similară ca formă, dacă nu ca desime, cu cea a lui Abe Lincoln, însă băiatul lui trebuia de acum să se radă. Nu zilnic. Nu mai frecvent de o dată pe săptămână. Thomas purta bermude. Avea picioarele păroase. Și ochi frumoși, albaștri. Toată lumea vorbea despre ei. Scânteiau albăstrui ca gheața.

Thomas intră pe alee, virând puțin prea aproape de bordura din dreapta.

— Durează două secunde, spuse.

— OK.

Thomas parcă mașina și alergă spre ușa din față. Îi deschise mama lui Justin, Kristin Hoy – claia strălucitoare de păr blond era vizibilă –, ceea ce-l surprinse pe Adam. Kristin preda la același colegiu, așadar era colegă cu Corinne. Cele două erau destul de apropiate. Adam bănuise că și ea se afla în Atlantic City, apoi își aminti că era o conferință pe teme de istorie și de limbi străine. Kristin preda matematica.

Femeia zâmbi și-i făcu semn cu mâna, iar el îi răspunse în același fel. Thomas dispăru în casă și Kristin veni spre mașină. Oricât de vulgar ar fi

sunat, Kristin Hoy era o MILF[{2}]. Adam îi auzise vorbind așa pe unii dintre prietenii lui Thomas, dar își putea da seama și singur de asta. Acum se unduia spre el, în blugi mulați și un tricou alb strâmt. Era un fel de culturistă de performanță. Adam nu era sigur de ce fel. Numele îi era urmat de o serie de inițiale. Kristin câștigase titlul de profesionistă, indiferent ce ar însemna asta. Adam nu fusese niciodată fan al femeilor musculoase care ridică haltere, iar în unele dintre pozele ei din concursuri, Kristin arăta într-adevăr ca o frânghie cu noduri. Părul îi era puțin prea blond, zâmbetul îi dezvelea dantura cam prea albă, bronzul era puțin prea portocaliu, însă acest aspect dădea al naibii de bine când o vedeai în persoană.

— Bună, Adam.

Nu era sigur dacă ar fi trebuit să coboare din mașină. Se hotărî să rămână pe scaun.

— Bună, Kristin.

— Corinne e tot plecată?

— Da.

— Dar se întoarce mâine, nu?

— Da.

— Bine, o să iau legătura cu ea. Trebuie să ne antrenăm. Peste două săptămâni particip la concursul statal.

Kristin se descria pe contul de Facebook drept „model de fitness” și „WBFF[{3}] Pro”. Corinne îi invidia trupul și de curând începuseră să se antreneze împreună. Ca majoritatea lucrurilor care sunt bune sau rele pentru tine, ajungi la un punct în care ceea ce începuse ca un obicei plăcut devine un fel de obsesie.

Thomas reveni cu pantalonii.

— La revedere, Thomas.

— La revedere, doamnă Hoy.

— Noapte bună, băieți. Nu vă distrați prea mult când e mama plecată.

Femeia se întoarse cu spatele și porni agale spre casă.

— E cam enervantă, zise Thomas.

— Nu-i frumos din partea ta.

— Ar trebui să le vezi bucătăria.

— De ce? Ce nu-i în regulă cu bucătăria lor?

— Are pe frigider poze cu ea în costum de baie. E scârbos.

Greu de contrazis. În vreme ce conducea, pe buzele lui Thomas apăru un surâs.

— Ce-i? întrebă Adam.

— Kyle îi spune Muma-Pădurii.

Adam se întrebă dacă era cumva vreun termen nou pentru MILF.

— Ce-nseamnă?

— Muma-Pădurii. O femeie urâtă.

În timp ce clătină dezaprobator din cap, Adam încercă să nu zâmbească. Era pe punctul să-și admonesteze fiul – se întrebă cum s-o facă menținându-și o expresie neutră –, când îi sună telefonul. Se uită cine era apelantul.

Era Corinne.

Apăsă pe butonul de respingere. Trebuia să fie atent când șofa fiul lui. Corinne avea să înțeleagă. Se gândi să pună telefonul în buzunar, dar îl simți vibrând. „Prea repede pentru un mesaj vocal", își spuse. Nu, era un e-mail de la bancă. Îl deschise. Primise câteva linkuri pentru a vedea detalii despre cumpărăturile efectuate, însă Adam abia dacă le observă.

— Tată? Ești bine?

— Fii atent la drum, Thomas.

Avea să se uite cu atenție când ajungea acasă. Deocamdată, primul rând al e-mailului scotea în evidență mai mult decât voia el să știe.

Novelty Funsy este numele sub care facturează următorul comerciant online:

Fake-A-Pregnancy[{4}]*.com.*

Capitolul 4

Când ajunse acasă și se duse în birou, Adam deschise linkul din e-mail și urmări cum se încarcă site-ul.

Fake-A-Pregnancy.com.

Încercă să nu reacționeze. Știa că internetul satisface toate viciile și preferințele, chiar și pe cele care sfidează imaginația, însă faptul că exista un întreg site ce avea drept scop simularea unei sarcini era unul dintre punctele în care unui ins rațional îi vine să cedeze, să plângă de indignare și să admită că instinctele cele mai urâte ale omenirii au câștigat.

Sub literele mari și roz, cu font puțin mai mic, era scris sloganul: CELE MAI AMUZANTE FARSE!

Farse?

Dădu clic pe linkul pentru „produsele pe care le-ați achiziționat”. Primul articol era „SUPER NOU! Test de sarcină fals!” Adam clătină din cap. Prețul obișnuit de 34,99 dolari era tăiat cu roșu, pentru a scoate în evidență prețul redus: 19,99 dolari, iar dedesubt scria, cu italice negre: *Ai economisit 15 dolari*!

„Mda, grozav, mulțumesc pentru economie. Sper că nevastă-mea n-a plătit prețul întreg!”

Articolul era livrat în douăzeci și patru de ore într-un „ambalaj discret”. Citi mai departe:

Utilizează-l la fel ca pe un test de sarcină real!
Urinează pe bandă și citește rezultatele!
De fiecare dată apare pozitiv!

Adam își simți gura uscată.

Îți vei speria îngrozitor prietenul, socrii, vărul sau profesorul!

Văr și profesor? Cine naiba ar vrea să-și sperie vărul sau profesorul cu… Adam nici nu voia să se gândească.

În partea de jos a paginii se afla un avertisment scris cu litere mici.

ATENȚIE! Acest articol ar putea fi folosit iresponsabil. Prin completarea și trimiterea formularului de mai jos, vă exprimați acordul de a nu utiliza acest produs în scopuri care ar putea fi ilegale, imorale, frauduloase sau care ar putea vătăma alte persoane.

Incredibil! Mări imaginea produsului și studie ambalajul. Testul consta într-o bandă albă cu o cruce roșie care arăta că e pozitiv pentru sarcină. Adam își stoarse creierii. Acesta fusese testul pe care îl folosise Corinne? Nu-și amintea. Măcar se ostenise să se uite? Nu știa sigur. Oricum, toate arătau la fel, nu?

Acum își amintea însă că soția își făcuse testul în timp ce el se afla acasă.

Asta era ceva nou pentru ea. În cazul lui Thomas și al lui Ryan, Corinne îl întâmpinase în ușă cu un zâmbet larg și-i dăduse vestea. Totuși, ultima dată voise ca el să fie prezent, își amintea asta. Stătea întins pe pat și schimba posturile la televizor. Ea se dusese la baie și Adam crezuse că va obține rezultatul în câteva minute, dar nu fusese cazul. Corinne ieșise din baie, alergând cu banda.

Adam, uite! Sunt însărcinată!

Așa arătase banda?

Nu știa.

Bărbatul intră pe al doilea link și-și sprijini capul în mâini.

PÂNTECE FALS DIN SILICON!

Existau diferite dimensiuni: primul trimestru (1-12 săptămâni), al doilea trimestru (13-27 de săptămâni), al treilea trimestru (28-40 de săptămâni). Erau de asemenea și mărimi mari, pentru gemeni, tripleți și chiar cvadrupleți. Una dintre imagini înfățișa o femeie frumoasă, care își privea drăgăstos pântecele „însărcinat”. Purta o rochie albă de mireasă și ținea în mână un buchet de crini.

Deasupra, o reclamă măgulitoare:

Niciodată nu ajungi mai repede în centrul atenției decât

atunci când ești gravidă!

Dedesubt, un îndemn mai puțin subtil:

Obțineți cadouri mai bune!

Produsul era confecționat din „silicon de calitate medicală”, care era descris drept „materialul cel mai apropiat de pielea umană care s-a inventat până acum!” În partea de jos, existau testimoniale video de la „cliente reale ale Fake-A-Pregnancy”. Adam deschise unul. O brunetă drăguță zâmbea către videocameră și declara: „Bună! Îmi ador abdomenul din silicon. E atât de natural!” Continua, explicând că intrase în posesia lui în două zile lucrătoare (nu la fel de repede ca în cazul testului de sarcină, dar nici n-ai nevoie că așa ceva să-ți fie livrat atât de repede, nu?), și că ea și soțul ei adoptau un copil și nu voiau ca prietenii lor să afle. A doua femeie – de data asta o roșcată slabă – preciza că ea și soțul ei foloseau o mamă-surogat și se fereau de cei apropiați (Adam spera, spre binele familiei sale, că amicii lor nu erau într-atât de ciudați încât să frecventeze acest site și să le afle povestea). Ultima recomandare venea din partea unei femei care folosise pântecele fals ca să le joace prietenilor „cea mai amuzantă farsă”.

Probabil că avea prieteni destul de dubioși.

Adam se întoarse la pagina cu coșul de cumpărături. Ultimul articol era… vai… ecografii false.

2D sau 3D! *Alegerea îți aparține*!

Ecografiile false costau 29,99 dolari. Lucioase, mate sau chiar transparente. Existau câmpuri în care introduceai numele unui doctor, al unui spital sau al unei clinici și data efectuării. Aveai posibilitatea de a alege sexul fătului sau doar probabilitatea („Băiat – probabilitate 80%”), vârsta, dacă sunt gemeni, orice. Pentru 4,99 dolari în plus puteai adăuga, „pentru autenticitate, o hologramă la ecografia falsă”.

Simți un val de greață. Corinne cheltuise bani și pentru hologramă? Adam nu-și amintea.

Site-ul încerca să dea impresia că oamenii cumpărau așa ceva ca să se distreze. „Perfect pentru petreceri ale burlacilor!” Mda, extrem de amuzant.

„Perfect pentru petrecerile de aniversare și chiar pentru glumele de Crăciun!” Glume de Crăciun? Împachetezi un test de sarcină fals și-l lași sub brad pentru mami și tati. Să mori de râs!

Bineînțeles, povestea cu „glumele” era o acoperire legală. Site-ul n-avea cum să nu știe că oamenii îl foloseau în scopul înșelăciunii.

„Asta e, Adam. Continuă să te revolți. Continuă să ignori ceea ce-i evident”.

Amețeala îi reveni. În seara asta nu mai avea ce face. Trebuia să se culce. Trebuia să stea în pat și să se gândească. Să nu facă nimic pripit. Erau prea multe în joc. Rămâi calm. Dacă trebuie, blochează gândurile.

În drum spre dormitor, trecu pe lângă camerele fiilor săi. Întreaga casă părea deodată foarte fragilă, construită din coajă de ou, iar dacă nu era atent, spusele Străinului puteau strivi totul.

Intră în dormitorul pe care îl împărțea cu soția lui. Pe noptiera Corinnei se afla o carte, romanul de debut al unei scriitoare pakistaneze. Un număr al revistei *Real Simple,* cu paginile îndoite drept semne de carte, zăcea alături. Tot acolo se afla și o pereche suplimentară de ochelari de citit, cu dioptrii destul de mici, pe care Corinnei nu-i plăcea să-i poarte în public. Radioul cu ceas avea un port de încărcare pentru telefonul ei. Adam și Corinne aveau gusturi similare în materie de muzică. Springsteen era unul dintre favoriți. Văzuseră zeci de concerte. Adam se pierdea întotdeauna la un moment dat, lăsându-se atât de prins de muzică, încât nu se mai controla. Corinne era atentă și se concentra. Stătea în picioare și eventual se mișca puțin, dar ochii îi erau în general fixați asupra scenei.

Între timp, Adam dansa ca un idiot.

Se duse la baie și se spălă pe dinți. Corinne folosea o periuță de dinți electrică modernă, cu ultrasunete, care părea a fi creată de NASA. Adam era conservator. Văzu o cutie de L’Oréal. Încă se simțea izul chimic al vopselei de păr. Înainte de a pleca la Atlantic City, Corinne își acoperise probabil firele cărunte, care păreau să apară câte un fir lung, pe rând. O vreme, le smulsese și le studiase. Se încrunta, ridica firul de păr și spunea:

— Are textura și culoarea sârmei.

Telefonul mobil al lui Adam sună. Se uită la apelant, dar deja știa cine era. Scuipă pasta de dinți, se clăti rapid și răspunse.

— Hei, rosti el.

— Adam?

Era, bineînțeles, Corinne.

— Da.

— Te-am sunat mai devreme, spuse ea, și bărbatul îi simți o urmă de panică în glas. De ce n-ai răspuns?

— Thomas era la volan și voiam să fiu atent.

— Aha.

În fundal se auzeau muzică și râsete. Probabil era la bar cu colegii.

— Cum a mers în seara asta? întrebă ea.

— Bine. E în echipă.

— Cum a fost Bob?

— Cum adică „cum a fost Bob”? Ca de obicei, s-a purtat ca un bufon.

— Trebuie să fii amabil cu el, Adam.

— Ba nu trebuie.

— Vrea să-l mute pe Ryan în linia de mijloc, ca să nu concureze cu Bob-junior. Nu-i da un pretext.

— Corinne?

— Da?

— E târziu și mâine am o zi grea. Putem discuta mâine? Cineva din fundal, un bărbat, izbucni în hohote de râs.

— Totul e-n regulă? întrebă ea.

— Da, răspunse el înainte să închidă.

Își clăti periuța de dinți și se spălă pe față. Cu doi ani în urmă, când Thomas avea paisprezece ani și Ryan zece, Corinne rămăsese gravidă. Fusese o surpriză. Cu vârsta, Adam avusese ceva probleme cu numărul scăzut de spermatozoizi, așa că metodele lor de contracepție erau mai degrabă de domeniul rugăciunilor tăcute. Era, desigur, iresponsabil din partea lor. Până în momentul acela, el și Corinne nu discutaseră niciodată despre faptul că nu vor mai avea copii. Părea – oricum, până la un punct – o înțelegere tacită între ei.

Adam își surprinse imaginea în oglindă. Vocea din spatele minții lui se auzea din nou. Coborî încet în hol. Intră pe net și căută *teste ADN*. Primele care apărură erau cele vândute de Walgreens. Fu gata să facă o comandă, apoi se răzgândi. Cineva putea deschide pachetul. O să le cumpere el personal, mâine.

Se întoarse în camera lui și se așeză pe pat. Parfumul Corinnei, după atâția ani un feromon încă puternic, persistase, sau poate era doar

imaginația lui, care lucra peste program.

Vocea străinului îi reveni în minte.

Nu trebuia să rămâi cu ea.

Adam lăsă capul pe pernă, privi clipind spre tavan și se scufundă în sunetele delicate ale casei lui liniștite.

Capitolul 5

Adam se trezi la ora 7. Ryan aștepta în ușa dormitorului.

— Tată…?

— Da.

— Poți să verifici mailul și să vezi dacă antrenorul Baime a trimis rezultatele?

— Am făcut-o deja. Ești în echipa A.

Ryan nu-și exterioriză bucuria. Nu-i stătea în fire. Încuviință din cap și încercă să-și rețină zâmbetul.

— Pot să mă duc la Max după ore?

— Și ce-o să faceți voi, băieți, într-o zi așa de frumoasă?

— O să stăm pe întuneric și o să jucăm jocuri video.

Adam se încruntă, dar știa că Ryan glumește.

— Vin și Jack și Colin. O să jucăm lacrosse.

— Sigur. Adam sări din pat. Ai mâncat?

— Încă nu.

— Vrei să-ți fac ouă *à la tati*?

— Numai dacă promiți că nu le mai zici ouă *à la tati.*

Bărbatul zâmbi.

— S-a făcut.

Pentru o clipă, Adam uită de noaptea trecută, de Străin, de Novelty Funsy și de Fake-A-Pregnancy.com. Așa cum se întâmplă cu astfel de chestiuni, ele deveniseră de domeniul visului, ca atunci când aproape că te întrebi dacă nu cumva ți-ai imaginat totul. Dar el știa prea bine cum stau lucrurile. Ridicase un blocaj. De fapt, reușise să doarmă destul de bine. Dacă visase ceva, nu-și mai amintea ce. Adam dormea bine în majoritatea nopților. Corinne era cea care stătea trează și se frământa. În decursul vieții, bărbatul învățase să nu-și facă griji în privința a ceea ce nu putea controla, să lase ca totul să decurgă de la sine. Abilitatea asta de a discerne fusese ceva sănătos. Acum se întreba dacă însemna să lase lucrurile la voia întâmplării sau să le blocheze pur și simplu.

Coborî și pregăti micul dejun. „Ouăle *à la tati*” însemnau o omletă cu lapte, muștar și parmezan. Când Ryan avea șase ani, adora ouăle *à la tati,*

dar, ca întotdeauna în cazul copiilor mici, el depășise faza aceea; într-o zi le etichetase drept „nesatisfăcătoare” și jurase să nu se mai atingă de ele. Recent, noul antrenor îi spusese lui Ryan că ar trebui să-și înceapă regulat ziua cu un mic dejun bogat în proteine și astfel ouăle *à la tati* reveniseră în atenție ca o muzică plină de nostalgie.

Adam își privi fiul atacând mâncarea ca și cum aceasta l-ar fi ofensat și încercă să și-l imagineze la vârsta de șase ani mâncând același fel în aceeași încăpere. Nu reuși.

Thomas plecase, așa că Ryan și Adam făcură drumul spre școală – tată și fiu – într-o tăcere confortabilă. Trecură pe lângă Baby Gap și școala de karate Tiger Schulmann. Se deschisese un Subway în punctul „mort” al intersecției, într-un spațiu comercial unde nimic nu părea să funcționeze, ceva existent în toate orașele. Găzduise deja o covrigărie, un magazin de bijuterii, un magazin de lux unde se vindeau saltele și un Blimpie, pe care oricum Adam îl considerase întotdeauna a fi același lucru ca Subway.

— Pa, tată. Mulțumesc.

Ryan sări din mașină fără să-l sărute pe obraz. Când încetase Ryan să-l sărute? Nu-și aducea aminte.

Ocoli pe Oak Street, trecu de 7-Eleven și văzu o farmacie Walgreens. Oftă. Intră în parcare și rămase câteva minute în mașină. Un bătrân șchiopătă pe lângă el, cu punga de medicamente strânsă puternic între mâna noduroasă și mânerul bastonului. Se uită urât la Adam, sau poate așa privea el acum pe toată lumea.

Adam intră. Luă un coș mic. Aveau nevoie de pastă de dinți și de săpun antibacterian, dar asta era numai de fațadă. Își aminti de anii tinereții, când arunca o grămadă de articole de toaletă într-un coș similar ca să nu pară că ar cumpăra numai prezervative, care rămâneau nefolosite în portofel până când, din cauza vechimii, își pierdeau proprietățile.

Testele ADN erau plasate în apropierea farmacistului. Adam se duse acolo, străduindu-se să pară relaxat. Privi în stânga. Privi în dreapta. Luă cutia și citi pe spatele ei:

> TREIZECI LA SUTĂ DINTRE „TAȚII” CARE FOLOSESC ACEST TEST VOR DESCOPERI CĂ COPILUL PE CARE ÎL CRESC NU ESTE AL LOR.

Lăsă cutia pe raft. Se îndepărtă în grabă, ca și cum ambalajul i-ar putea face semn să se întoarcă. Nu. Nu avea să facă asta. Oricum, nu astăzi.

Se duse cu produsele cosmetice la casa de marcat, mai luă un pachet de gumă de mestecat și plăti. Intră pe Drumul 17, trecu pe lângă câteva magazine de saltele (ce se-ntâmpla cu nordul statului New Jersey de-avea atâtea magazine de saltele?) și se opri la sala de sport. Se schimbă de haine și lucră cu greutăți. Pe parcursul vieții de adult, Adam abordase diverse programe de antrenament – yoga (nu era flexibil), Pilates (fusese confuz), tabere de instrucție (de ce să nu te înrolezi pur și simplu în armată?), zumba (nici nu întrebați!), gimnastică în apă (aproape se înecase), bicicletă (îl durea fundul) –, dar în final revenea tot la greutățile simple. În unele zile îi plăcea senzația de încordare a mușchilor și nu-și putea imagina cum ar fi să renunțe. În altele, ura fiecare moment și singura greutate pe care dorea s-o ridice până la buze era băutura proteică cu unt de arahide de după antrenament.

Parcurse mișcările, încercând să țină minte să-și contracte mușchiul și să-l țină așa la final. Asta era, după cum aflase, cheia pentru un rezultat bun. Nu doar să te încordezi. Te încordezi, menții o secundă strângând bicepsul, te destinzi. Făcu duș, se schimbă în hainele de lucru și se îndreptă către biroul lui de pe Midland Avenue din Paramus. Clădirea de birouri avea patru etaje și ferestre strălucitoare; arhitectura i se remarca numai prin aceea că era tipică pentru o clădire de birouri, imposibil de deosebit de alta de același gen. N-aveai cum s-o confunzi cu altceva.

— Hei, Adam, ai o secundă?

Era Andy Gribbel, cel mai bun asistent juridic al lui Adam. Când începuse să lucreze acolo, toată lumea îi zicea Dude din cauza aspectului neîngrijit, asemănător cu al personajului lui Jeff Bridges. Era mai în vârstă decât ceilalți asistenți – de fapt, mai în vârstă și decât Adam – și ar fi putut studia cu ușurință Dreptul și să intre în barou, dar, după cum se exprimase odată Gribbel: „Nu mă omor după asta, omule”.

Da, chiar așa spusese.

— Ce este? întrebă Adam.

— Moș Rinsky.

Adam avea competențe juridice referitoare la exproprieri, implicându-se astfel în tentativele de trecere a bunurilor imobile în proprietatea guvernului pentru a construi autostrăzi, școli sau altceva de felul acela. În cazul

respectiv, Primăria orașului Kasselton încerca să-i ia casa lui Rinsky în scopul dezvoltării zonei rezidențiale. Pe scurt, partea aceea a orașului fusese etichetată politicos drept „indezirabilă” sau, în termeni profani, „groapă de gunoi”, iar autoritățile găsiseră un dezvoltator care să demoleze toate casele și să construiască noi locuințe sclipitoare, magazine și restaurante.

— Ce-i cu el?

— Îl vizităm acasă.

— Bun, perfect.

— Să aduc… hm… artileria grea?

O parte a arsenalului nuclear al lui Adam.

— Încă nu. Altceva?

Gribbel se lăsă pe spate și-și întinse picioarele pe birou.

— Am concert diseară. Vii?

Adam clătină din cap. Andy Gribbel cânta într-o trupă de coveruri al cărei repertoriu era format din cântece din anii 1970 și avea concerte în cele mai prestigioase cârciumi din nordul New Jersey-ului.

— Nu pot.

— Fără piese Eagles, promit.

— N-ați cântat niciodată Eagles.

— Nu sunt fan. Dar începem cu „Please Come to Boston”. Ții minte cântecul?

— Sigur.

— Ce crezi despre el?

— Nu sunt fan, replică Adam.

— Serios? E romantic, omule. Ție-ți plac melodiile romantice.

— Nu-i un cântec romantic.

Gribbel cântă: „Hei, hoinare, de ce nu te-așezi la casa ta?”

— Probabil fiindcă prietena lui e enervantă, zise Adam. Tipul o tot roagă să plece cu el în alt oraș, ea refuză mereu și începe să se smiorcăie și să-i ceară să rămână el în Tennessee.

— Asta pentru că ea este fanul numărul unu al omului din Tennessee.

— Poate că el n-are nevoie de un fan, ci de o parteneră de viață și de o iubită.

Gribbel își mângâie barba.

— Îți înțeleg punctul de vedere.

— Iar el nu spune decât „Te rog, vino-n Boston primăvara”. Primăvara. Nu-i cere să plece pentru totdeauna din Tennessee. Care-i răspunsul ei? „Ea a zis nu, băiete”. Ce atitudine e asta? Fără nicio discuție, fără să-l asculte și pe el – doar împotrivire. Atunci el îi sugerează cu blândețe Denver sau chiar L.A. Același răspuns. Nu, nu, nu. Întinde-ți aripile, soro. Trăiește și tu un pic.

Gribbel zâmbi.

— Ești dus, omule.

— Și, continuă Adam, simțind cum bate câmpii și mai tare, ea pretinde că în orașele astea uriașe – Boston, Denver, Los Angeles – nu mai e nimeni ca ea. Cam încrezută, nu?

— Adam?

— Ce-i?

— Gândești prea mult, frate.

Adam aprobă din cap.

— Adevărat.

— Te gândești prea mult la o mulțime de chestii.

— Așa fac.

— De asta ești cel mai bun avocat pe care-l cunosc.

— Mersi. Și nu, nu poți pleca mai devreme de la birou pentru concert.

— Of, haide. Nu fi așa.

— Îmi pare rău.

— Adam?

— Da?

— Tipul din cântec. Hoinarul care o roagă să vină la Boston.

— Ce-i cu el?

— Trebuie să fii cinstit cu fata.

— Cum așa?

— Îi spune fetei că și-ar putea vinde tablourile pe trotuar, în fața cafenelei în care speră el să lucreze. Gribbel își desfăcu brațele: Păi, ce fel de plan financiar e ăsta?

— *Touché*! făcu Adam zâmbind fugar. Se pare că ar trebui pur și simplu să se despartă.

— Nuuu. E ceva frumos între ei. Se simte în glasul lui.

Adam ridică din umeri și se îndreptă spre biroul său. Pledoaria fusese o distragere bine-venită. Acum se întorcea în mintea lui. Un loc unde nu-i

plăcea să fie. Dădu câteva telefoane, se întâlni cu doi clienți, verifică totul cu asistenții, asigurându-se că se urmaseră căile corecte. Lumea merge înainte, ceea ce e scandalos. Adam învățase asta când avea paisprezece ani și tatăl lui murise în urma unui atac de cord neașteptat. Stătuse în mașina mare și neagră alături de mama lui, se uitase pe fereastră și văzuse cum toți ceilalți de pe suprafața Pământului își vedeau de viețile lor. Copiii continuau să meargă la școală. Părinții se duceau la lucru. Mașinile claxonau. Soarele continua să strălucească. Tatăl lui nu mai era. Și nimic nu se schimbase.

Astăzi i se reamintea încă o dată ceea ce era evident: lumii nu-i pasă câtuși de puțin de noi și de problemele noastre mărunte. Nu înțelegem niciodată bine asta, nu-i așa? Viețile noastre au fost distruse – n-ar trebui să observe și ceilalți? Dar nu. Pentru lumea exterioară, Adam arăta la fel, acționa la fel, simțea la fel. Ne înfuriem când cineva ne taie calea în trafic, sau când durează prea mult să dăm o comandă la Starbucks, sau când cineva nu reacționează exact cum am crede noi că trebuie, însă nu avem habar că dincolo de fațadă s-ar putea ca oamenii aceia să aibă de-a face cu un rahat de proporții industriale. Poate că viețile lor sunt țăndări. Poate că se află în centrul unei imense tragedii sau furtuni, iar sănătatea lor mintală atârnă de un fir de păr.

Dar nouă nu ne pasă. Noi nu vedem și continuăm să facem presiuni.

Pe drumul spre casă, baleie posturile de radio, rămânând în final pe unul de sport, fără un motiv anume. Lumea era împărțită și se războia mereu, așa că era frumos când oamenii erau prinși într-o luptă care avea ca miză ceva atât de lipsit de sens ca baschetul profesionist.

Intrând pe strada sa, Adam fu oarecum surprins să vadă pe alee Honda Odyssey a Corinnei. Cu o expresie perfect serioasă, vânzătorul numise culoarea mașinii „vișiniu-închis perlat”. Pe ușa portbagajului se afla un autocolant oval cu numele orașului lor scris cu negru, un fel de tatuaj tribal din zilele noastre pentru automobilele din suburbii. Mai erau un abțibild rotund cu două crose de lacrosse încrucișate pe care scria PANTHER LACROSSE, mascota orașului, și unul cu un W verde gigantic, de la Școala Gimnazială Willard, unde învăța Ryan.

Corinne se întorsese din Atlantic City mai devreme decât se așteptase Adam.

Asta îl scotea puțin din ritm. Toată ziua, repetase în minte fără încetare

confruntarea ce urma să aibă loc. Rula în buclă deja de câteva ore. Testase mai multe abordări, însă niciuna nu i se păruse cu totul potrivită. Știa că nu are rost să planifice. Dacă ar fi vorbit despre ceea ce îi zisese Străinul – dacă ar fi confruntat-o cu ceea ce acum credea că e adevărat –, ar fi însemnat să scoată proverbialul cui al grenadei. Nu poți să știi cum va reacționa celălalt.

Oare ea va nega?

Poate. Exista posibilitatea de a oferi o explicație nevinovată. Adam încerca să-și păstreze mintea deschisă, deși speranțele i se păreau mai false decât orice altceva din campania „fără prejudecăți". Parcă pe alee, lângă Honda. Aveau un garaj cu două locuri, dar acolo depozitaseră mobilă veche, echipament sportiv și alte capcane ale societății de consum care avuseseră prioritate. Așa că-și lăsau mașinile afară.

Adam coborî din automobil și porni pe alee. Gazonul era presărat cu prea multe pete maronii. Corinne avea să observe și să se plângă. Ei îi era greu să lase lucrurile așa cum sunt și să se bucure pur și simplu de viață. Îi plăcea să le corecteze și să le îndrepte. Adam se considera mai degrabă de genul „Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască".

Însă alții puteau confunda o asemenea atitudine cu lenea. Familia Bauer, care locuia alături, avea în fața casei o curte ce arăta de parcă era aranjată să găzduiască un turneu de golf profesionist. Corinne nu se putea abține să nu compare. Pe Adam îl durea în cot.

Ușa din față se deschise și Thomas ieși ținând pe un umăr sacul de lacrosse. Purta echipamentul de „joc în deplasare". Îi zâmbi tatălui său, cu aparatul de protecție dentară atârnându-i din gură. O căldură familiară străbătu pieptul lui Adam.

— Bună, tată.

— Bună, ce faci?

— Am meci, ai uitat?

Lesne de înțeles, Adam uitase într-adevăr, dar asta explica de ce Corinne se străduise să ajungă acasă mai devreme.

— Așa-i. Cu cine jucați?

— Cu Glen Rock. O să mă ducă mama. Vii și tu mai târziu?

— Sigur că da.

Când Corinne apăru în ușă, Adam își simți inima oprindu-se. Era încă o femeie frumoasă. Dacă bărbatul reușea cu greu să-și vizualizeze cei doi fii

la vârste fragede, în cazul Corinnei lucrurile stăteau aproape invers. Încă o vedea doar ca pe frumusețea de douăzeci și trei de ani de care se îndrăgostise. Desigur, dacă se uita îndeajuns de atent, îi apăruseră riduri în jurul ochilor și pielea nu mai era atât de catifelată odată cu înaintarea în vârstă. Probabil că dragostea pe care i-o purta sau faptul că o vedea în fiecare zi făcea ca schimbările să pară extrem de lente, ceea ce crea impresia că nu îmbătrânește.

Părul Corinnei era încă ud după duș.

— Bună, dragule.

Adam rămase pe loc.

— Bună.

Femeia se apropie și-l sărută pe obraz. Părul îi mirosea superb, a liliac.

— Poți să-l iei pe Ryan?

— Unde e?

— La joacă la Max.

Thomas tresări.

— Nu-i spune așa, mamă.

— Poftim?

— Joacă. E la gimnaziu. Te duci la joacă când ai șase ani.

Corinne oftă, zâmbind.

— Bine, mă rog, e la o întâlnire între maturi la Max. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Adam. Poți să-l iei tu înainte să vii la meci?

Adam își dădu seama că aproba din cap, dar nu-și amintea să-și fi spus în mod conștient s-o facă.

— Sigur că da. Ne vedem la meci. Cum a fost la Atlantic City?

— Drăguț.

— Ăăă… oameni buni, îi întrerupse Thomas, puteți pălăvrăgi mai târziu? Antrenorul se supără dacă n-ajungem cu cel puțin o oră înainte de meci.

— Corect, spuse Adam. Apoi, întorcându-se spre Corinne, încercă să rostească degajat: Da, putem pălăvrăgi mai târziu.

Corinne ezită însă o fracțiune de secundă – suficient de mult.

— Bine, nicio problemă.

Adam rămase pe verandă și-i urmări mergând pe alee. Corinne apăsă telecomanda mașinii și portbagajul se căscă precum o gură uriașă. Thomas își aruncă rucsacul în spate și se așeză pe locul din dreapta șoferului. Gura

se închise, înghițind cu totul echipamentul. Corinne îi făcu semn cu mâna. Adam îi răspunse.

El și Corinne se întâlniseră în Atlanta în timpul unei specializări de cinci săptămâni pentru LitWorld, o organizație caritabilă care trimitea profesori în zonele defavorizate ale lumii ca să-i învețe pe oameni să citească. Asta fusese înainte de zilele în care orice puști făcea o excursie în Zambia și construia o colibă, pentru a consemna experiența respectivă în cererea de înscriere la colegiu. În primul rând, toți voluntarii terminaseră deja colegiul. Stagiarii erau sinceri, poate prea sinceri, însă inimile lor se aflau la locul potrivit.

El și Corinne nu se întâlniseră în campusul Universității Emory unde avea loc pregătirea, ci într-un bar din apropiere, unde studenții trecuți de douăzeci și unu de ani puteau consuma alcool și agăța liniștiți, pe acorduri de muzică country proastă. Ea venise cu un grup de prietene, el, cu un grup de băieți. Adam căuta o aventură de o noapte. Corinne căuta ceva mai mult. Cele două grupuri se apropiaseră lent, băieții venind către fete, ca într-un clișeu de scenă de dans dintr-un film de categoria B. Adam o întrebase pe Corinne dacă putea să-i ofere ceva de băut. Ea acceptase și-i zisese că asta n-o să-i dea ocazia de a obține mai mult. El îi oferise oricum băutura și replica genială că noaptea era abia la început.

Băuturile sosiseră și ei începuseră să vorbească. Mersese bine. Cândva târziu în noapte, nu cu mult înainte de închidere, Corinne îi destăinuise că-și pierduse tatăl la o vârstă fragedă și atunci Adam, care nu discutase niciodată cu nimeni despre asta, îi povestise despre moartea propriului său tată și despre nepăsarea lumii.

Îi legaseră tragediile paterne. Așa începuse.

Când se căsătoriseră, locuiseră într-un apartament modest în apropiere de autostrada interstatală 78. Adam încerca în continuare să-i ajute pe oameni, în calitate de apărător public. Ea preda în cele mai dure cartiere din Newark, New Jersey. Când se născuse Thomas, fusese momentul să se mute într-o casă adevărată. Se părea că așa funcționau lucrurile. Lui Adam nu-i prea păsa unde locuiesc. Pe el nu-l interesa dacă alegeau o casă cu arhitectură modernă sau una clasică, precum aceasta. El o voia pe Corinne fericită, nu atât fiindcă era un tip grozav, cât fiindcă pentru el nu conta prea mult. Ca atare, Corinne alesese orașul acesta din motive evidente.

Poate că el ar fi trebuit să se oprească atunci, însă era tânăr și nu vedea

de ce ar fi făcut-o. O lăsase să aleagă această casă anume pentru că era ceea ce-și dorea ea. Orașul. Casa. Garajul. Mașinile. Băieții.

Dar Adam ce-și dorise?

Nu știa, dar casa – cartierul – le depășise posibilitățile financiare. Bărbatul se văzuse nevoit să renunțe la slujba de apărător din oficiu pentru un salariu mult mai bun la firma de avocatură Bachmann Simpson Feagles. Nu fusese chiar ceea ce-și dorea, ci mai degrabă drumul neted, bine pavat, pe care pornesc pur și simplu bărbații ca el: un loc sigur unde să-și crească copiii, o casă drăguță cu patru dormitoare, un garaj pentru două mașini, un panou de baschet pe alee, un grătar cu gaz pe terasa de lemn din curtea din spate.

Drăguț, nu-i așa?

Tripp Evans numise asta, melancolic: „Să trăiești visul”. Visul american. Corinne ar fi fost de acord.

Nu trebuia să rămâi cu ea…

Desigur, asta nu era adevărat. Visurile sunt construite din materiale delicate, însă neprețuite. Nu le distrugi cu ușurință. Cât de nerecunoscător, egoist și ipocrit să fii să nu înțelegi cât ești de norocos?

Deschise ușa și intră în bucătărie. Masa era un dezastru, sufocată de Temele pentru Acasă ale Micilor Americani. Cartea de algebră a lui Thomas era deschisă la o problemă care îi cerea să rezolve o ecuație de gradul doi. Un creion HB se odihnea între paginile cărții. Foi albe cu pătrățele albastru-deschis erau împrăștiate peste tot. Unele căzuseră pe podea.

Adam se aplecă, le adună și le puse pe masă. Se uită o clipă la temă.

„Ia-o încet”, își reaminti. Nu era în joc doar visul lui și al Corinnei.

Capitolul 6

Când Adam și Ryan ajunseră, meciul lui Thomas tocmai începea.

Șoptind „ne vedem mai târziu, tată”, Ryan dispăru imediat pentru a se alătura unor puști de-o seamă cu el, ca să nu riște să fie văzut alături de un părinte adevărat. Adam merse spre partea stângă a terenului, la secțiunea „din afara echipei”, unde stăteau și ceilalți părinți din Cedarfield.

Nu existau gradene metalice, însă unii părinți își aduseseră scaune pliante. Corinne ținea în portbagaj patru scaune pliante, cu suporturi pentru pahare pe ambele brațe (chiar are cineva nevoie de două suporturi la un scaun?), și o umbrelă de soare. De cele mai multe ori – ca acum –, femeia prefera să stea în picioare. Lângă ea se afla Kristin Hoy, care purta un tricou fără mâneci și pantaloni atât de scurți, încât pentru tați reprezenta o provocare.

În drum către soția lui, Adam salută câțiva părinți, înclinând din cap. Tripp Evans stătea într-un colț cu alți tați, toți cu brațele încrucișate și ochelari de soare, arătând mai mult a agenți secreți decât a spectatori. În dreapta, Gaston zâmbea afectat alături de vărul său Daz (da, toată lumea îi spunea așa), proprietarul CBW Inc., o firmă sofisticată de investigații, specializată în cercetarea trecutului angajaților. Vărul Daz făcea și cercetări mai puțin extinse asupra tuturor antrenorilor din ligă, pentru a se asigura că niciunul nu are cazier sau altceva similar. Gaston insistase pe lângă consiliul de conducere al clubului de lacrosse să angajeze costisitoarea firmă CBW Inc. pentru o sarcină aparent simplă, care se putea face mult mai ieftin online, pentru că, hei, nu pentru asta sunt familiile?

Corinne îl observă pe Adam apropiindu-se și se îndepărtă întrucâtva de Kristin. Când ajunse lângă ea, îi șopti aproape panicată:

— Thomas nu-i titular.

— Antrenorul îi rotește întotdeauna. Eu nu mi-aș face griji.

Numai că ea își făcea.

— Pete Baime a intrat în locul lui.

Fiul lui Gaston. Asta explica zâmbetul afectat.

— Nici măcar nu și-a revenit după accidentare. Cum se poate să joace iar?

— Ți se pare că-s doctorul lui, Corinne?

— Hai, Tony! strigă o femeie. Degajează!

Lui Adam nu trebuia să i se atragă atenția că aceea care strigase era mama lui Tony. Trebuia să fie. Întotdeauna îți dai seama când un părinte strigă la propriu-i copil. În glas există o nuanță acută de dezamăgire și de exasperare. Niciun părinte nu-și dă seama că așa sună. Toți fac la fel. Îi auzim. Credem că numai ceilalți părinți o fac, dar că, prin magie, noi suntem imuni.

Un vechi proverb croat pe care Adam îl învățase la colegiu se potrivea în cazul de față: „Cocoșatul vede cocoașa altuia, niciodată pe a sa".

Trecură trei minute. Thomas tot nu intră în joc. Adam îi aruncă o privire Corinnei, care avea maxilarul încordat. Se uita spre tușa opusă, la antrenor, ca și cum ar fi vrut ca prin puterea privirii să-l determine să-l introducă pe Thomas în joc.

— O să fie bine, zise Adam.

— Întotdeauna intra în joc până acum. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu știu.

— Pete n-ar trebui să joace.

Adam nu se osteni să răspundă. Pete prinse mingea și o trimise unui coechipier în cea mai banală pasă imaginabilă. De dincolo de teren, Gaston strigă:

— Oho, așa te vreau, Pete! și bătu palma cu vărul Daz.

— Ce fel de adult își spune Daz? mormăi Adam.

— Poftim?

— Nimic.

Corinne își rodea buza inferioară.

— Probabil am întârziat un minut sau două. Adică am ajuns cu cincizeci și cinci de minute înainte de începerea jocului, dar antrenorul a zis o oră.

— Mă-ndoiesc că despre asta-i vorba.

— Trebuia să fi plecat mai devreme de acasă.

Adam simți nevoia să spună că au probleme mai grave, însă poate că pentru moment distragerea era bine-venită. Echipa adversă marcă. Părinții mormăiră și analizară unde greșise apărarea de permisese înscrierea punctului.

Thomas intră alergând pe teren.

Adam simți cum ușurarea venea în valuri dinspre soția lui. Fața

Corinnei se îmblânzi. Zâmbi către el și întrebă:

— Cum a fost la birou?

— Acum vrei să știi?

— Scuze. Știi cum sunt eu.

— Știu.

— Cam de asta mă iubești.

— Cam.

— De asta, dar și pentru fundul meu.

— Așa mai merge.

— Încă am un fund grozav, nu-i așa?

— De nivel mondial, clasa întâi, sută la sută mușchi fără grăsime.

— Mă rog, spuse ea cu zâmbetul ei șiret ce se întindea prea mult. Poate cu ceva grăsime.

Doamne, cât iubea momentele astea mult prea rare în care ea își dădea drumul și devenea chiar puțin obraznică. Pentru o fracțiune de secundă, uită de Străin. O fracțiune de secundă, nu mai mult. „De ce acum?”, se întrebă. Ea făcea astfel de remarci de două-trei ori pe an. De ce tocmai acum?

Întoarse privirea spre Corinne; purta cerceii cu diamant pe care el îi cumpărase dintr-un magazin de pe Strada 47. Îi dăruise la aniversarea lor de cincisprezece ani, pe care o serbaseră în restaurantul chinezesc Bamboo House. Ideea lui inițială fusese să-i introducă într-o prăjitură cu răvaș – Corinnei îi plăcea să deschidă prăjiturile, nu și să le mănânce –, însă ideea nu se materializase. În cele din urmă, chelnerul îi adusese pur și simplu pe un platou cu capac de oțel. Siropos, un clișeu, deloc original, dar Corinne fusese încântată. Țipase, îl luase în brațe și-l strânsese atât de tare, încât chiar se întrebase dacă vreun bărbat pe lumea asta mai fusese îmbrățișat așa.

Acum și-i scotea numai noaptea și când mergea să înoate, pentru că o îngrijora clorul, care ar fi atacat montura. Ceilalți cercei pe care îi avea rămăseseră neatinși în caseta cu bijuterii din dressingul ei, ca și cum purtarea lor în locul diamantelor ar fi însemnat un soi de trădare. Cerceii aceia însemnau ceva pentru ea. Semnificau angajament, dragoste, respect și, zău așa, genul ăsta de femeie ar înscena o sarcină?

Corinne își concentrase atenția asupra meciului. Mingea era în zona de atac, unde juca Thomas. O putea simți cum se încordează de câte ori

mingea ajungea în apropierea fiului lor.

Thomas jucă frumos, furând mingea din crosa unui apărător, ridicând-o și îndreptându-se către gol.

Pretindem altceva, dar nu ne privim decât propriul copil. Când Adam devenise tată, găsea cumva dureroasă această atenție parentală. Mergi la meci, la concert sau oriunde și, desigur, te uiți la toți și la toate, însă ceea ce vezi cu adevărat e doar propriul tău copil. Orice altceva devine zgomot de fond, decor. Te uiți fix la copilul tău și ți se pare că un reflector e ațintit asupra lui, numai asupra lui, iar restul scenei, terenului sau arenei se întunecă, iar tu simți o căldură, aceeași pe care Adam o simțise în piept când fiul său îi zâmbise, și, chiar și într-un mediu plin de alți părinți și de alți copii, Adam își dădea seama că fiecare părinte simte exact la fel, că fiecare părinte are propriul său reflector îndreptat asupra propriului său copil, iar asta era cumva reconfortant și firesc.

Acum, această concentrare asupra copilului nu mai părea așa înviorătoare. Simțea că nu era atât dragoste cât obsesie, că fixismul acesta monomaniac era nerealist și chiar dăunător.

În timpul contraatacului, Thomas alergă și-i pasă lui Paul Williams. Terry Zobel era pregătit să înscrie, dar, înainte să arunce, arbitrul fluieră și ridică steagul galben. Freddie Friednash, un mijlocaș din echipa lui Thomas, fu penalizat cu o eliminare de un minut pentru fault. Tații din colț se înfuriară în grup:

— Glumești, arbitrule?

— Proastă decizie!

— Ești orb?

— Asta-i o prostie!

— Ori una, ori alta!

Antrenorii interveniră și ei. Chiar și Freddie, care ieșise în pas alert, încetini și clătină din cap către arbitru. Și mai mulți părinți se alăturară corului de obiecții – mentalitatea de turmă în acțiune.

— Tu ai văzut faultul? întrebă Corinne.

— Nu mă uitam într-acolo.

Becky Evans, soția lui Tripp, veni spre ei și-i salută.

— Bună, Adam. Bună, Corinne.

Din cauza penalizării, mingea era acum în zona defensivă, mult departe de Thomas, așa că amândoi o priviră și-i întoarseră zâmbetul. Becky

Evans, mamă a cinci copii, era aproape supranatural de veselă, având mereu pregătit un surâs și un cuvânt amabil. Adam era în general suspicios cu astfel de oameni. Îi plăcea să le urmărească pe acele mame fericite, atent la momentul când ele lăsau garda jos, când surâsul se ștergea sau înțepenea și de cele mai multe ori îl găsea. Dar nu și în cazul lui Becky. O vedeai mereu plimbându-și puștii într-un Dodge Durango, cu zâmbetul ei luminos, având bancheta încărcată cu copii și echipament, și, în timp ce sarcinile acelea banale le copleșeau până la urmă pe majoritatea dintre mame, Becky Evans părea să se hrănească din ele, ba chiar să capete noi puteri.

— Bună, Becky, zise Corinne.

— Excelentă vreme pentru meci, nu-i așa?

— Să știi că da, răspunse Adam, fiindcă așa trebuia să răspunzi.

Fluierul se auzi din nou – un alt fault dictat împotriva echipei aflate în deplasare. Tații își ieșiră din nou din minți, chiar înjurară. Comportamentul lor îl făcu pe Adam să se încrunte, dar nu spuse nimic. Era asta o parte din problemă? Fu surprins să vadă că scandalagiii erau conduși de ochelaristul Cal Gottesman. Cal, al cărui fiu Eric devenea un apărător tot mai bun, vindea asigurări în Parsippany. Adam îl considerase întotdeauna un ins cu maniere plăcute și bine intenționat, dacă nu chiar didactic și plicticos, însă în ultima vreme remarcase că purtarea sa devenea tot mai ciudată, direct proporțională cu progresul fiului. În ultimul an, Eric crescuse cincisprezece centimetri și acum era apărător titular. Colegiile zumzăiau în jurul lui, iar acum Cal, care stătuse atât de rezervat pe tușă, putea fi văzut adesea agitându-se și vorbind de unul singur.

Becky se apropie și mai mult.

— Ați auzit de Richard Fee?

Richard Fee era golgheterul echipei.

— O să plece la Boston College.

— Dar e abia în primul an, zise Corinne.

— Știu, știu. Oare o să înceapă să-i recruteze încă din uter?

— E ridicol, aprobă Corinne. De unde știu ei ce fel de student o să fie? Abia a intrat la liceu.

Becky și Corinne continuară, însă Adam deja nu le mai auzea. Lor nu părea să le pese, astfel că o luă ca pe o aluzie să le părăsească și poate să stea singur un timp. O sărută scurt pe Becky pe obraz și plecă. Becky și Corinne se cunoșteau din copilărie. Se născuseră amândouă în Cedarfield.

Becky nu părăsise niciodată orașul.

Corinne nu avusese asemenea noroc.

Adam se îndreptă spre un punct situat la mijlocul drumului dintre mamele și tații din colț, sperând să-și creeze un mic spațiu doar pentru sine. Se uită la grupul de tați. Tripp Evans îi prinse privirea și înclină din cap ca și cum l-ar fi înțeles. Probabil nici Tripp nu avea chef de înghesuială, dar el era cel care o crea. „Celebritate locală", gândi Adam. „Descurcă-te cu ea".

Când se auzi fluierul la finalul primului sfert, Adam se uită către soția lui. Continua să stea de vorbă cu Becky, amândouă însuflețite. Le privi o clipă, pierdut și speriat. O cunoștea foarte bine pe Corinne. Știa totul despre ea. Și, în mod paradoxal, pentru că o cunoștea atât de bine, știa că ceea ce îi spusese Străinul aducea a adevăr.

Ce am fi în stare să facem ca să ne protejăm familia?

Fluierul răsună și jucătorii își ocupară locurile pe teren. Fiecare părinte verifică dacă odrasla lui mai era în joc. Thomas își păstrase locul. Becky continua să vorbească. Corinne tăcuse, dând aprobator din cap, însă atentă la Thomas. Ea știa să se concentreze. Inițial, Adam apreciase această calitate la soția lui. Corinne știa ce voia de la viață și se putea concentra în direcțiile care ar fi ajutat-o să obțină lucrurile respective. Când se întâlniseră, Adam avea, în cel mai bun caz, niște planuri neclare – ceva despre ajutorarea celor defavorizați și asupriți –, dar nu avea idee unde voia să trăiască sau despre stilul de viață, cum să creeze viața aceea sau nucleul unei familii. Pentru el, totul era vast și vag – și iată, în contrast puternic, femeia aceasta spectaculoasă, frumoasă, inteligentă care știa exact ce trebuie să facă amândoi.

În renunțarea aceea existase libertate.

În timp ce Adam se gândea la deciziile (sau la lipsa lor) pe care le luase până în acel punct al vieții, Thomas primi mingea în spatele porții, simulă o pasă spre centru, alergă către dreapta, duse crosa în spate și reuși o lovitură frumoasă, jos, în colț.

Gol.

Tații și mamele ovaționară. Coechipierii lui Thomas se îngrămădiră să-l felicite, bătându-l vesel pe cască. Fiul lui rămase calm, urmând vechea zicală „Poartă-te ca și cum ai mai fi făcut asta", dar, chiar și de la distanța aceea, chiar și prin mască, chiar și dincolo de aparatul de protecție dentară,

Adam știa că Thomas, fiul lui cel mare, zâmbea și era fericit, iar asta era treaba lui Adam ca tată, în primul și în primul rând, să păstreze zâmbetul acestui băiat și al fratelui său, să-i păstreze fericiți și în siguranță.

Ce ar fi în stare să facă pentru ca băieții lui să fie fericiți și în siguranță?

Orice.

Nu era însă vorba doar despre ce ai face sau ce ai sacrifica, nu-i așa? În viață mai e vorba și despre noroc, întâmplare, haos. Așa că putea și avea să facă tot posibilul pentru a-și proteja copiii, deși cumva știa – cu deplină certitudine – că nu va fi de ajuns, că norocul, întâmplarea și haosul își făcuseră alte planuri, că fericirea și siguranța aveau să se dizolve în aerul încă primăvăratic.

Capitolul 7

Thomas înscrise un al doilea gol – cu care câștigară meciul! – cu mai puțin de douăzeci de secunde înainte de final.

În cinismul lui Adam despre lumea excesiv de intensă a sportului exista o urmă de ipocrizie: dincolo de toate, când Thomas marcă golul final, bărbatul sări, lovi aerul cu pumnii și strigă: „Este!” Indiferent dacă-i plăcea sau nu, simțea un val de bucurie nediluată, pură. Îngerii lui păzitori ar fi zis că asta nu avea nimic de-a face cu Adam însuși, că bucuria sa pornea din faptul că știa că fiul lui trăiește o bucurie și mai mare și că era firesc și sănătos pentru un părinte să aibă astfel de sentimente pentru copilul său. Adam își aminti că el nu era unul dintre acei părinți care trăiau prin copiii lor sau care priveau jocul de lacrosse ca pe un bilet de intrare la un colegiu mai bun. Îi plăcea să privească meciul dintr-un singur motiv: fiii lui adorau acest sport.

Însă toți părinții își spun lor înșiși o mulțime de lucruri. Cocoșatul croat, nu-i așa?

Când meciul se termină, Corinne îl duse pe Ryan acasă cu mașina ei. Intenționa să pregătească cina. Adam îl așteptă pe Thomas în parcarea liceului. Desigur, ar fi fost mult mai simplu să-l ia acasă imediat după meci, dar exista regula ca băieții să folosească autocarul echipei din motive de siguranță. Așa că Adam, împreună cu alți părinți, urmară autobuzul înapoi în Cedarfield și-și așteptară fiii să debarce. Coborî din mașină și se îndreptă către intrarea din spate a școlii.

— Salut, Adam.

Cal Gottesman veni spre el și Adam îi răspunse la salut. Cei doi tați își strânseră mâinile.

— Grozavă victorie, zise Cal.

— Într-adevăr.

— Thomas a jucat al naibii de bine.

— Și Eric.

Ochelarii lui Cal păreau să nu stea niciodată drept. Îi tot alunecau de pe nas, silindu-l să-i împingă înapoi cu degetul arătător, doar pentru ca imediat după aceea să-și reînceapă coborârea pe nas.

— Păreai… hm… distras.

— Poftim?

— La meci. Cal avea genul de voce care făcea totul să pară un scâncet. Parcă, știu și eu, te supăra ceva.

— Serios?

— Da. Își împinse ochelarii pe nas. La fel, n-am putut să nu constat expresia ta de să spunem, dezgust.

— Nu prea înțeleg ce…

— Când îi corectam pe arbitri.

„Îi corecta”, gândi Adam. Dar nu voia să intre în subiect.

— N-am observat.

— Ar fi trebuit. Arbitrul voia să-l penalizeze pe Thomas când a primit mingea în X.

Adam se strâmbă.

— Nu înțeleg.

— Pun presiune pe arbitri, zise Cal pe un ton conspirativ, în mod deliberat. Ar trebui să apreciezi asta. Azi după-amiază i-a prins bine fiului tău.

— Corect, făcu Adam. Apoi, pentru că cine naiba era tipul ăsta ca să-l abordeze astfel, adăugă: Și de ce mai semnăm la începutul sezonului declarația de fairplay?

— Care?

— Cea în care promitem să nu-i abuzăm verbal pe jucători, antrenori sau arbitri. Acea declarație.

— Ești naiv. Știi cine-i Moskowitz?

— Locuiește cumva în Spenser Place? Tranzacționează obligațiuni?

— Nu, nu, răspunse Cal nerăbdător. Profesorul Tobias Moskowitz de la Universitatea din Chicago.

— Hm, nu.

— Cincizeci și șapte la sută.

— Poftim?

— Studiile arată că în cincizeci și șapte la sută dintre cazuri un meci este câștigat de echipa gazdă – asta-i ceea ce numim avantajul terenului propriu.

— Și?

— Deci avantajul terenului propriu este real. Există. Există în toate sporturile, în toate timpurile, în toate locurile. Profesorul Moskowitz a constatat că procentul este remarcabil de consecvent.

— Și? repetă Adam.

— Probabil că ai auzit multe dintre motivele obișnuite prin care se explică acest avantaj. Oboseala călătoriei – echipa în deplasare trebuie să călătorească fie cu autocarul, fie cu avionul, fie cu ce are la dispoziție. Poate ai auzit despre familiaritatea cu terenul de joc. Sau că unele echipe sunt obișnuite cu vremea rece sau cu căldura…

— Locuim în orașe vecine, replică Adam.

— Da, exact, ceea ce-mi întărește punctul de vedere.

Of, Adam chiar nu avea chef de așa ceva. Unde naiba era Thomas?

— Așadar, continuă Cal, știi ce a descoperit Moskowitz?

— Poftim?

— Adam, care crezi că este explicația pentru avantajul terenului propriu?

— Nu știu. Poate sprijinul spectatorilor.

Lui Cal Gottesman îi plăcu evident răspunsul.

— Da și nu.

Adam încercă să nu ofteze.

— Profesorul Moskowitz și alții ca ei au făcut studii despre avantajul terenului propriu. Ei nu spun că factori ca oboseala călătoriei nu constituie un motiv, dar nu prea există date care să confirme teoriile respective, ci doar câteva povești. Nu, de fapt, un singur aspect pentru avantajul terenului propriu este susținut de date obiective.

Ridică arătătorul, pentru cazul în care Adam nu știa ce înseamnă *unu.* Apoi, în eventualitatea în care fusese prea subtil, repetă:

— Doar unul.

— Și anume?

Cal strânse degetul în pumn.

— Părtinirea arbitrilor. Ăsta e. Echipa gazdă obține mai multe dintre decizii.

— Deci susții că arbitrii influențează jocul?

— Nu, nu. Vezi, asta-i cheia studiului. Nu-i vorba despre faptul că arbitrii favorizează intenționat echipa gazdă. Părtinirea e complet neintenționată. Nu-i ceva conștient. Totul se leagă de conformismul social. Omul de știință din Cal se dezlănțuise. Pe scurt, toți vrem să fim simpatizați de cei din jur. Arbitrii, ca toți oamenii, sunt creaturi sociale și asimilează sentimentele mulțimii. Din când în când, arbitrul ia, inconștient, o decizie care va face mulțimea fericită. Ai urmărit vreodată un meci de

baschet? Antrenorii pun presiune pe arbitri pentru că ei înțeleg natura umană mai bine decât oricine. Înțelegi?

Adam încuviință din cap.

— Da.

— Așa că asta e. Cal desfăcu brațele. Asta înseamnă pe scurt avantajul terenului propriu – dorința umană de a te conforma și de a te face plăcut.

— Deci urli la arbitri…

— La jocurile în deplasare, îl întrerupse Cal. Acasă e nevoie să ne păstrăm avantajul, dar la jocurile în deplasare – desigur, științific vorbind –, e necesară o contragreutate. Dacă taci, s-ar putea de fapt să-ți dăuneze.

Adam își feri privirea.

— Ce-i?

— Nimic.

— Nu, vreau să aud. Tu ești avocat, nu? Lucrezi într-o companie care se ocupă de conflicte.

— Da.

— Și faci tot ce poți ca să-l influențezi pe judecător sau pe avocatul părții adverse.

— Așa e.

— Deci?

— Nimic. Înțeleg ce vrei să zici.

— Dar nu ești de acord.

— Nu prea vreau să mă bag în așa ceva.

— Datele însă sunt destul de clare.

— Așa-i.

— Așadar, care-i problema ta?

Adam ezită, apoi își spuse: „De ce nu?”

— E doar un joc. Avantajul terenului propriu face parte din joc. De aceea se joacă jumătate dintre meciuri acasă și jumătate în deplasare. Ca să se echilibreze. Din punctul meu de vedere – și e numai al meu –, tu justifici comportamentul urât. Hai să terminăm cu înjurăturile și toate astea. Astfel, putem să le dăm un exemplu mai bun băieților decât urlând la arbitri. Și dacă pierdem un meci sau două pe an, fapt de care mă îndoiesc, e un preț mic pentru bună-cuviință și demnitate, nu crezi?

Când Thomas ieși din vestiar, Cal Gottesman se pregătea să-l contreze. Adam ridică o mână și zise:

— Nu-i mare lucru, e doar punctul meu de vedere. Scuză-mă, OK?

Se grăbi înapoi la mașină și-și privi fiul cum traversează parcarea. Când te simți victorios, mersul este hotărât. Thomas avea spatele mai drept, pasul mai săltat. Pe chip i se citea o urmă de zâmbet. Adam știa că, până nu intra în mașină, Thomas nu voia să lase să i se vadă bucuria. Le flutură din mână unor prieteni, ca un politician. Ryan era mai interiorizat, dar Thomas ar fi putut deveni primarul orașului.

Băiatul își aruncă sacul de lacrosse pe banchetă. Mirosul de transpirație al echipamentului se răspândi în mașină. Adam coborî geamurile. Fu ceva mai bine, însă după un meci pe vreme călduroasă nu era niciodată suficient.

Thomas așteptă să se îndepărteze de stadion înainte de a se însenina la față.

— Ai văzut primul gol?

Adam zâmbi.

— Nebunie.

— Aha. E doar al doilea meu gol în care am folosit stânga.

— Frumoasă mișcare. Și golul decisiv a fost grozav.

Continuară așa un timp. Cineva ar fi putut crede că era lăudăros. Dimpotrivă. Cu coechipierii și cu antrenorii, Thomas se purta modest și cu generozitate. Întotdeauna recunoștea meritele celorlalți – băiatul care dăduse pasa, puștiul care furase mingea adversarului – și devenea timid și stingherit când se afla în centrul atenției pe un teren de joc.

Când era însă cu familia lui, Thomas se dezlănțuia. Îi plăcea să intre în detaliile meciului, nu numai în fazele golurilor sale, ci întregul joc, ce spuseseră ceilalți băieți, cine jucase bine și cine nu. Familia era un rai al siguranței în acest sens, un fel de zonă de onestitate. Oricât de siropos ar suna, așa trebuia să fie o familie. Nu trebuia să-și facă griji că ar părea lăudăros, prefăcut sau altfel. Pur și simplu, vorbea liber.

— A venit! strigă Corinne când Thomas intră pe ușă.

Relaxat, băiatul își ridică rucsacul de pe umăr, îl aruncă în spălătorie, apoi își lăsă mama să-l îmbrățișeze.

— Grozav joc, dragule!

— Mulțumesc.

În semn de felicitare, Ryan își ciocni pumnul de cel al fratelui său.

— Ce-avem la cină? întrebă Thomas.

— Am pus pe grătar niște antricoate marinate.

— Super!

Antricoatele erau preferatele lui Thomas. Ca să nu strice atmosfera, Adam își sărută supus soția. Se spălară toți pe mâini. Ryan puse masa, ceea ce însemna că Thomas urma s-o strângă. Era apă pentru toată lumea. Corinne turnă două pahare de vin pentru adulți. Așeză mâncarea pe insula din bucătărie, iar ei își luară farfurii și se serviră.

Era o cină în familie perfect banală, dar plăcută, totuși lui Adam i se părea că sub masă ticăia o bombă. Acum era doar o chestiune de timp. Cina avea să se termine și băieții se vor duce să-și facă temele, să se uite la televizor, să-și facă de lucru la computer sau să joace un joc video. Să aștepte până când Ryan și Thomas se vor culca? Probabil. Doar că în ultimii doi ani fie el, fie Corinne adormeau înaintea lui Thomas. Așadar, trebuia ca Thomas să se afle în camera sa cu ușa închisă înainte să-și poată întreba soția despre ceea ce aflase.

Tic, tic, tic…

În mai tot timpul mesei, Thomas fu vedeta. Ryan asculta vrăjit. Corinne povesti cum unul dintre profesori se îmbătase la Atlantic City și vomitase în cazinou. Băieților le plăcu.

— Ai câștigat ceva bani? întrebă Thomas.

— Eu nu joc niciodată, se apără Corinne, mereu mamă. Și nici voi n-ar trebui.

Băieții dădură ochii peste cap.

— Vorbesc serios. E un viciu îngrozitor.

De data asta, băieții clătinară din cap.

— Ce e?

— Ești așa de jalnică uneori…, zise Thomas.

— Ba nu.

— Întotdeauna cu lecții de-astea despre viață, adăugă Ryan râzând. Termină.

Corinne se uită la Adam după ajutor.

— Tu auzi ce spun fiii tăi?

Bărbatul se mulțumi să ridice din umeri. Schimbară subiectul. Adam nu-și amintea care era acesta. Avea dificultăți în concentrare. Era ca și cum ar fi privit un montaj cinematografic al vieții lui: familia fericită pe care el și Corinne o creaseră, luând masa, bucurându-se unul de compania celuilalt. Aproape că vedea camera de filmat dând încet ocol mesei, surprinzându-i în

diverse ipostaze. Era atât de banal, de răsuflat, de perfect.

Tic, tic, tic…

O jumătate de oră mai târziu, bucătăria fu curățată. Băieții urcară. Imediat ce dispărură din raza vizuală, Corinnei îi dispăru zâmbetul. Se întoarse spre Adam.

— Ce s-a întâmplat?

Era într-adevăr remarcabil dacă stătea să se gândească puțin. Bărbatul trăise optsprezece ani alături de Corinne. O văzuse în toate dispozițiile, avusese parte de toate sentimentele ei. Știa când să se apropie, când să stea departe, când avea nevoie de o îmbrățișare sau de o vorbă bună. O cunoștea destul de bine încât să-i termine propozițiile și chiar gândurile. Știa totul despre ea.

Nu existase, se gândi acum, nicio surpriză. O cunoștea deja destul de bine ca să știe că ceea ce pretinsese Străinul acela era într-adevăr posibil.

Și totuși, el nu văzuse asta. Nu-și dăduse seama că și Corinne îl putea citi, că ea știuse, în pofida tuturor eforturilor lui de a o ascunde, că ceva îl tulburase serios, că nu era vorba despre ceva obișnuit, ci era un lucru important, care putea să le schimbe viețile.

Corinne stătea în fața lui și aștepta lovitura. Așa că el atacă.

— Ți-ai înscenat sarcina?

Capitolul 8

Străinul stătea la o masă de colț în Red Lobster din Beachwood, Ohio, imediat la ieșirea din Cleveland.

Sorbea dintr-un cocktail alcoolic, „specialitate” Red Lobster, un *mai tai* cu mango. Creveții *scampi* cu usturoi începeau să se coaguleze în ceva care semăna cu chitul pentru faianță. Chelnerul încercase de două ori să-i ia farfuria, însă Străinul refuzase. Ingrid stătea de partea cealaltă a mesei. Oftă și-și verifică ceasul.

— Probabil că-i cel mai lung prânz din toate timpurile.

Străinul aprobă din cap.

— Aproape două ore.

Supravegheau o masă la care stăteau patru femei aflate la a treia „specialitate”, deși ceasul nu arăta nici 14:30. Două dintre ele mâncaseră Crabfest, un platou cu mai multe feluri diferite, care avea circumferința aproape egală cu a unui capac de canal. A treia femeie comandase *linguini* Alfredo cu creveți. Sosul cu smântână îi tot rămânea în colțurile gurii rujate cu roz.

A patra femeie, al cărei nume știau că este Heidi Dann, era motivul pentru care se aflau ei acolo. Heidi comandase somon la grătar. Avea patruzeci și nouă de ani, era înaltă, vioaie și cu părul galben-pai. Purta o bluză cu imprimeu tigrat și decolteu destul de adânc. Heidi avea un râs puternic, totuși melodios. Străinul îl auzise în ultimele două ore. Sunetul avea ceva hipnotic.

— A început să-mi placă de ea, zise el.

— Și mie.

Cu ambele mâini, Ingrid își strânse la spate părul blond, adunându-l într-o coadă de cal imaginară, apoi îl lăsă liber. Făcea asta des. Avea părul lung și prea drept și-i cădea mereu pe față.

— E ceva poftă de viață acolo, nu-i așa?

Străinul știa exact la ce se referă Ingrid.

— La urma urmelor, continuă ea, îi facem o favoare.

Asta constituia justificarea. Bărbatul era de acord. Dacă fundația e putredă, trebuie să demolezi întreaga casă. N-o poți repara doar cu un strat

de vopsea sau cu câteva scânduri. El știa. Înțelegea. Trăia experiența asta.

O credea.

Asta nu însemna însă că-i făcea plăcere să fie cel care pune explozibilul. Așa văzuse întotdeauna lucrurile. El era cel care arunca în aer casa cu fundație putredă, dar nu rămânea niciodată în apropiere ca să vadă cum sau dacă era reconstruită.

Nici măcar nu se asigura că nu rămăsese nimeni în casă atunci când exploda.

Chelnerița veni la masa femeilor și le dădu nota. Toate căutară atente în genți și scoaseră bani. Femeia cu *linguini* calculă, împărțind egal nota de plată. Cele două consumatoare de Crabfest scoaseră bancnotele, una câte una. Fiecare doamnă își deschise apoi portmoneul cu mărunțiș, ca pe o centură de castitate ruginită.

Heidi doar aruncă niște bancnote de douăzeci.

Ceva în felul în care o făcu – cu grijă și în același timp nepăsător – îl impresionă pe Străin. Bănuia că familia Dann stă bine cu banii, dar cine mai știe în ziua de azi? Heidi și soțul ei, Marty, erau căsătoriți de douăzeci de ani. Aveau trei copii. Fata cea mare, Kimberly, era studentă în primul an la NYU în Manhattan. Cei doi băieți, Charlie și John, erau încă la liceu. Heidi lucra în diverse saloane de cosmetică Macy's în University Heights. Marty Dann era vicepreședintele de vânzări și marketing al TTI Floor Care din Glenwillow. TTI însemna aspiratoare. Dețineau Hoover, Oreck, Royal și divizia pentru care lucrase Marty în ultimii unsprezece ani, Dirt Devil. Călătorea mult în interes de serviciu, de cele mai multe ori în Bentonville, statul Arkansas, pentru că acolo se găseau birourile companiei Walmart.

Ingrid studie fața Străinului.

— Dacă vrei, mă ocup singură.

El clătină din cap. Era treaba lui. Ingrid se afla acolo pentru că trebuia să abordeze o femeie și uneori putea fi dificil. Un cuplu femeie-bărbat care intră în vorbă cu cineva? Nicio problemă. Un bărbat ce abordează un alt bărbat într-un bar, de exemplu, sau la American Legion Hall? Iarăși nicio problemă. Dar dacă un bărbat de douăzeci și șapte de ani abordează o femeie de patruzeci și nouă de ani lângă, să presupunem, Red Lobster?

Ar putea deveni dubios.

Ingrid plătise deja nota, așa că se mișcară rapid. Heidi venise singură, într-un Nissan Sentra gri. El și Ingrid își parcaseră mașina închiriată la

două locuri depărtare. Așteptau lângă mașină, cu cheia în mână, prefăcându-se că tocmai se pregăteau să plece.

Nu voiau să atragă atenția asupra lor.

Cinci minute mai târziu, cele patru femei ieșiră din restaurant. Sperau ca Heidi să rămână singură, dar n-aveau nicio certitudine. Era posibil ca una dintre prietene s-o însoțească la mașină, caz în care ei ar fi trebuit s-o urmărească până acasă și fie să încerce s-o intercepteze acolo (nu e niciodată o idee bună să te confrunți cu victima pe terenul ei – capacitatea defensivă îi este sporită), fie să aștepte până ieșea din nou.

Femeile se despărțiră îmbrățișându-se. Heidi, se vedea bine, știa să îmbrățișeze. Părea că o face din convingere. Când îmbrățișa pe cineva, închidea ochii, iar persoana pe care o strângea în brațe îi închidea la rândul ei. Genul acela de îmbrățișare.

Celelalte trei femei plecară în direcție opusă. Perfect!

Heidi porni spre mașină. Purta pantaloni trei sferturi. Tocurile înalte o făceau să se clatine puțin din cauza băuturii, dar făcea față cu un aplomb exersat. Zâmbea. Ingrid îi făcu semn din cap Străinului să se pregătească. Încercau să pară inofensivi.

— Heidi Dann?

Bărbatul încercă să-și păstreze o expresie prietenoasă sau, în cel mai rău caz, neutră. Heidi se întoarse și-l privi în ochi. Zâmbetul îi căzu de pe față ca și cum cineva îi atașase o ancoră.

Știa.

El nu era surprins. Mulți știau cumva, deși negarea funcționa de minune când apărea Străinul. Însă simți la ea putere și inteligență. Heidi știa deja că lucrurile pe care avea să i le spună urmau să schimbe totul.

— Da?

— Există un website numit FindYourSugarBaby.com, zise bărbatul.

Învățase că trebuie să intri direct în problemă. Nu întrebi victima dacă are timp de discuții, dacă vrea să ia loc sau să meargă într-o zonă mai liniștită. Pur și simplu lansezi bomba.

— Poftim?

— Se vrea a fi un serviciu modern de întâlniri online, dar nu este așa. Bărbații – de presupus adulți înstăriți – se înscriu ca să întâlnească… mă rog, prietene. Ai auzit de el?

Heidi se mai uită o clipă la Străin, apoi își întoarse privirea către Ingrid,

care încercă să-i zâmbească amabil.

— Cine sunteți?

— Nu contează, spuse bărbatul.

Unii oameni se opun. Alții înțeleg că-i o pierdere de timp irelevantă în imaginea de ansamblu. Heidi făcea parte din ultimul grup.

— Nu, n-am auzit de site. Pare unul dintre acelea folosite de persoanele căsătorite ca să-și înșele partenerii.

Străinul făcu un gest ambiguu din cap și zise:

— Nu tocmai. Acest site se ocupă mai degrabă de afaceri, dacă mă înțelegi.

— Nu înțeleg deloc.

— Trebuia să fi citit materialul când ai avut ocazia. Site-ul vorbește despre faptul că fiecare relație reprezintă în realitate o tranzacție și că este important să vă definiți rolurile, să știi ce se așteaptă din partea ta și ce se așteaptă din partea amantului.

Fața lui Heidi își pierdu culoarea.

— Amant?

— Uite cum funcționează, continuă Străinul. De exemplu, un bărbat se înscrie pe site. Caută într-o listă de femei, de obicei mult mai tinere. Găsește una care îi place. Dacă ea acceptă, încep să negocieze.

— Să negocieze?

— El caută ceea ce numim o „păpușică”. Așa definește website-ul o femeie cu care el poate ieși la o cină sau care-l poate însoți la o întâlnire de afaceri, genul ăsta de lucruri.

— Dar nu asta se întâmplă de obicei, spuse Heidi.

— Nu. Nu asta se întâmplă.

Heidi expiră prelung. Își puse mâinile în șolduri.

— Continuă.

— Așadar, ei negociază.

— Tipul bogat și păpușica lui.

— Exact. Site-ul îi împuie fetei capul cu tot felul de aiureli. Cum e definit totul. Cum genul ăsta de întâlniri nu sunt bătaie de joc. Cum bărbații sunt bogați și sofisticați și le vor trata frumos, le vor cumpăra cadouri și le vor duce în locuri exotice de peste mări și țări.

Heidi clătină din cap.

— Și fetele chiar cred asta?

— Unele, poate. Mă îndoiesc însă că prea multe. Majoritatea înțeleg miza.

Părea că Heidi se așteptase la vizita lui, așteptase aceste vești. Acum era calmă, deși el îi simțea pustiirea.

— Deci negociază? reveni femeia.

— Exact. Până la urmă, ajung la o înțelegere. Totul este prevăzut într-un contract online. De exemplu, tânăra acceptă să se întâlnească cu bărbatul de cinci ori pe lună. Ei propun posibilele zile de întâlnire din săptămână. El oferă opt sute de dolari.

— De fiecare dată?

— Pe lună.

— Ieftin.

— Mă rog, asta pentru început. Dar ea cere două mii de dolari. Negocierea continuă.

— Ajung la o înțelegere? întrebă Heidi.

Acum avea ochii umezi. Străinul încuviință din cap.

— În cazul de față, se pun de acord cu o mie două sute de dolari pe lună.

— Adică paisprezece mii patru sute de dolari pe an, zise Heidi cu un surâs trist. Sunt bună la matematică.

— Corect.

— Și fata? Ce-i spune tipului că este ea? Stai. Zice că-i studentă și că are nevoie de ajutor ca să-și plătească taxele.

— În acest caz, da.

— Aha! făcu Heidi.

— În situația dată, continuă Străinul, fata prezintă adevărul.

— E studentă? Heidi clătină din cap. Groaznic.

— Însă, în cazul nostru, fata nu se oprește aici. Își stabilește zile diferite pe săptămână cu diferiți prieteni.

— Oh, asta-i urât!

— Așadar, cu unul e mereu marțea. Cu altul, în zilele de joi. Altcineva primește weekendurile.

— Trebuie să se adune. Banii, adică.

— Se adună.

— Ca să nu mai vorbim despre bolile venerice.

— Aici nu pot să comentez.

— Cum așa?

— Nu știm dacă folosește sau nu prezervativ. Nu avem fișa ei medicală. Nici măcar nu știm exact ce face cu toți acești bărbați.

— Mă îndoiesc că pierd vremea jucând cărți.

— Și eu la fel.

— Și de ce îmi spui toate astea?

Străinul se uită la Ingrid, care vorbi pentru prima dată:

— Pentru că meritai să știi.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot ce-ți putem împărtăși, spuse Străinul.

— Douăzeci de ani. Heidi clătină din cap și-și stăpâni lacrimile. Nemernicul.

— Poftim?

— Marty. Nemernicul.

— Ah, dar nu despre Marty vorbim, zise Străinul.

Pentru prima dată, Heidi păru complet nedumerită:

— Poftim? Atunci despre cine?

— Despre fiica ta, Kimberly.

Capitolul 9

Corinne încasă lovitura, făcu un pas șovăitor în spate, dar rămase pe picioare.

— Despre ce dracu vorbești?

— Putem trece peste partea asta? întrebă Adam.

— Poftim?

— Partea în care te prefaci că habar n-ai despre ce vorbesc. Hai să trecem peste negare, da? Știu că ți-ai înscenat sarcina.

Ea încercă să se adune, luând lucrurile pe rând.

— Dacă știi, de ce mai întrebi?

— Și băieții?

Asta o nedumeri.

— Ce-i cu ei?

— Sunt ai mei?

Ochii Corinnei se lărgiră.

— Ți-ai ieșit din minți?

— Ai înscenat o sarcină. Cine știe de ce altceva mai ești capabilă?

Corinne nu spuse nimic.

— Ei bine?

— Iisuse, Adam, uită-te la ei.

El nu spuse nimic.

— Bineînțeles că sunt ai tăi.

— Există teste, să știi. Pentru ADN. Poți să le cumperi de la Walgreens, fir-ar să fie!

— Atunci cumpără-le! se răsti ea. Băieții ăștia sunt ai tăi. Știi asta.

Stăteau fiecare de o parte și de alta a insulei din bucătărie. Chiar și acum, chiar în toiul furiei și al confuziei, el nu se putea împiedica să vadă cât era de frumoasă. Nu-i venea să creadă că, dintre atâția țipi care o doriseră, îl alesese pe el. Corinne era fata cu care bărbații voiau să se căsătorească. Așa priveau ei, prostește, femeile când erau tineri. Le împărțeau în două tabere. Din prima făceau parte cele care îi duceau cu gândul la nopți pline de pasiune și la picioare ridicate în aer. Cele din a doua tabără îi făceau să viseze la plimbări sub clar de lună, la baldachine și

la jurăminte de căsătorie. Corinne se afla categoric în a doua categorie.

Mama lui Adam fusese excentrică până la limita bipolarității. Asta îl atrăsese nebunește pe tatăl lui. „Scânteia ei", explicase tata. Dar, pe măsură ce timpul trecuse, scânteia se transformase în manie. Scânteia era amuzantă și spontană, însă imprevizibilitatea îl uzase pe tatăl lui, îl îmbătrânise. Momentele bune erau grozave, totuși, în cele din urmă, fuseseră distruse de numărul tot mai mare de momente proaste. Adam nu făcea aceeași greșeală. Viața este o serie de reacții. Reacția lui la greșeala tatălui său fusese să se căsătorească cu o femeie pe care o considera stabilă, solidă, stăpână pe sine, ca și cum oamenii ar fi chiar atât de simpli.

— Spune-mi, îi ceru Adam.

— Ce te face să crezi că am înscenat sarcina?

— Ordinul de plată către Novelty Funsy făcut cu Visa. Mi-ai zis că-i pentru decorațiunile de la școală, dar n-a fost așa. E numele sub care facturează Fake-A-Pregnancy.com.

Ea păru derutată acum.

— Nu-nțeleg. Ce te-a făcut să verifici o plată de acum doi ani?

— N-are importanță.

— Pentru mine are. Tu nu te hotărăști pur și simplu să verifici plăți vechi.

— Ai făcut așa ceva, Corinne?

Ea rămase cu ochii plecați pe blatul de granit al insulei. Corinnei îi luase o veșnicie să găsească nuanța exactă de granit și alesese până la urmă ceva numit Ontario Brown. Descoperi niște rămășițe de mâncare uscată și începu să le râcâie cu unghia.

— Corinne?

— Îți amintești când am avut două ore libere de la școală în timpul prânzului?

Schimbarea de subiect îl zăpăci pentru moment pe Adam.

— Și ce-i cu asta?

Rămășițele uscate se desprinseră. Corinne se opri.

— A fost singura oară în cariera mea de profesoară când am avut o fereastră atât de mare. Am avut voie să ies din școală ca să iau masa.

— Îmi amintesc.

— Obișnuiam să merg la cafeneaua aia din Bookends. Fac niște sandviciuri calde grozave. Comandasem unul și un pahar de ceai cu gheață

sau o cafea. Stăteam la masa din colț și citeam o carte. Pe față îi apăru un zâmbet micuț. A fost o binecuvântare.

Adam încuviință din cap.

— Minunată poveste.

— Nu fi sarcastic.

— Nu, nu, serios, e captivant și foarte relevant. Eu vreau să-mi povestești despre sarcina înscenată, dar istorioara asta e chiar mai bună. Care sandvici era preferatul tău? Mie îmi place cel cu curcan și brânză elvețiană.

Corinne închise ochii.

— Întotdeauna ai folosit sarcasmul ca mecanism de apărare.

— O, da, iar tu ai știut întotdeauna să găsești momentul potrivit. De exemplu acum. Acum e momentul să mă psihanalizezi.

Vocea ei era rugătoare.

— Încerc să-ți spun ceva, bine?

Adam strânse din umeri.

— Atunci fă-o.

Femeia avu nevoie de câteva secunde să se adune înainte de a vorbi din nou. Când se auzi, vocea îi era tristă.

— Mă duceam la Bookends aproape în fiecare zi, iar după o perioadă devii, cum să zic, de-al casei. Sunt acolo mereu aceiași oameni. Era ca o comunitate. Sau ca în *Cheers*. Era Jerry, șomerul. Și Eddie, care făcea tratament ambulatoriu la Bergen Pines. Debbie își aducea laptopul și scria…

— Corinne…

Ea ridică o mână.

— Și mai era Suzanne, gravidă în vreo opt luni.

Tăcere.

Corinne se întoarse.

— Unde-i sticla de vin?

— Nu văd unde vrei s-ajungi.

— Am nevoie de niște vin.

— L-am pus în dulap, deasupra chiuvetei.

Femeia se întinse, deschise ușița și scoase sticla. Își luă paharul și începu să toarne.

— Suzanne Hope avea vreo douăzeci și cinci de ani. Era primul ei copil.

Știi cum e o viitoare mamă tânără – strălucitoare și din cale-afară de fericită, de parcă ar fi prima persoană din lume care a rămas însărcinată. Suzanne era chiar drăguță. Îi vorbeam toate despre sarcină și despre copil. Știi cum e. Ea ne povestea despre vitaminele prenatale. Alegea nume. Nu voia să știe dacă-i băiat sau fată. Voia să aibă o surpriză. Toată lumea o plăcea.

Adam își înfrână replica sarcastică. O înlocui în schimb cu o observație evidentă.

— Credeam că te duceai acolo pentru liniște și lectură.

— Da. Adică așa a fost la început. Dar pe parcurs am început să îndrăgesc cercul ăla de oameni. Știu că sună patetic, însă abia așteptam să mă-ntâlnesc cu ei. Era ca și cum existau numai în punctul acela din spațiu și din timp, înțelegi? Ca atunci când jucai tu baschet. Ți-erau dragi băieții, dar nu știai nimic despre ei, dincolo de teren. Unul dintre ei era proprietarul restaurantului la care ne duceam și tu nici nu știai, ții minte?

— Țin minte, Corinne. Nu văd totuși care-i legătura.

— Încerc să-ți explic. Mi-am făcut prieteni. Oamenii veneau și plecau fără să anunțe în prealabil. Ca Jerry. Într-o zi, Jerry a dispărut. Am presupus că și-a găsit o slujbă, dar n-a venit să ne spună. Pur și simplu n-a mai apărut. La fel și Suzanne. Am presupus c-a născut. Îi trecuse de mult termenul. Și apoi, din nefericire, când a început noul semestru, pentru mine s-a terminat cu pauza de două ore, așa că probabil am dispărut și eu. Așa merg lucrurile. E ceva ciclic. Distribuția se schimbă.

Adam habar n-avea unde voia ea să ajungă, însă nici nu avea motive s-o grăbească. Cumva, acum își dorea ca totul să se petreacă mai lent. Voia să ia în considerare toate opțiunile. Se uită în spate, la masa de bucătărie, unde Thomas și Ryan tocmai mâncaseră, râseseră și se gândiseră că sunt în siguranță.

Corinne luă o gură mare de vin. Ca să o determine să continue, Adam întrebă:

— L-ai revăzut vreodată pe vreunul dintre ei?

Ea aproape că zâmbi.

— Exact asta-i ideea poveștii.

— Adică?

— Am revăzut-o pe Suzanne, cam trei luni mai târziu.

— La Bookends?

Soția lui clătină din cap.

— Nu. La un Starbucks din Ramsey.

— Avea băiat sau fată?

Un zâmbet trist pluti peste buzele Corinnei.

— Niciuna, nici alta.

El nu știu ce să înțeleagă sau cum să comenteze, așa că spuse simplu:

— Ah.

Corinne îi întâlni privirea.

— Era însărcinată.

— Suzanne?

— Da.

— Când ai întâlnit-o în Starbucks?

— Da. Numai că trecuseră doar trei luni de când o văzusem ultima dată. Și părea tot gravidă în opt luni.

Adam încuviință din cap, înțelegând în sfârșit ce voia să zică.

— Ceea ce este, desigur, imposibil.

— Bineînțeles.

— Se prefăcea.

— Da. Știi, trebuia să mă duc în Ramsey după un manual nou. Era ora prânzului și probabil că Suzanne își imaginase că nu exista nicio posibilitate să întâlnească acolo pe cineva din Bookends. Starbucks e la… cât, cincisprezece minute cu mașina de Bookends?

— Cel puțin.

— Deci eu tocmai comandam un *latte* și i-am auzit vocea, iar ea era acolo, stând în colț, povestind unui grup de clienți fermecați despre tratamentul ei prenatal cu vitamine.

— Nu pricep.

Corinne aplecă ușor capul spre un umăr.

— Serios?

— Tu pricepi?

— Bineînțeles. M-am prins imediat. Suzanne își ținea ședința în colț și m-am îndreptat spre ea. Când m-a văzut, toată strălucirea i s-a evaporat. Îți dai seama! Cum să explici că ești gravidă în opt luni timp de… cât, o jumătate de an?

Am stat și am așteptat. Cred că a sperat că voi pleca. Dar am rămas. Ar fi trebuit să mă-ntorc la școală, dar am spus că am făcut pană. Kristin a

ținut orele în locul meu.

— Până la urmă ai vorbit cu Suzanne?

— Da.

— Și?

— Mi-a mărturisit că de fapt locuia în Nyack, New York.

Asta era la treizeci de minute atât de Bookends, cât și de Starbucks, calculă Adam.

— Mi-a spus o poveste despre cum născuse un copil mort. Nu cred că-i adevărat, dar s-ar putea să fie. Din mai multe puncte de vedere, povestea ei e mai simplă. Unor femei le place să fie gravide. Nu din cauza afluxului de hormoni sau pentru că în trupul lor crește un copil. Motivele lor sunt mult mai primare. E singurul moment din viața lor în care se simt speciale. Oamenii le deschid ușile. Le întreabă cum le-a fost ziua. Le întreabă când urmează să nască și cum se simt. Pe scurt, obțin atenție. Într-un fel, e ca și cum ai fi celebru. Suzanne nu avea nimic special. Nu mi s-a părut deosebit de inteligentă sau de interesantă. Faptul că era însărcinată o transforma în vedetă. Era ca un drog pentru ea.

Adam clătină din cap. Își aminti sloganul de pe site-ul Fake-A-Pregnancy: *Niciodată nu ajungi mai repede în centrul atenției decât atunci când ești gravidă*!

— Deci se prefăcea că-i gravidă ca să rămână în centrul atenției?

— Da. Își mângâia pântecele fals. Mergea la cafenea. Atrăgea instantaneu atenția.

— Nu putea însă s-o țină așa prea mult. Nu poți fi gravidă în opt luni mai mult de… mă rog, o lună sau două.

— Exact. Așa că-și schimba localul unde lua masa. Cine știe de când făcea asta sau dacă o mai face. Zicea că soțului nu-i păsa de ea. Venea acasă și se așeza direct la televizor sau rămânea la bar cu băieții. Din nou, nu știu dacă mințea. Nu contează. A, și Suzanne proceda așa și în alte locuri. În loc să meargă la supermarketul din vecinătate, se ducea la unele mai îndepărtate, le zâmbea oamenilor și ei îi zâmbeau la rândul lor. Dacă se ducea la cinema și voia un loc bun, se folosea de trucul ăsta. La fel și în călătoriile cu avionul.

— Oho! făcu Adam. E aproape boală.

— Dar nu-nțelegi?

— Ba-nțeleg. Ar trebui să se ducă la psiholog.

— Știu și eu. Pare destul de inofensiv.

— Să-ți pui o burtă falsă ca să atragi atenția?

Corinne ridică din umeri.

— Recunosc că-i cam mult, însă unii oameni primesc atenție pentru că sunt frumoși. Alții pentru că au moștenit bani sau pentru că au o slujbă interesantă.

— Iar altele o primesc mințind că sunt însărcinate.

Tăcere.

— Presupun că prietena ta Suzanne ți-a spus despre site-ul Fake-A-Pregnancy.

Femeia se întoarse cu spatele.

— Corinne?

— Doar atât sunt dispusă să-ți spun acum.

— Glumești, nu?

— Nu.

— Stai, vrei să-mi zici că și tu tânjeai după atenție ca această Suzanne? Nu-i un comportament normal. Știi asta, da? Trebuie să fie un fel de tulburare mintală.

— Am nevoie să mă gândesc la asta.

— La ce să te gândești?

— E târziu. Sunt obosită.

— Ți-ai ieșit din minți?

— Termină!

— Poftim?

Corinne se întoarse spre Adam.

— Simți și tu, nu-i așa?

— Despre ce tot vorbești?

— Noi doi suntem pe un teren minat. Parcă cineva ne-a aruncat exact în mijlocul lui și dacă ne mișcăm prea repede, indiferent în ce direcție, o să călcăm pe o mină și totul o să sară în aer.

Se uită la el. Bărbatul se uită la ea.

— Nu din cauza mea s-a ajuns pe terenul minat, spuse el printre dinți, ci din cauza ta.

— Mă duc să mă culc. Putem să discutăm dimineață.

Adam îi blocă drumul.

— Nu te duci nicăieri.

— Și ce-o să faci? O să mă bați până vorbesc?

— Îmi datorezi o explicație.

Soția lui clătină din cap.

— Nu-nțelegi.

— Ce nu-nțeleg?

Corinne îl privi în ochi.

— Cum ai aflat?

— Nu contează.

— Habar n-ai cât de mult contează, zise ea cu glas slab. Cine ți-a spus să te uiți la tranzacția de pe cardul Visa?

— Un străin.

Ea făcu un pas în spate.

— Cine?

— Nu știu. Un tip. Nu l-am mai văzut înainte. A venit la mine când eram la American Legion și mi-a zis ce ai făcut.

Corinne scutură din cap ca și cum ar fi încercat să se lămurească.

— Nu-nțeleg. Ce tip?

— Ți-am spus. Un străin.

— Trebuie să ne gândim la asta.

— Ba nu, tu trebuie să-mi zici ce se-ntâmplă.

— Nu în seara asta.

Îi puse mâinile pe umeri. Adam se dădu înapoi ca și cum atingerea ei l-ar fi ars.

— Nu-i ceea ce crezi tu. E ceva mai mult.

— Mamă?

Adam se întoarse spre voce. Ryan stătea în capul scării.

— Mă poate ajuta unul dintre voi la mate?

Corinne nu ezită. Zâmbetul reveni la locul lui.

— Vin imediat, dragule. Se întoarse către Adam. Mâine, îi șopti și în glasul ei se simțea rugăminte. Miza e foarte mare. Te rog. Lasă-mă până mâine.

Capitolul 10

Ce putea să facă?

Corinne se închisese în sine. Mai târziu, când erau singuri în dormitor, Adam apelă la furie, la argumente, o rugă, o amenință. Folosi cuvinte ca iubire, ridicol, rușine, mândrie. Ea nu-i răspunse. Era frustrant.

La miezul nopții, Corinne își scoase cu grijă cerceii aniversari cu diamante și-i puse pe noptieră. Stinse lumina, îi ură noapte bună și închise ochii. Bărbatul era dezorientat. Ajunse aproape – poate prea aproape – de a trece la ceva fizic. Se gândi să smulgă pătura de pe ea, dar la ce i-ar fi folosit? Ar fi vrut – îndrăznea oare s-o admită fie și doar față de sine? – să pună mâna pe ea, s-o zguduie și s-o facă să vorbească sau măcar s-o aducă la rațiune. Însă când avea doisprezece ani, Adam își văzuse tatăl scuturând-o cu putere pe mama lui. Mama îl iritase – din păcate, așa era ea. Îi vorbea urât sau îi insulta bărbăția și în cele din urmă nervii lui cedau. Într-o seară îl văzuse punând mâinile pe gâtul mamei și începând să strângă.

Destul de ciudat, când îl văzuse folosind forța asupra mamei nu-l deranjase atât teama, oroarea sau pericolul, ci cât de slab și demn de milă îl făcea să arate pe tatăl său tentativa aceea de dominare, cum, chiar dacă se afla în poziția victimei, mama îl manevrase astfel încât să devină atât de jalnic, în măsură să recurgă la ceva cu totul străin de caracterul său, de felul său de a fi.

Adam n-ar fi putut niciodată să ridice mâna la o femeie. Nu doar pentru că era ceva greșit, ci din cauza a ceea ce ar fi făcut din el.

Neștiind cum să acționeze, se strecură în pat lângă Corinne. Își aranjă perna, puse capul pe ea și închise ochii. Așteptă zece minute. Nu, în niciun caz. Coborî scările, cu perna în mână, și încercă să adoarmă pe canapea.

Puse ceasul să sune la ora 5, ca să fie sigur că se întoarce în dormitor înainte să se trezească băieții. Nu era nevoie. Dacă somnul trecuse pe la el, rămăsese prea puțin timp ca să-și dea seama. Când reveni sus, Corinne dormea adânc. După modul cum respira, știa că nu se prefăcea – dormea tun. Amuzant. El nu putea să doarmă. Ea da. Își aminti că citise undeva că polițiștii puteau să spună adesea dacă un suspect era vinovat sau nevinovat după felul cum dormea. Un nevinovat lăsat singur într-o cameră de

interogatorii, susținea teoria, rămâne treaz din cauza confuziei și a iritării provocate de acuzația pe nedrept. Un om vinovat adoarme. Adam nu crezuse niciodată în teoria aceea, una dintre cele care sună bine, însă în realitate nu rezistă. Și totuși, iată, bărbatul nevinovat stătea treaz, în vreme ce soția lui – vinovată? – dormea ca un prunc.

Adam fu ispitit s-o scuture ca s-o trezească, s-o surprindă în acel punct dintre vis și conștiență și poate să scoată de la ea adevărul nesigur. Până la urmă, ajunse la concluzia că nu va reuși. Ea avusese dreptate când zisese că trebuie să fie atenți. Mai mult decât atât, Corinne funcționa după orarul propriu. Nu putea forța prea mult lucrurile. Și poate așa era cel mai bine.

Întrebarea era ce să facă el acum.

Știa adevărul, nu? Chiar trebuia s-o aștepte pe ea să-i confirme că simulase o sarcină și un avort spontan? Dacă nu fusese așa, ar fi negat de la bun început. Ea trăgea de timp – poate ca să vină cu o explicație rezonabilă sau ca să-i dea lui răgaz să se calmeze și să se gândească la alternative.

Pentru că ce ar fi putut face Adam?

Era pregătit să plece? Să divorțeze?

Nu știa răspunsul. Bărbatul rămase în picioare lângă pat și se uită la ea. Ce simțea pentru ea? Își zise că trebuie să răspundă, pe loc, fără să se gândească, la întrebarea: Dacă e adevărat că ea a făcut toate astea, ai mai iubi-o și ai mai vrea să fii lângă ea pentru tot restul vieții?

Sentimentele îi erau confuze, dar reacția instinctivă fu: Da.

Fă un pas în spate. Cât de mult a contat înșelătoria aia? Enorm. Nici nu se punea problema. Enorm.

Era însă ceva care le putea distruge viețile, sau ceva cu care puteau trăi? Toate familiile ignoră elefanții din cameră. Ar putea el într-o zi să-l ignore pe acesta?

Nu știa și de aceea trebuia să fie atent. Trebuia să aștepte. Trebuia să-i asculte explicațiile, chiar dacă asta i se părea aproape obscen.

Nu e ce crezi tu. E ceva mai mult.

Așa spusese Corinne, dar el nu-și putea imagina despre ce putea fi vorba. Se strecură sub pătură și închise ochii pentru o clipă.

Când îi deschise din nou, trecuseră trei ore. Extenuarea îl ajunsese din urmă și-l doborâse. Verifică locul de lângă el. Era gol. Coborî și picioarele îi aterizară pe podea cu un bufnet surd. De la parter se auzea vocea lui Thomas. Thomas, oratorul. Ryan, ascultătorul.

Și Corinne?

Privi pe fereastra dormitorului. Mașina ei era pe alee. Coborî scara cu pas furișat. Nu-și putea da seama exact de ce – probabil avea legătură cu imboldul de a-și surprinde soția înainte de a pleca la lucru. Băieții erau la masă. Corinne îi pregătise lui Adam mâncarea preferată – brusc se pricepea să facă mâncărurile preferate, da? –, un sandvici cu șuncă, ou și brânză într-o chiflă cu susan. Ryan mânca un castron cu cereale Reese's Puffs – hrană sănătoasă – citind spatele cutiei ca și cum ar fi fost scriptura.

— Salut, băieți.

Două mormăituri. Oricum le-ar fi evoluat personalitățile în cursul zilei, niciunul dintre băieți nu avea chef să converseze cu părinții înainte de a pleca la școală.

— Unde-i mama?

Două ridicări din umeri.

Intră în bucătărie și privi pe fereastră în curtea din spate. Corinne era acolo. Stătea cu spatele. Ținea un telefon la ureche.

Adam simți că se înroșește la față.

Când deschise ușa, Corinne se întoarse spre el și ridică un deget în semn de „stai un pic". Adam nu vru să aștepte. Se repezi către Corinne, care închise și puse telefonul în buzunar.

— Cine era?

— De la școală.

— Prostii. Dă-mi telefonul să văd.

— Adam…

Bărbatul întinse mâna.

— Dă-mi-l.

— Nu fă o scenă în fața băieților.

— Termină cu rahaturile, Corinne. Vreau să știu ce se petrece.

— N-avem timp. Trebuie să ajung la școală în zece minute. Te superi dacă-i duci tu pe băieți?

— Chiar vorbești serios?

Corinne făcu un pas spre soțul ei.

— Deocamdată nu-ți pot zice ce vrei să știi.

Aproape că o lovi. Aproape că duse mâna spre spate și…

— Care-i strategia ta, Corinne?

— Dar a ta?

— Ha?

— Care-i scenariul pentru cel mai rău caz? îl întrebă. Gândește-te. Dacă-i adevărat, o să ne părăsești?

— „Ne”?

— Știi ce vreau să spun.

Dură o secundă până să-și găsească cuvintele.

— Nu pot trăi cu cineva în care n-am încredere.

Corinne înclină capul spre un umăr.

— Și n-ai încredere în mine?

Adam nu zise nimic.

— Toți avem secrete, nu-i așa? Chiar și tu, Adam.

— Eu n-am ascuns niciodată de tine ceva de genul ăsta. Dar e clar, mi-am primit răspunsul.

— Ba nu. Se apropie de el și-l privi în ochi. O să-l primești curând. Promit.

Adam o întrebă iritat:

— Când?

— Hai să cinăm împreună. La Janice’s Bistro, la ora șapte. Masa din spate. Putem discuta acolo.

Capitolul 11

Pe raftul de sus se aflau bibelouri Hummel: o fetiță cu un măgăruș, trei copii care se jucau, un băiat cu o halbă de bere și un băiețel care împingea o fetiță în leagăn.

— Eunice le adoră, îi spuse bătrânul lui Adam. Eu nu pot să sufăr blestemățiile astea. Mă-ngrozesc. Mă tot gândesc că cineva ar trebui să facă un film horror cu ele, înțelegi? În loc de clovnii ăia înfiorători sau de spiriduși. Îți dai seama cum ar fi dacă obiectele astea ar prinde viață?

Bucătăria era lambrisată în lemn vechi. Pe frigider se vedea un magnet cu *Viva Las Vegas*. Pe polița de deasupra chiuvetei stăteau un glob cu fulgi de zăpadă și trei flamingo roz. Pe suportul lui scria MIAMI, FLA cu litere înflorate – FLA, în caz că nu erai sigur despre care Miami e vorba, bănui Adam. Farfurii din seria *Vrăjitorul din Oz* și un ceas în formă de bufniță cu ochi mobili ocupau peretele din dreapta. Pe cel din stânga se aflau o mulțime de diplome și plachete decolorate asociate poliției, o retrospectivă a îndelungatei și distinsei cariere a locotenent-colonelului în retragere Michael Rinsky.

Acesta observă că Adam citea diplomele și mormăi:

— Eunice a insistat să le punem pe perete.

— E mândră de dumneavoastră.

— Mda, mă rog.

Adam se întoarse către el.

— Povestiți-mi despre vizita primarului.

— Primarul Rick Gusherowski. L-am arestat de două ori când era în liceu, o dată pentru șofat sub influența alcoolului.

— A fost acuzat?

— Nu, pur și simplu l-am chemat pe taică-său să-l ia. Asta a fost… stai așa, acum treizeci de ani. Pe atunci se făcea des asta. În mod stupid, șofatul sub influența alcoolului era considerat o infracțiune minoră.

Adam încuviință din cap ca să-i arate că asculta.

— Acum sunt într-adevăr stricți cu alcoolul la volan. Salvează vieți. Deci Rick a venit la ușa mea. Acum e domnul primar. Era în costum, cu drapelul american la rever. Nu te-nrolezi în armată, nu-i ajuți pe amărâți,

nu-ți asumi răspunderea pentru cei trudiți, săraci, împovărați, dar dacă porți o insignă, înseamnă că ești patriot.

Adam încercă să nu zâmbească.

— Așadar, Rick intră cu pieptul umflat și zâmbetul larg. „Dezvoltatorii vă oferă o mulțime de bani”, îmi zice. Și tot continuă despre cât sunt ăia de generoși.

— Și dumneavoastră ce-ați spus?

— Deocamdată nimic. Doar m-am uitat la el. L-am lăsat să peroreze.

Făcu semn spre masa din bucătărie, invitându-l să se așeze. Adam nu voia să stea pe scaunul lui Eunice – i se părea cumva nepotrivit –, așa că întrebă:

— Pe care scaun?

— Oricare.

Adam luă loc. Apoi se așeză și Rinsky. Fața de masă din mușama era veche și puțin lipicioasă, dar părea în stare bună. Continuau să fie cinci scaune, deși cei trei băieți pe care el și Eunice îi crescuseră chiar în casa aceea deveniseră adulți și plecaseră.

— Atunci începe să mă ia cu binele comunității. „Stai în calea progresului”, îmi zice. „Oamenii o să-și piardă slujbele din cauza ta. Criminalitatea va crește”. Cunoști stilul.

— Da, aprobă Adam.

Îl mai auzise de multe ori și nu putea spune că nu era de acord. De-a lungul anilor, cartierul căzuse în paragină.

Beneficiind de foarte multe facilități fiscale, un dezvoltator intervenise și cumpărase ieftin toate clădirile din zonă. Intenționa să dărâme casele ruinate, apartamentele, magazinele și să construiască apartamente noi, lanțuri de magazine Gap și restaurante selecte. Chiar nu era o idee rea. Poți să râzi de dezvoltare, dar orașele au nevoie și de sânge proaspăt.

— Și a continuat să vorbească despre noul și luminosul Kasselton, că va deveni un cartier sigur, iar oamenii se vor întoarce și așa mai departe. Apoi vine cu cireașa de pe tort. Dezvoltatorul se mândrește că va construi cămine noi pentru bătrâni. Și are tupeul să se uite trist la mine și să zică: „Trebuie să te gândești la Eunice”.

— Uau! făcu Adam.

— Da, știu. După care spune că ar trebui s-accept oferta asta, pentru că următoarea va fi mai proastă și mă vor evacua. Pot într-adevăr să facă așa

ceva?

— Da.

— Am cumpărat casa asta în 1970, din beneficiile mele de veteran. Eunice… e bine, însă uneori mintea ei nu-i chiar cum ar trebui să fie. O apucă frica în locurile necunoscute, începe să plângă și chiar să tremure, dar după aia se întoarce acasă, înțelegi? Vede bucătăria asta, își vede figurinele înfiorătoare și frigiderul ăsta vechi și ruginit și e bine din nou. Înțelegi?

— Înțeleg.

— Ne poți ajuta?

Adam se lăsă pe spate.

— Da, cred că pot.

Rinsky îl studie câteva clipe, cu ochi pătrunzători. Adam se foi pe scaun. Își dădea seama ce polițist grozav trebuie să fi fost.

— Ai o expresie ciudată, domnule Price.

— Ziceți-mi Adam. Ce fel de expresie ciudată?

— Sunt fost polițist, știi?

— Bineînțeles.

— Mă pot lăuda că știu să citesc fețele.

— Și pe a mea ce vedeți? întrebă Adam.

— Că pui la cale ceva dat dracului.

— Posibil. Cred că dacă rezistați putem termina lucrurile repede.

Bătrânul zâmbi.

— Ți se pare că mă tem de o luptă?

Capitolul 12

Când Adam ajunse acasă, la ora șase după-amiază, mașina Corinnei nu era pe alee.

Nu știa dacă asta îl surprindea. De obicei, Corinne ajungea acasă mai devreme, însă probabil că se gândise că, dacă se întâlneau înainte de cina de la Janice's Bistro, ar putea avea loc o scenă, așa că făcuse tot posibilul să-l evite. Își puse haina în cuier și servieta în colț. Rucsacurile și puloverele băieților erau aruncate pe podea, ca niște resturi, în urma prăbușirii unui avion.

— Hei! strigă. Thomas? Ryan?

Niciun răspuns. În lumea asta existase o vreme când asta însemna ceva, poate chiar un motiv de îngrijorare, totuși, de când cu jocurile video, căștile și nevoia constantă a adolescenților de a face „duș" – era oare un eufemism? –, orice îngrijorare avea viață scurtă. Urcă scările. Bineînțeles, se auzea dușul. Probabil Thomas. Ușa de la camera lui Ryan era închisă. Adam bătu rapid, dar o deschise fără să aștepte răspuns. Dacă muzica din căști era destul de tare, Ryan putea să nici nu răspundă; dacă intra pur și simplu, avea senzația că invadează intimitatea fiului său. Să bată și apoi să deschidă părea un mod parental destul de cinstit pentru a rezolva dilema.

După cum se așteptase, Ryan stătea întins pe pat, cu căștile pe urechi, jucându-se pe telefon. Le dădu jos și se ridică.

— Bună.

— Bună.

— Ce-avem la cină? întrebă Ryan.

— Mulțumesc, bine. Sigur, am avut mult de muncă, însă în general, da, aș spune că am avut o zi bună. Dar tu?

Ryan se holbă la tatăl lui. Ryan se holba adesea la tatăl lui.

— Ai văzut-o pe mama? întrebă Adam.

— Nu.

— Noi doi mergem la Janice's în seara asta. Vreți să vă comand o pizza de la Pizzaiola?

Există puține întrebări care să fie mai retorice decât să-ți întrebi copilul dacă vrea să comanzi pizza la cină. Ryan nici măcar nu se osteni să

răspundă afirmativ, ci zise direct:

— Putem lua cu pui și sos Buffalo?

— Fratelui tău îi place cu *pepperoni,* așa că o să iau jumate-jumate.

Ryan se încruntă.

— Ce e?

— Doar o singură pizza?

— Sunteți doar voi doi.

Ryan nu păru împăcat.

— Dacă nu v-ajunge, aveți și desert: prăjituri cu înghețată. E bine așa?

— Presupun că da, zise morocănos băiatul.

Adam ieși pe hol și se duse în dormitor. Se așeză pe pat și sună la pizzerie, adăugând la comandă și sticksuri cu mozzarella. Să hrănești băieți adolescenți era ca și când ai umple o cadă cu linguriță. Corinne se plângea întotdeauna – veselă, de cele mai multe ori – că era nevoită să cumpere de mâncare cam la două zile.

— Bună, tată.

Thomas avea un prosop în jurul taliei. Îi picura apă din păr. Zâmbi și întrebă:

— Ce-avem la cină?

— Tocmai v-am comandat pizza.

— Cu *pepperoni*?

— Jumătate cu *pepperoni,* jumătate cu pui și sos Buffalo. Adam înălță mâna înainte ca Thomas să mai spună ceva. Și o porție de sticksuri cu mozzarella.

Thomas ridică degetul mare.

— Grozav.

— Nu trebuie să mâncați tot. Lăsați resturile în frigider.

Băiatul făcu o mutră confuză.

— Ce sunt resturile alea despre care vorbești?

Adam clătină din cap și chicoti.

— Mi-ai lăsat și mie apă caldă?

— Puțină.

— Minunat.

În mod normal, Adam n-ar fi făcut duș și nu s-ar fi schimbat, dar avea timp și se simțea ciudat de nervos. Făcu un duș rapid, reușind să nu consume toată apa caldă, și-și bărbieri urma de barbă gen Homer Simpson.

Căută în spatele dulăpiorului și scoase un aftershave care-i plăcea Corinnei. Nu știa de ce nu-l mai utilizase în ultima vreme. Nici de ce se hotărâse să-l folosească în seara asta.

Îmbrăcă o cămașă albastră, pentru că ea zicea că albastrul se asortează la ochii lui. Se simți ca un prost și fu cât pe ce să o schimbe. Când ieși pe ușa dormitorului, se întoarse și privi îndelung la camera care fusese atâția ani a amândurora. Patul mare era perfect aranjat. Erau prea multe perne – de când începuseră oamenii să pună atâtea perne pe un pat? –, însă el și Corinne petrecuseră mulți ani acolo. Un gând simplist și insipid. O simplă cameră, un simplu pat.

Și totuși, o voce în capul lui Adam nu se putea împiedica să nu se gândească: în funcție de cum va decurge cina din seara asta, el și Corinne s-ar putea să nu mai petreacă niciodată vreo noapte împreună acolo.

Era melodramatic, desigur. Pură hiperbolă. Dar dacă hiperbola nu se putea simți liberă să circule prin mintea lui, atunci pe unde?

Se auzi soneria. Nicio mișcare din partea băieților. Ca întotdeauna. Învățaseră cumva să nu răspundă niciodată la telefonul din casă (la urma urmelor, nu era pentru ei) și să nu deschidă niciodată ușa (de obicei era un curier). Imediat ce Adam plăti și închise ușa, băieții tropotiră pe scări ca niște cai de tracțiune scăpați din frâu. Casa se cutremură, însă rezistă.

— E OK să folosim farfurii din carton? întrebă Thomas.

Thomas și Ryan ar fi mâncat din astfel de farfurii exclusiv din motivul că era mai ușor de strâns masa, dar în seara asta, cu părinții plecați, era oarecum obligatoriu, pentru că, dacă i-ar fi silit să folosească farfurii adevărate, le-ar fi găsit în chiuvetă când se întorceau el și Corinne. Ea ar fi obiectat și Adam ar fi fost nevoit să strige la băieți să coboare și să-și pună farfuriile în mașina de spălat vase. Băieții ar fi pretins că tocmai voiau s-o facă – mda, sigur –, dar nicio grijă, aveau să coboare imediat ce se termina emisiunea la care se uitau, în cinci (adică cincisprezece) minute. După trecerea celor cinci (adică cincisprezece) minute, Corinne i s-ar fi plâns lui Adam despre cât de iresponsabili sunt băieții, după care el, cu ceva mai multă furie în glas, le-ar fi strigat din nou să coboare.

Ciclurile vieții de familie.

— E-n regulă cu farfurii de carton, spuse Adam.

Cei doi băieți atacară pizza de parcă ar fi repetat finalul *Zilei lăcustei.* Printre îmbucături, Ryan se uită curios la tatăl lui.

— Ce-i? întrebă Adam.

Ryan reuși să înghită.

— Credeam că mergeți la Janice's pur și simplu pentru cină.

— Așa e.

— Atunci de ce te-ai gătit?

— Nu m-am gătit.

— Și a ce miroși? adăugă Thomas.

— Ți-ai dat cu parfum?

— Eh! Strică mirosul de pizza.

— Terminați!

— Vrei o felie cu *pepperoni* la schimb cu o felie cu pui?

— Nu.

— Hai, doar o felie.

— Mai pune un sticks cu mozzarella.

— Categoric nu. Jumătate.

Adam porni spre ușă în timp ce negocierile continuau.

— N-o să întârziem mult. Faceți-vă temele și puneți vă rog cutia de pizza la reciclabile, da?

Trecu pe lângă noul și fierbintele club de yoga de pe Franklin Avenue – prin *fierbinte* înțelegea temperatura sălii, nu popularitatea sau aspectul – și găsi un loc de parcare peste drum de Janice's. Venise cu cinci minute mai devreme. Se uită după mașina Corinnei. Nu se vedea, dar era posibil să fi parcat în spate.

David, fiul lui Janice și un fel de șef de sală, îl întâmpină la intrare și-l conduse la masa din spate. Nici urmă de Corinne. În regulă, el venise primul. Nu era mare chestie. Janice ieși din bucătărie două minute mai târziu. Adam se ridică și o sărută pe obraz.

— Unde ți-e vinul? întrebă femeia.

În bistroul ei veneai cu băutura de acasă. Adam și Corinne aduceau întotdeauna o sticlă.

— Am uitat.

— Poate aduce Corinne?

— Mă-ndoiesc.

— Pot să-l trimit pe David la Carlo Russo's.

Carlo Russo's era magazinul de vinuri de pe stradă.

— În regulă.

— Nicio problemă. E destul de liniște acum. David? Janice reveni la Adam. Ce doriți în seara asta?

— Probabil vițelul milanez.

— David, adu pentru Adam și Corinne o sticlă de cupaj Paraduxx Z.

David se întoarse cu vinul. Corinne tot nu venise. David deschise sticla și turnă două pahare. Corinne tot nu apăru. La șapte și un sfert, Adam începu să simtă un gol în stomac. Îi trimise Corinnei un mesaj. Niciun răspuns. La șapte și jumătate, Janice veni la el și-l întrebă dacă totul era în ordine. El o asigură că da, Corinne era probabil prinsă la vreo întâlnire cu părinții.

Adam se uită la telefon, dorindu-și să vibreze. O făcu la 19:45.

Era un mesaj de la Corinne:

> POATE CĂ TREBUIE SĂ NE DESPĂRȚIM UN TIMP. SĂ AI GRIJĂ DE COPII. NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONTACTEZI. O SĂ FIE BINE.

Apoi:

> DĂ-MI DOAR CÂTEVA ZILE. TE ROG.

Capitolul 13

Adam trimise câteva SMS-uri disperate, încercând s-o facă pe Corinne să răspundă: „Nu așa rezolvăm”, „Te rog, sună-mă”, „Unde ești?”, „Câte zile?”, „Cum poți să ne faci așa ceva?” Încercă să fie amabil, răutăcios, calm, furios, dar nu obținu nicio reacție.

Oare Corinne era bine?

Îi servi lui Janice o scuză jalnică, cum că soția lui era prinsă și trebuiau să anuleze rezervarea. Janice insistă să ia acasă două porții de vițel milanez. Adam intenționă să refuze, apoi i se păru că are prea puțină importanță.

Când se apropie de casă, încă spera ca soția lui să se fi răzgândit. Una era să fie supărată pe el, alta să-și reverse furia asupra băieților. Mașina nu era însă pe alee.

— Unde-i mama? se auziră primele cuvinte pe care i le adresă Ryan când deschise ușa.

— Are ceva de lucru, zise Adam cu ton vag și nepăsător.

— Am nevoie de echipamentul pentru meciurile de-acasă.

— Și?

— L-am pus în mașina de spălat. Știi dacă a spălat mama rufele?

— Nu. De ce nu cauți în coș?

— Am căutat.

— Dar în dulapul tău?

— Am căutat și acolo.

Întotdeauna vezi în copii defectele tale sau pe ale partenerului. Ryan moștenea de la Corinne anxietatea pe care i-o provocau problemele mărunte. Problemele importante – facturile pentru utilități, bolile, distrugerile, accidentele – n-o deranjau pe Corinne. Se ridica la înălțimea situației. Poate pentru că ea compensa din plin când se îngrijora din pricina lucrurilor mărunte pe care le transforma într-un obstacol de pe teren sau poate din viață. Corinne era ca un mare atlet, concentrată când era cu adevărat necesar.

Bineînțeles, ca să fim cinstiți, problema nu era una neînsemnată pentru Ryan.

— Probabil că-i în mașina de spălat sau în cea de uscat rufe.

— M-am uitat deja.

— Atunci nu știu ce să-ți spun, puștiule.

— Când vine mama acasă?

— Nu știu.

— Pe la zece?

— Care parte din „Nu știu” nu ți-e clară?

Tonul îi sunase mai răstit decât se așteptase. La fel ca mama lui, Ryan era supersensibil.

— N-am vrut…

— O să-i trimit mamei un SMS.

— Bună idee. Să-mi zici ce răspuns ai primit, bine?

Ryan aprobă din cap și-i scrise mamei sale.

Corinne nu-i răspunse imediat. Nici după o oră sau două. Adam inventă o scuză despre o ședință cu profesorii care se prelungise. Băieții îl crezură, pentru că ei nu erau niciodată foarte atenți la astfel de lucruri. Îi promise lui Ryan că o să-i găsească echipamentul.

Desigur, Adam bloca problema într-o oarecare măsură. Era Corinne în siguranță? I se întâmplase ceva groaznic? Ar fi trebuit să se ducă la poliție?

Ultima parte i se părea o prostie. Polițiștii vor afla despre cearta lor, vor vedea mesajul prin care Corinne îi cerea să fie lăsată în pace și vor clătina din cap. Și într-adevăr, privind obiectiv, oare este chiar așa de ciudat ca soția lui să-și dorească puțină distanță după ceea ce tocmai aflase Adam?

Somnul veni în etape scurte. Bărbatul își verifică în permanență telefonul, în așteptarea mesajelor de la Corinne. Nimic. La ora trei dimineața se strecură în camera lui Ryan și verifică telefonul fiului său. Nimic. Nu avea sens. Să încerce să-l evite pe Adam, da, asta putea înțelege. Probabil era furioasă, speriată, nedumerită sau se simțea încolțită. Ar fi fost logic să vrea să stea departe de el câteva zile.

Dar băieții?

Oare Corinne chiar ar pleca pur și simplu, părăsindu-și astfel băieții? Se aștepta ca el să-i găsească scuze de-a dreptul?

… SĂ AI GRIJĂ DE COPII. NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONTACTEZI…

Despre ce era vorba? De ce să nu încerce s-o contacteze? Și ce era cu…?

Când soarele intră pe fereastră, se ridică. Bună dimineața!

Corinne putea să-l părăsească pe el, ba chiar să dorească să-l oblige – el nu știa – să aibă grijă de băieți.

Cum rămânea însă cu elevii ei?

Soția lui își lua foarte în serios responsabilitățile de profesor, ca pe orice lucru care conta. Era întrucâtva obsedată de control și ura ideea ca vreun suplinitor slab pregătit să-i țină orele, fie și numai o singură zi. Adam își dădea seama că era puțin ciudat, acum, că se gândea la asta. În ultimii patru ani, Corinne lipsise de la școală doar o zi.

Ziua de după „avort".

Se întâmplase într-o zi de joi. El venise târziu acasă de la lucru și o găsise plângând în pat. Când începuseră durerile, se dusese singură la doctor. Fusese prea târziu, dar în realitate, zisese ea, medicul oricum n-ar mai fi putut face nimic. „Se întâmplă și astfel de lucruri", îi spusese el.

— De ce nu m-ai sunat? întrebase Adam.

— Nu voiam să te-ngrijorezi și să alergi acasă. Nu puteai face nimic.

Iar el o crezuse.

Corinne vrusese să meargă la școală a doua zi, însă Adam pusese piciorul în prag. Trecuse prin ceva traumatizant. Nu te ridici pur și simplu din pat să te duci la serviciu a doua zi. Luase telefonul și i-l întinsese.

— Sună la școală. Anunță că nu te duci.

Ea sunase fără convingere, informând școala că se va întoarce luni. Atunci, Adam se gândise că pur și simplu așa era Corinne. Înapoi la viață. Înapoi la muncă. Nu-i un motiv să stai acasă. Fusese uimit de viteza cu care se recuperase.

Doamne, cât de naiv poate fi un bărbat?

Însă era vina lui? Cine naiba ar fi căutat minciuna într-un moment atât de traumatic? De ce i-ar fi pus el cuvântul la îndoială într-o problemă așa serioasă? Chiar și acum, privind retrospectiv, nu înțelegea de ce ar fi făcut Corinne ceva atât de… odios? Nebunesc? Disperat? Manipulator?

Cum?

Asta nu mai conta în momentul ăsta. Ideea era că ea putea fi la școală. Poate că alesese să se despartă o vreme de Adam și poate și de băieții ei, dar nu avea niciun motiv pentru care să nu se ducă astăzi la cursuri.

Băieții erau destul de mari ca să se pregătească singuri pentru școală. Adam reuși să-i evite, abătând întrebările despre Corinne cu strigăte scurte din dormitor și pretextul unui duș matinal îndelungat.

După ce băieții plecară, se duse la liceu. Clopoțelul tocmai sunase pentru ora administrativă[5]. Era perfect. Adam putea să intre și să-i vorbească în

timp ce ea termina ora administrativă și se ducea la prima oră de curs. Ora administrativă a Corinnei avea loc în sala 233. Avea s-o aștepte la ușă.

Liceul fusese construit în anii 1970 și asta era vizibil. Ceea ce fusese considerat strălucitor și modern se învechise ca într-un film SF vechi, gen *Fuga lui Logan*. Clădirea era cenușie, cu garnituri turcoaz șterse. Era echivalentul arhitectural al sosurilor Cheez Whiz sau al tunsorii cu coamă a unui jucător de hochei.

În parcarea școlii nu mai erau locuri libere. Adam nu avu încotro și parcă ilegal – viața la limită –, apoi se grăbi către scoală. Ușa laterală era încuiată. Bărbatul nu mai făcuse niciodată asta – s-o viziteze pe Corinne în timpul orelor de program –, însă știa că toate instituțiile de învățământ adoptaseră protocoale stricte de securitate în urma atacurilor armate și a celorlalte acte de violență. Ocoli până la intrarea principală. Era de asemenea încuiată. Adam apăsă pe butonul interfonului.

O videocameră se roti spre el și o voce obosită de femeie ce nu putea aparține decât cuiva care lucra în secretariatul unei scoli îl întrebă cine e.

El etală surâsul cel mai dezarmant și zise:

— Sunt Adam Price. Soțul Corinnei.

Ușa bâzâi. Adam o împinse și intră. Pe un indicator scria PREZENTAȚI-VĂ LA RECEPȚIE. Nu era prea sigur ce trebuia să facă. Dacă se prezenta, ar fi fost întrebat ce dorea și probabil s-ar fi sunat la sala de clasă. El nu voia asta, ci s-o surprindă pe Corinne sau, cel puțin, să nu fie nevoit să explice personalului de ce se afla acolo. Recepția era în dreapta. Adam se pregătea să facă stânga și să meargă repede în sensul opus, când văzu un agent de pază înarmat. Îi adresă surâsul lui cel mai dezarmant, iar agentul îi răspunse în același fel. Acum nu avea de ales. Trebuia să se ducă la recepție. Intră pe ușă și se strecură printre câteva mame. În mijlocul podelei era un coș imens de rufe, unde părinții puneau mâncarea de prânz pentru copiii care uitaseră s-o ia de dimineață de acasă.

Ceasul mural ticăia. Arăta 8:17. Încă trei minute până să sune clopoțelul. Bun! Registrul pentru vizitatori se afla pe ghișeul înalt. Luă pixul cât putu de degajat – domnul Nicio Grijă – și semnă rapid, cu un scris intenționat neciteț. Apucă un ecuson de vizitator. Cele două femei din spatele biroului erau ocupate. Nici măcar nu se osteniră să-l privească.

N-avea motiv să mai aștepte, nu?

O luă în grabă pe hol, arătându-i agentului de pază ecusonul. Pe

parcursul anilor, ca în majoritatea liceelor, și aici se construiseră anexe, iar asta îngreuna găsirea drumului pe coridoare. Totuși, când clopoțelul sună, Adam era perfect plasat ca să vadă ușa sălii 233.

Elevii mergeau, se ciocneau și blocau coridoarele ca într-un documentar medical despre boli de inimă. Așteptă până când fluxul de elevi se diminuă și apoi se opri. Câteva secunde mai târziu, un bărbat tânăr, căruia Adam nu-i dădu mai mult de treizeci de ani, apăru și o luă la stânga.

Un suplinitor.

Adam rămase locului, sprijinit de perete ca să lase loc elevilor să treacă pe lângă el, fără să fie prins în curent. Nu era sigur ce trebuia să creadă sau să facă. Era oare surprins de evoluția evenimentelor? Nu știa. Încercă să pună lucrurile cap la cap, să se gândească la legăturile – sarcina simulată, Străin, confruntarea – care putuseră să determine hotărârea soției lui de a dispărea pentru câteva zile.

Nu avea sens.

Așadar, ce era de făcut?

Nimic, presupunea. Cel puțin nu chiar în momentul acela. Du-te la muncă. Fă-ți treaba. Gândește-te. Ceva îi scăpa. Știa asta. Corinne recunoscuse, nu-i așa?

Nu e ce crezi tu, Adam. E ceva mai mult.

Când fluxul elevilor se reduse la un pârâiaș, porni spre ieșirea principală. Era pierdut în gânduri și tocmai dădea colțul când simți niște degete ca o gheară de oțel apucându-l de braț. Se întoarse și o văzu pe prietena soției lui, Kristin Hoy.

— Ce naiba se-ntâmplă? șopti ea.

— Poftim?

Era evident că mușchii ei nu erau doar de fațadă. Îl trase într-un laborator de chimie pustiu și închise ușa. Înăuntru erau posturi de lucru, retorte și chiuvete cu robinete înalte. Un gigantic tablou al elementelor, un material didactic obligatoriu în orice laborator științific, dar și un clișeu, domina peretele opus.

— Unde-i ea? întrebă Kristin.

Adam nu era sigur cum să joace, așa că răspunse sincer:

— Nu știu.

— Cum se poate să nu știi?

— Trebuia să se-ntâlnim aseară la cină. N-a apărut.

— Pur și simplu n-a…? Kristin clătină din cap nedumerită. Ai sunat la poliție?

— Poftim? Nu.

— De ce nu?

— Nu știu. Ea mi-a trimis un SMS. Spunea că are nevoie de puțin timp departe.

— Departe… de ce?

Adam o privi fără să zică nimic, apoi femeia întrebă:

— De tine?

— Așa se pare.

— Of. Îmi pare rău. Kristin făcu un pas în spate, stingherită. Și de ce ești aici?

— Pentru că vreau să mă asigur că e bine. Mi-am închipuit că-i la serviciu. Ea nu-și ia niciodată liber.

— Niciodată.

— Cu excepția zilei de azi, se pare.

Kristin căzu pe gânduri.

— Presupun că v-ați certat rău.

Adam nu ar fi vrut să intre în detalii, însă ce putea face?

— A apărut ceva de curând, spuse el cu cel mai neutru ton avocățesc.

— Nu-i treaba mea, corect?

— Corect.

— Dar e oarecum și treaba mea, pentru că prietenia mea cu Corinne mă face să mă simt implicată.

— Ce vrei să zici?

Kristin oftă și-și duse mâna la gură. În afara școlii, purta numai haine care să-i accentueze trupul tonifiat: bluze fără mâneci și fie pantaloni scurți, fie minijupe, chiar și când vremea nu era tocmai potrivită pentru așa ceva. Aici, bluza îi era mai conservatoare, deși i se vedeau mușchii din apropierea claviculei și de la gât.

— Și eu am primit un SMS.

— Ce spunea?

— Adam?

— Ce-i?

— Nu vreau să mă bag în asta. Înțelegi, da? Voi doi aveți probleme. Pricep.

— Nu avem probleme.
— Dar tocmai ai zis…
— Avem *o* problemă, una, și, mă rog, tocmai a apărut.
— Când?
— Când a apărut problema?
— Da.
— Alaltăieri.
— Ah!
— Adică?
— Doar că… în fine, Corinne se purta ciudat în ultima lună.
Adam încercă să-și mențină expresia neutră.
— Cum anume ciudat?
— Nu știu, diferit. Era distrată. A lipsit de la vreo două ore și m-a rugat pe mine s-o acopăr. A lipsit și de la câteva sesiuni de antrenament și a spus…
Kristin se opri.
— Ce? o îmboldi Adam.
— Că dacă întreabă cineva unde a fost, să zic c-a fost acolo cu mine.
Tăcere.
— Se referea la mine, Kristin?
— Nu, n-a zis asta. Uite ce-i, trebuie să plec. Am oră…
Adam îi tăie calea.
— Ce spunea SMS-ul ei?
— Poftim?
— Ai zis că ți-a trimis ieri un SMS. Ce spunea?
— E prietena mea. Înțelegi asta, da?
— Nu-ți cer să-i trădezi încrederea.
— Ba da, Adam, cam asta faci.
— Vreau numai să fiu sigur că-i bine.
— De ce n-ar fi?
— Pentru că nu se poartă de obicei așa.
— Poate că-i chiar așa cum ți-a zis. Are nevoie de timp.
— Asta ți-a scris?
— Da, cam așa ceva.
— Când?
— Ieri după-amiază.
— Când, mai exact? După școală?

— Nu, șopti Kristin. În timpul.

— În timpul școlii?

— Da.

— La ce oră?

— Nu știu. În jur de ora două.

— Nu era în școală?

— Nu.

— A lipsit și ieri de la ore?

— Nu. Am văzut-o pe Corinne de dimineață. Era puțin tulburată. Presupun că din cauză că vă certaserăți.

Adam nu spuse nimic.

— Trebuia să supravegheze sala de lectură în timpul pauzei de masă, dar m-a rugat s-o acopăr. Am făcut-o. Am văzut-o ieșind în fugă la mașină.

— Unde se ducea?

— Nu știu. N-a zis.

Tăcere.

— S-a întors la școală?

Kristin clătină din cap.

— Nu, nu s-a mai întors.

Capitolul 14

Străinul îi dăduse lui Heidi linkul FindYourSugarBaby.com, dar și ID-ul fiicei ei și parola. Cu inima grea, Heidi se conectă cu datele lui Kimberly și găsi toate datele de care avea nevoie pentru a confirma dezvăluirile Străinului.

Bărbatul nu-i spusese toate lucrurile acelea numai din bunătatea (sau din răutatea) inimii sale. Ceruse și bani, desigur. Zece mii de dolari. Dacă nu plătea în trei zile, știrea despre „hobby-ul" lui Kimberly avea să devină virală.

Heidi se deconectă și se așeză pe canapea. Se gândi dacă să-și toarne un pahar cu vin, dar decise să n-o facă. Apoi plânse îndelung. Când termină, se duse la baie, se spălă pe față și se așeză la loc pe canapea.

„Bun", își zise, „ce ar trebui să fac în situația asta?"

Prima ei decizie fu și cea mai simplă: nu-i va spune lui Marty. Nu-i plăcea să aibă secrete față de soțul ei, însă nici nu respingea complet ideea. Face parte din viață, nu? Marty și-ar pierde cumpătul dacă ar afla ce făcea fetița lui în timp ce se presupunea că învață la NYU. Marty era predispus la reacții exagerate, iar Heidi și-l putea imagina sărind în mașină, conducând până în Manhattan și târându-și de păr fata acasă.

Marty nu trebuia să știe adevărul. Nici Heidi nu era încântată că-l știa.

Dracu să-i ia pe străinii ăia doi!

Când fusese la liceu, Kimberly se îmbătase la un party, acasă la o colegă. Beția o împinsese, cum se întâmplă adesea, să meargă puțin prea departe cu un băiat. Nu până la capăt, totuși prea departe. O altă mamă din oraș, o băgăcioasă cu intenții bune, o auzise pe fiica ei vorbind despre incident. O sunase pe Heidi și-i zisese:

— Nu-mi place să-ți spun asta, dar dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, eu aș fi vrut să știu.

Așa că-i povestise lui Heidi despre incident. La rândul ei, Heidi îl informase pe Marty, care reacționase exagerat. Relația dintre tată și fiică nu mai fusese niciodată aceeași. Cum ar fi fost relația lor, se întreba Heidi, dacă băgăcioasa aia n-ar fi sunat-o? La ce ajutase, până la urmă? Își pusese

fata într-o situație jenantă. Încordase relația dintre tată și fiică. Heidi credea că cele petrecute atunci jucaseră un rol important în decizia lui Kimberly de a merge la un colegiu atât de departe. Poate chiar telefonul ăla stupid de la băgăcioasa aia stupidă o împinsese pe Kimberly, și în final pe Heidi, către acest website oribil și către relația oribilă a fiicei ei cu trei bărbați diferiți.

Heidi nu voia să creadă, dar dovada era chiar acolo, în conversațiile „secrete" dintre fata ei tânără și bărbații aceia în vârstă. Oricum ar fi privit lucrurile, nu avea cum să nu vadă că fiica ei era implicată pur și simplu în prostituție.

Ar fi vrut să plângă din nou. Ar fi vrut să nu facă nimic și să uite că acei doi străini calmi îi vorbiseră vreodată. Acum însă nu mai avea de ales, nu-i așa? Secretul ieșise la iveală. Dacă era să amestece metaforele, nu putea duce calul înapoi în hambar. Probabil că era un paradox al părintelui vechi de când lumea: nu voia să afle, dar și voia să afle.

Când își sună fiica pe mobil, Kimberly îi răspunse fără entuziasm.

— Bună, mamă.

— Bună, iubito.

— Totul e bine? Ai o voce ciudată.

Mai întâi, Kimberly negă. Era de așteptat. Apoi încercă să pară ceva nevinovat. Și asta era de așteptat. Apoi Kimberly încercă să fie sfidătoare, acuzându-și mama că intrase în contul ei și că-i invadase intimitatea. Iarăși, de așteptat.

Heidi își păstră vocea egală, chiar dacă inima îi plesnea în piept și-l umplea de durere. Îi povesti lui Kimberly despre străin, despre ce-i zisese și despre ce văzuse cu ochii ei. Cu răbdare. Calm. Cel puțin, la exterior.

Dură ceva vreme, dar amândouă știau încotro se îndrepta conversația. Încolțită, după ce șocul se mai atenuă, Kimberly începu să se deschidă. Avea probleme cu banii.

— Nu-ți poți imagina ce scump e totul aici.

O colegă îi povestise despre site. „Nu trebuie să faci nimic cu bărbații", fusese asigurată. Ei voiau fete tinere doar ca însoțitoare. Heidi aproape că izbucni în râs când auzi așa ceva. Bărbații, așa cum ea o știa prea bine, iar Kimberly învățase repede, nu vor niciodată numai însoțitoare. Era doar oferta tentantă care te atrage în magazin.

Heidi și Kimberly discutară două ore. La finalul convorbirii, Kimberly o întrebă pe mama ei ce ar trebui să facă.

— Renunță. Azi. Acum.

Kimberly promise că așa va face. Următoarea întrebare era cum să procedeze. Heidi zise că-și va lua liber pentru a-i face o vizită scurtă la New York. Fata se opuse.

— Semestrul se termină peste două săptămâni. Să așteptăm până atunci.

Lui Heidi nu-i plăcu ideea. În cele din urmă, căzură de acord să mai vorbească despre asta dimineață. Înainte să închidă, Kimberly spuse:

— Mamă?

— Da?

— Te rog să nu-i zici tatii.

Heidi era deja hotărâtă să n-o facă, dar n-o anunțase și pe Kimberly. Când Marty ajunse acasă, nu-i spuse nimic. Marty pregăti burgeri pe grătarul din grădină. Heidi turnă de băut pentru amândoi, iar el îi povesti cum își petrecuse ziua. Îi povesti și ea ce făcuse, însă păstră, bineînțeles, secretul. Soțul ei stătea la masă pe scaunul lui Kimberly, tăcut și fără să se clintească.

Dimineața, după ce Marty plecase la lucru, cineva bătu la ușă.

— Cine e?

— Doamna Dann? Sunt detectivul John Kuntz de la Departamentul de Poliție din New York. Pot să vorbesc cu dumneavoastră pentru câteva…

Heidi deschise ușa larg, aproape prăbușindu-se.

— O, Dumnezeule, fiica mea…?

— E bine, doamnă, zise iute Kuntz, repezindu-se s-o sprijine. O, Doamne, îmi pare rău! Ar fi trebuit să vă spun asta imediat. Îmi dau seama – fiica dumneavoastră e la școală în New York și vă apare la ușă un polițist de la NYPD. Kuntz clătină din cap. Și eu am copii. Vă-nțeleg. Nu vă îngrijorați însă, Kimberly e bine, e sănătoasă. Există alți factori…

— Factori?

Kuntz zâmbi. Între dinți avea spații puțin cam mari. Purta părul dat peste cap într-o pieptănătură oribilă, genul care te face să vrei să pui mâna pe o foarfecă, să tragi de cele câteva fire de păr și să le retezi. Îi dădu între patruzeci și cincizeci de ani, așa cum arăta, burtos, cu umerii lăsați și ochii încercănați ai unui om care nu mănâncă bine și nu doarme suficient.

— Îmi permiteți să intru?

Kuntz ridică insigna. Pentru ochiul neavizat al lui Heidi, părea autentică.

— Despre ce-i vorba?

— Cred că bănuiți. Kuntz făcu semn din cap spre ușă. Se poate?

Heidi se retrase.

— Nu.

— Nu?

— Nu am nicio bănuială.

Kuntz intră și privi în jur ca și cum s-ar fi aflat acolo pentru că voia să cumpere casa. Își netezi câteva fire de păr care începuseră să se ridice din cauza electricității statice.

— Ați sunat-o aseară pe fiica dumneavoastră, așa e?

Heidi nu era sigură cum trebuia să răspundă. N-avea importanță. Kuntz îi dădu înainte fără să aștepte un răspuns.

— Știm că fiica dumneavoastră a fost implicată în activități care ar putea fi ilegale.

— La ce vă referiți?

Bărbatul se așeză pe canapea, iar Heidi, pe scaunul din fața lui.

— Vă pot cere o favoare, doamnă Dann?

— Care anume?

— Una mică. Ar simplifica probabil discuția noastră. Să încetăm cu prefăcătoria, da? Nu facem decât să pierdem timp. Fiica dumneavoastră, Kimberly, a fost implicată în prostituție online.

Heidi rămase nemișcată.

— Doamnă Dann?

— Cred că ar fi bine să plecați.

— Încerc să fiu de ajutor.

— Mie mi se pare că faceți o acuzație. Ar trebui să discut cu un avocat.

Kuntz își netezi iar firele rebele.

— Ați înțeles greșit.

— Cum adică?

— Nu ne interesează ce a făcut sau n-a făcut fiica dumneavoastră. E ceva neînsemnat, dar vă asigur de un lucru: în mediul ăsta virtual, linia de demarcație între o relație de afaceri și prostituție este foarte fină. Probabil așa a fost dintotdeauna. Nu vrem să vă dăm bătăi de cap dumneavoastră sau fiicei dumneavoastră.

— Atunci ce doriți? întrebă Heidi.

— Să cooperați cu noi. Atâta tot. Dacă dumneavoastră și Kimberly cooperați, nu vedem niciun motiv ca să nu ignorăm rolul ei în toată

povestea.

— Rolul ei în ce?

— S-o luăm pas cu pas, da?

Kuntz caută în buzunar, scoase un carneţel, apoi un creion subţire, din cele pe care le folosesc jucătorii de golf ca să ţină scorul. Linse vârful creionului şi-şi îndreptă din nou atenţia spre Heidi.

— Mai întâi, cum aţi aflat despre legătura fiicei dumneavoastră cu website-ul de întâlniri?

— Ce importanţă are?

Detectivul ridică din umeri.

— E doar o întrebare de rutină.

Heidi nu spuse nimic. Gâdilatul uşor pe care-l simţea în ceafă se intensifica.

— Doamnă Dann?

— Cred că mai bine apelez la un avocat.

— Ah! rosti Kuntz. Se strâmbă ca şi când ar fi fost un profesor brusc dezamăgit de elevul favorit. Înseamnă că fiica dumneavoastră ne-a minţit. Ca să fiu cinstit, asta nu prea dă bine.

Heidi ştia că poliţistul voia ca ea să muşte momeala. Liniştea dintre ei deveni atât de apăsătoare, încât femeia abia mai respira. Nu mai putu răbda, aşa că întrebă:

— De ce credeţi că fiica mea a minţit?

— Simplu. Kimberly ne-a declarat că aţi aflat despre website într-un mod perfect legal. A zis că doi oameni – un bărbat şi o femeie – v-au acostat la ieşirea dintr-un restaurant şi v-au adus la cunoştinţă ce se petrece. Dar vedeţi dumneavoastră, dacă ar fi adevărat, nu înţeleg de ce n-aţi vrea să ne spuneţi. Nu-i nimic ilegal în asta.

Capul lui Heidi începea să se învârtească.

— Nu-nţeleg nimic din toate astea. De fapt, ce căutaţi aici?

— Cred că este o întrebare legitimă. Kuntz oftă şi se aşeză mai bine pe canapea. Ştiţi ce este Divizia pentru Infracţiuni Cibernetice?

— Îmi imaginez că-i ceva care are de-a face cu infracţiunile comise prin intermediul internetului.

— Exact. Eu sunt de la DIC – asta vine de la Divizia pentru Infracţiuni Cibernetice o divizie relativ nouă a departamentului de poliţie. Prindem infractori care folosesc internetul în scopuri necinstite – hackeri, escroci,

genul ăsta de tipi – și suspectăm că persoana sau persoanele care v-au abordat la restaurant fac parte dintr-un sindicat al crimelor cibernetice pe care-l urmărim de mult timp.

Heidi înghiți un nod mare care i se pusese în gât.

— Înțeleg.

— Și am avea nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a-i găsi și identifica pe cei care ar putea fi implicați în asemenea infracțiuni. Are sens? Atunci haideți să revenim, de acord? Ați fost acostată de două persoane în parcarea unui restaurant – da sau nu?

Încă simțea gâdilatul în ceafă, dar zise:

— Da.

— Grozav.

Kuntz zâmbi din nou, arătându-și dinții rari. Scrise ceva și ridică iar privirea.

— La ce restaurant?

Femeia ezită.

— Doamnă Dann?

— E ceva ce nu-nțeleg, spuse ea încet.

— Ce anume, doamnă?

— Am vorbit cu fiica mea abia ieri după-amiază.

— Da.

— Dumneavoastră când ați luat legătura cu ea?

— Aseară.

— Și cum de ați ajuns aici atât de repede?

— E o problemă foarte importantă pentru noi. Am venit de dimineață cu avionul.

— Dar de unde știați?

— Poftim?

— Fiica mea n-a pomenit nimic despre poliție. Așa că de unde știați…?

Se opri. Mintea ei cercetă câteva căi posibile. Toate erau destul de întunecate.

— Doamnă Dann?

— Mai bine plecați.

Kuntz încuviință din cap, își aranjă iar firele de păr, întinzându-le de la o ureche la cealaltă, apoi zise:

— Îmi pare rău, nu pot să fac asta.

Heidi se ridică și se îndreptă către ușă.

— N-am de gând să continui discuția asta.

— Ar trebui s-o faceți.

Încă așezat, Kuntz scoase un sunet care semănă cu un oftat, apoi luă arma, ținti cu precizie rotula lui Heidi și apăsă pe trăgaci. Zgomotul armei fu mai slab decât ar fi crezut ea, însă impactul fu imens. Se prăbuși pe podea ca un scaun pliant defect. Bărbatul se mișcă repede, acoperindu-i gura ca să-i înăbușe țipătul. Își apropie buzele de urechea ei:

— Dacă țipi, te termin încet și după aia încep cu fiică-ta, șopti Kuntz. Pricepi?

Durerea venea în valuri, aproape făcând-o pe Heidi să leșine. Kuntz apăsă țeava armei pe celălalt genunchi.

— Pricepi, doamnă Dann?

Femeia dădu afirmativ din cap.

— Perfect. Acum să încercăm din nou. Cum se numea restaurantul?

Capitolul 15

Adam stătea la birou, examinând pentru a mia oară tot ce se întâmplase, când îi veni în minte o întrebare simplă: Dacă într-adevăr Corinne s-ar fi hotărât să fugă de viața ei, unde s-ar fi dus?

Adevărul? Habar n-avea.

El și Corinne erau genul de cuplu, de echipă pentru care ideea ca ea să plece undeva fără el sau fără familia lor era o blasfemie. Bănuia că existau prieteni la care Corinne ar fi putut apela. Vreo femeie pe care o cunoștea din colegiu. Erau și câteva rude. Nu și-o putea imagina totuși destăinuindu-li-se sau stând la vreunul dintre ei în astfel de circumstanțe. Pur și simplu nu era atât de deschisă cu nimeni în afară de… ei bine, în afară de Adam.

Așadar, poate Corinne era singură.

Părea cel mai probabil. Ar fi stat la un hotel. Oricum – și asta era cheia –, indiferent de ce ar fi făcut, ar fi avut nevoie de mijloace materiale, adică de un card de credit sau de bani gheață. Asta presupunea tranzacții cu cardul sau retrageri de numerar de la bancomat.

„Deci caută-le, prostule”.

El și Corinne aveau două conturi, deținute în comun. Pentru unul aveau un card de debit, iar pentru celălalt, cardul de credit Visa. Corinne nu se pricepea la finanțe. Adam se ocupa de ambele conturi, ca parte a diviziunii muncii în familie. El știa toate numele de utilizator și parolele.

Pe scurt, putea vedea orice plată sau retragere.

În următoarele douăzeci de minute, Adam verifică tranzacțiile cu cardul și extrasele bancare. Porni de la cele mai recente – de azi și de ieri dar nu găsi nimic. Merse înapoi câteva zile, doar ca să vadă dacă exista vreun tipar. Corinnei nu-i plăcea să folosească numerar. Cardurile erau mai comode și-i ofereau puncte pentru fiecare tranzacție. Ea aprecia asta.

Totul – întreaga ei viață financiară sau, mă rog, viață de cheltuieli – era acolo și nu exista nimic surprinzător. Fusese la supermarketul A&P, la Starbucks, la Lax Shop, magazinul pentru echipament de lacrosse. Luase masa la Baumgart’s și comandase mâncare la pachet de la Ho-Ho-Kus Sushi. Existau plăți automate la sala de sport și ceva ce comandase online de la Banana Republic. Chestii obișnuite. Măcar o tranzacție pe zi.

Dar nu și azi. Și nici ieri.

Niciun fel de tranzacție.

Ce să înțeleagă el din asta?

În primul rând, chiar dacă Corinne o fi fost naivă în privința achitării facturilor, nu era proastă. Dacă voia să stea ascunsă, și-ar fi dat seama că el putea verifica online extrasele și să-i ia astfel urma.

Corect. Deci cum ar proceda? Ar folosi bani gheață.

Verifică retragerile de la bancomat. Ultima era de acum două săptămâni; scosese două sute de dolari.

Îi ajungeau ca să fugă?

Puțin probabil. Analiză problema.

Dacă mergea mult cu mașina, trebuia să cumpere benzină. Câți bani avea la ea? Nu era ca și cum ar fi plănuit să fugă. Nu putuse să știe că el o va întreba despre sarcina falsă sau că-l va aborda Străinul…

Sau putuse?

Se opri. Ar fi putut Corinne să pună bani deoparte, știind că avea să se întâmple ceva de genul ăsta? Încercă să se gândească la cele întâmplate în ultimul timp. Fusese surprinsă când el îi spusese ce aflase? Sau mai degrabă… resemnată?

Suspectase în vreun fel că înșelătoria pe care o pusese la cale va ieși într-o zi la lumină?

Nu știa. Gândindu-se mai bine, își dădu seama că de fapt nu știa nimic cu certitudine. În SMS, Corinne îi ceruse – ba nu, textul transmitea mai degrabă o implorare, prin acel „DĂ-MI DOAR CÂTEVA ZILE. TE ROG” – s-o lase în pace. Poate că așa era cel mai bine. Poate ar trebui s-o lase să se descarce, sau ce-o fi făcând, să fie răbdător și să aștepte. Asta-i ceruse în mod clar, nu?

Însă, din câte își dădea seama, după ce Corinne plecase de la școală, i se întâmplase ceva teribil. Poate îl cunoștea pe străin. Poate se dusese la el, îl înfruntase, iar el se înfuriase și o răpise sau mai rău. Numai că Străinul nu păruse genul acela de ins. Și SMS-urile primite, care-i aminteau că are nevoie de un răgaz de câteva zile. Totuși – așa funcționa mintea lui acum, dus și întors –, oricine ar fi putut expedia SMS-urile.

Chiar și un ucigaș.

Poate cineva o ucisese pe Corinne, îi luase telefonul și…

Hei, stai o clipă! Să nu ne pripim.

Își simțea inima bubuindu-i în piept. Acum, că ideea aceasta i se strecurase în minte – de fapt, fusese mereu în mintea lui, însă acum reușise s-o exprime –, teama se instală ferm, ca o rudă nedorită care nu se mai dă dusă. Se uită din nou la SMS-ul Corinnei:

> POATE CĂ TREBUIE SĂ NE DESPĂRȚIM UN TIMP. SĂ AI GRIJĂ DE COPII. NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONTACTEZI. O SĂ FIE BINE.

Apoi:

> DĂ-MI DOAR CÂTEVA ZILE. TE ROG.

•

Ceva nu era în regulă cu mesajele, dar nu-și putea da seama ce. Să presupunem că soția lui ar fi în pericol. Se întrebă iarăși dacă n-ar trebui să meargă la poliție. Kristin Hoy îl întrebase imediat despre asta, nu? Îl întrebase dacă sunase la poliție fiindcă soția lui dispăruse. Numai că ea nu dispăruse. Îi trimisese acel SMS. Doar dacă nu ea fusese aceea care îi trimisese SMS-ul.

Capul începea să i se învârtească.

Bun, să ne închipuim că s-ar duce la poliție. Și? Ar trebui să meargă la poliția locală. Ce ar declara? Polițiștii ar citi SMS-ul și l-ar sfătui să aștepte, nu? Și, oricât de mult i-ar displăcea s-o recunoască, ei ar împrăștia vestea. Îi cunoștea pe majoritatea. Len Gilman era șeful poliției din Cedarfield. Probabil că el i-ar înregistra plângerea. Avea un fiu de vârsta lui Ryan. Erau în aceeași clasă. Bârfele și zvonurile despre Corinne s-ar răspândi așa cum… în fine, așa cum se răspândesc bârfele și zvonurile. Oare îi păsa? Ușor de zis că nu, dar Adam știa că soției lui i-ar păsa. Era orașul ei. Se luptase să-l facă din nou al ei și să-și construiască o viață.

— Salut, frate.

Andy Gribbel intră în birou afișând un zâmbet larg pe fața bărboasă. Astăzi purta ochelari de soare în interior, nu neapărat pentru că ar fi vrut să arate bine, ci mai degrabă ca să-și ascundă ochii injectați fie de noaptea nedormită, fie de ceva mai botanic.

— Salut. Cum a fost concertul de azi-noapte?

— Trupa a fost belea, spuse Gribbel. A fost belea și i-a bătut pe toți la

cur.

Adam se lăsă pe spate, bucurându-se de întrerupere.

— Ce ați cântat în deschidere?

— „Dust in the Wind”, a celor de la Kansas.

— Hm, făcu Adam.

— Ce-i?

— O baladă în deschidere?

— Așa-i, însă a mers. Bar întunecos, lumini slabe, atmosferă, iar după aia am trecut direct, fără pauză, la „Paradise by the Dashboard Light”. A aruncat sala în aer.

— Meat Loaf, zise Adam aprobând din cap. Frumos.

— Nu-i așa?

— Dar de când aveți vocalistă?

— N-avem.

— Păi, „Paradise” e un duet între un bărbat și o femeie.

— Știu.

— Unul destul de agresiv, continuă Adam, cu „o să mă iubești mereu” și cu el care o roagă să-l lase să se mai gândească.

— Știu.

— Și voi cântați asta fără voce feminină?

— Eu cânt ambele roluri.

Adam se ridică, încercând să-și imagineze.

— Cânți singur duetul?

— Întotdeauna.

— Trebuie să fie o interpretare dată naibii.

— Ar trebui să m-auzi cântând „Don’t Go Breaking My Heart”. O secundă sunt Elton, în următoarea, Kiki Dee. Îți dau lacrimile, serios. Că tot veni vorba…

— Ce-i?

— Tu și Corinne aveți nevoie de o ieșire în oraș. Mă rog, *tu* ai nevoie. Dacă pungile alea de sub ochi se mai umflă puțin, o să te taxeze suplimentar în avion.

Adam se încruntă.

— Mă străduiesc să pricep.

— Hai, n-a fost chiar așa rău.

— E totul pregătit pentru întâlnirea de mâine cu Mike și cu Eunice

Rinsky?

— Despre asta voiam să vorbim.

— Probleme?

— Nu, dar primarul Gush-cumva-ski vrea să discute cu tine despre evacuarea lui Rinsky. Are o întâlnire la ora șapte și a întrebat dacă poți trece pe la el mai târziu. Ți-am trimis adresa.

Adam verifică în telefon.

— Mda, bine, presupun că ar trebui să-l ascultăm.

— O să-i anunț pe oamenii lui. Seară bună, omule.

Adam se uită la ceas. Fu surprins să constate că era deja ora 18.

— Seară bună.

— Să-mi spui dacă-i ceva de făcut pentru mâine.

— Desigur.

Apoi Gribbel plecă, lăsându-l singur pe Adam, care rămase complet nemișcat și ascultă o secundă. Sunetele erau îndepărtate, activitățile din birou își încetineau ritmul spre seară. Bun, fă un pas în spate. Revezi. Întoarce-te la ceea ce știi cu siguranță.

Unu: Știa că ieri Corinne fusese la școală. Doi: Pe la prânz, Kristin o văzuse pe Corinne ieșind din parcarea școlii. Trei… bine, nu trei, dar…

Punctele de taxare pe autostradă.

Dacă Corinne mersese departe, trebuia să existe o înregistrare a trecerii ei prin punctele de taxare. Școala se afla lângă intrarea pe Garden State Parkway, așa că ar fi trebuit să apară pe lista din E-ZPass-ul ei. Își amintise Corinne să-și ia E-ZPass-ul pentru taxele de drum? Probabil că nu. E-ZPass-ul este genul de lucru pe care-l pui pe parbriz și de care apoi uiți. Se întâmplase și invers, când Adam închiriase o mașină și condusese pe benzile pentru E-ZPass, uitând că nu are permis.

Oricum, merita o încercare.

Căută pe Google și găsi website-ul E-ZPass, însă i se cereau un număr de înregistrare și o parolă. Nu le avea – de fapt, nu intrase niciodată pe site-ul ăsta dar trebuiau să fie pe facturi, acasă. Bun. Oricum era timpul să plece.

Își luă haina și se grăbi către mașină. Când intră pe interstatala 80, îi sună mobilul. Era Thomas.

— Unde-i mama?

Se gândi cum să gestioneze situația, dar acum nu era momentul pentru sinceritate deplină.

— E plecată.

— Unde?

— O să-ți povestesc mai târziu.

— Vii acasă la cină?

— Sunt pe drum. Fă-mi un serviciu. Scoate din frigider burgeri pentru tine și fratele tău. Îi pun eu pe grătar când ajung acasă.

— Mie nu prea-mi plac burgerii ăia.

— Păcat. Ne vedem într-o jumătate de oră.

În timp ce conducea, trecu de pe un post de muzică pe altul, în căutarea inexistentului cântec perfect care să fie, după cum ar fi cântat Stevie Nicks, „obsesiv de familiar", dar nu difuzat într-atât de des încât să nu mai spună nimic. Dacă, în cele din urmă, găsea un asemenea cântec – o raritate era întotdeauna la ultimul vers și căutarea trebuia să înceapă din nou.

Când intră pe strada sa, fu surprins să vadă pe alee Dodge-ul Durango al familiei Evans. Tripp Evans cobora exact în momentul în care Adam opri lângă el. Cei doi se salutară cu strângeri de mână și bătăi pe spate. Ambii purtau costume de afaceri cu cravatele lărgite și, brusc, selecția echipelor de lacrosse din American Legion Hall, care avusese loc cu numai trei zile în urmă, păru foarte îndepărtată.

— Salut, Adam.

— Salut, Tripp.

— Îmi pare rău c-am apărut așa.

— Nu-ți face griji. Cu ce te pot ajuta?

Tripp era un bărbat masiv, cu mâini mari, genul de individ care niciodată nu pare a se simți bine într-un costum de afaceri. Fie umerii erau prea strâmți, fie o mânecă era prea lungă, așa că mereu își aranja hainele și se vedea clar că abia așteaptă să scape de nenorocitul de costum. În ochii lui Adam, mulți bărbați arătau așa. Cândva în viață, îmbrăcaseră costumul ca pe proverbiala cămașă de forță și acum pur și simplu nu mai puteau scăpa de el.

— Speram să pot vorbi puțin cu Corinne, zise Tripp.

Adam rămase tăcut, sperând că nu i se citește nimic pe față.

— I-am trimis câteva SMS-uri, continuă Tripp, dar… ăăă… nu mi-a răspuns. Așa că m-am gândit să trec pe la voi.

— Pot să te întreb despre ce-i vorba?

— Nu-i mare lucru, răspunse Tripp cu un glas care, pentru un tip atât de

deschis ca el, părea îngrozitor de forțat. E doar o problemă legată de clubul de lacrosse.

Poate era doar imaginația lui Adam sau nebunia din ultimele zile, dar simțea că între ei se acumulează un fel de tensiune.

— Ce fel de problemă legată de clubul de lacrosse? întrebă el.

— Aseară s-a întrunit consiliul și Corinne n-a apărut. Ceea ce-i ciudat. Voiam s-o informez despre ce s-a hotărât, asta-i tot. Se uită spre casă ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să apară în ușă. Nu-i urgent.

— Nu e acasă, spuse Adam.

— Bine. Zi-i că am trecut pe-aici.

Tripp se întoarse și întâlni privirea lui Adam. Tensiunea din aer păru să sporească.

— E totul în regulă?

— Da, spuse Adam. Sunt bine.

— Hai să bem o bere cât de curând.

— Mi-ar plăcea.

Tripp deschise portiera.

— Adam?

— Da?

— O să fiu cinstit. Pari cam tulburat.

— Știi ceva, Tripp?

— Ce-i?

— O să fiu cinstit. Și tu.

Celălalt încercă să zâmbească.

— Nu-i mare lucru.

— Mda, ai mai zis. Fără supărare, dar nu te cred.

— E o problemă a clubului de lacrosse. Ăsta-i adevărul. Încă sper că nu-i mare lucru, dar nu pot să-ți spun mai multe în momentul ăsta.

— De ce nu?

— Confidențialitatea consiliului.

— Pe bune?

Vorbea serios. Adam își dădu seama că Tripp n-ar fi suflat un cuvânt despre subiectul acela, dar dacă spunea adevărul, ce naiba putea să aibă de-a face consiliul cu ceva relevant în problema respectivă?

Tripp Evans se strecură înapoi în mașină.

— Zi-i Corinnei să mă sune când poate. Noapte bună, Adam.

Capitolul 16

Adam se aștepta ca primarul Gusherowski să arate ca un politician plin de bani abia coborât din trenul cu mită – carne moale, ten rumen, zâmbet exersat, poate un inel pe degetul mic – și insul chiar nu-l dezamăgi. Se întrebă dacă Gusherowski arătase întotdeauna ca un model de politician corupt sau dacă, de-a lungul anilor în care se aflase în „serviciu", îi devenise parte din ADN.

Trei dintre ultimii patru primari ai Kasseltonului fuseseră puși sub acuzare de Procuratura SUA. Rick Gusherowski îndeplinise diferite activități în două dintre mandatele acelea și fusese consilier în al treilea. Adam nu judeca un om doar după cum arată și nici după trecutul lui, dar, când era vorba despre corupția din orășelele din statul New Jersey, acolo unde ieșea fum se afla de obicei un foc strălucitor ca o supernovă.

Puținii participanți la ședința Primăriei se împrăștiau când sosi Adam. Vârsta medie părea să fie de vreo optzeci și cinci de ani, dar putea fi din cauză că întâlnirea aceasta avusese loc în sclipitor de noul PineCliff Luxury Village, neîndoielnic un eufemism pentru cămine și/sau aziluri de bătrâni.

Primarul Gusherowski se apropie de Adam cu un zâmbet ca al lui Guy Smiley din *Sesame Street* – combinația perfectă dintre gazda unei emisiuni TV și o păpușă Muppet.

— Încântat să te cunosc, Adam!

Îi oferi superficiala strângere de mână exagerat de entuziastă, adăugând acea tragere spre sine prin care politicienii își închipuie că-l fac pe interlocutor să se simtă cumva inferior sau obligat.

— Pot să-ți spun Adam?

— Sigur, domnule primar.

— O, nu-i nevoie. Zi-mi Gush.

Gush? Adam nu prea credea. Primarul își desfăcu brațele.

— Cum ți se pare locul ăsta? Frumos, nu-i așa?

Lui Adam i se părea ca o sală de conferințe din Courtyard Marriott, tipică, simplă, impersonală, așa că înclină neutru din cap.

— Hai cu mine, Adam. O să-ți ofer un mic tur. Primarul porni pe un coridor cu pereți de culoare verde-pădure. Grozav, nu-i așa? Aici totul e

ultimul răcnet.

— Cum adică? întrebă Adam.

— Hă?

— Ultimul răcnet. Cum e ultimul răcnet?

Primarul își frecă bărbia, semn că se gândește profund.

— Păi, în primul rând, au televizoare cu ecran extraplat.

— Ca în orice locuință din America.

— Există internet.

— La fel, ca în aproape orice locuință, ca să nu mai spun cafenea, bibliotecă și McDonald's din America.

Gush – Adam încerca să se obișnuiască cu numele – expedie problema, regăsindu-și zâmbetul.

— Să-ți arăt un apartament de lux.

Folosi o cheie ca să descuie ușa și o deschise cu un gest larg, poftindu-l să intre, precum – probabil că lui Adam îi stătea mintea acum la concursuri – un fotomodel din show-ul *Prețul corect.*

— Ei bine, ce zici?

Adam păși înăuntru.

— Cum ți se pare? întrebă Gush.

— Arată ca la Courtyard Marriott.

Zâmbetul lui Gush tremură.

— Sunt cu totul noi și ultimul… Se opri. Moderne.

— Nu contează. Sincer, n-ar conta nici dac-ar arăta ca la Ritz-Carlton. Clientul meu nu vrea să se mute.

Gush încuviință din cap cu empatie.

— Înțeleg asta. Chiar înțeleg. Toți vrem să ne păstrăm amintirile, nu-i așa? Uneori însă amintirile ne trag înapoi. Ne silesc să trăim în trecut mai degrabă decât în prezent.

Adam îl privi în tăcere.

— Iar câteodată, ca membri ai comunității, trebuie să ne gândim și la ceilalți, nu numai la noi înșine. Ai fost acasă la Rinsky?

— Sigur.

— E o groapă de gunoi. Oh, n-am vrut să sune așa. Am crescut în cartierul ăla. Spun asta ca om care și-a croit drum în viață pornind chiar de pe străzile acelea.

Adam se aștepta să apeleze și la clișeul „prin forțele proprii" și fu

oarecum dezamăgit când asta nu se întâmplă.

— Avem șansa unui progres real, Adam. Avem șansa să stârpim ciuma urbană a criminalității și să aducem lumina soarelui într-o parte a orașului unde ar prinde bine. Vorbesc de locuințe noi. De un adevărat centru comunitar. Restaurante. Magazine de calitate. Slujbe bune.

— Am văzut planurile.

— Revoluționare, nu-i așa?

— Nu-mi pasă de aspectul ăsta.

— Pardon?

— Eu reprezint familia Rinsky. Ea mă interesează. Nu-mi pasă de profiturile unor firme ca Old Navy sau Home Depot.

— Nu-i cinstit, Adam. Știm amândoi că ar fi un avantaj pentru comunitate dacă acest proiect ar fi pus în practică.

— Nu știm amândoi, replică Adam. Oricum, eu nu reprezint comunitatea, ci pe Rinsky.

— Hai să fim cinstiți. Uită-te în jur. Ar trăi mai fericiți aici.

— Puțin probabil, totuși posibil, admise Adam. Însă, vezi tu, în Statele Unite nu guvernul decide ce anume îl face fericit pe un om. Guvernul nu poate să decidă că un cuplu care a muncit din greu, și-a cumpărat o casă și a crescut copii va fi acum mai fericit trăind în altă parte.

Lui Gush îi reveni încet zâmbetul.

— Pot să fiu direct, Adam?

— De ce, până acum n-ai fost?

— Cât?

Adam își uni vârfurile degetelor și adoptă cea mai bună voce de erou negativ din filme:

— Un miliard de dolari.

— Vorbesc serios. Am putea să ne jucăm și să fac așa cum mi-a cerut dezvoltatorul – să negociez cu tine și să urc din zece în zece mii de dolari. Dar hai să nu pierdem vremea, de acord? Am fost autorizat să ridic oferta cu încă cincizeci de mii de dolari.

— Iar eu am fost autorizat să refuz.

— Nu ești rezonabil.

Adam nu se osteni să răspundă.

— Știi că un judecător ne-a dat deja undă verde în acest caz, da?

— Știu.

— Și că fostul avocat al domnului Rinsky a pierdut deja apelul. De asta nu mai e prezent acum.

— Știu și asta.

Gush zâmbi.

— Păi, nu-mi lași de ales.

— Ba da. Tu nu lucrezi doar pentru dezvoltator, nu-i așa, Gush? Te afli în slujba cetățenilor. Construiește șirul ăla de magazine în jurul casei lui. Schimbă planurile. Se poate face.

— Nu. Zâmbetul lui Gush dispăruse. Nu se poate.

— Deci îi vei evacua?

— Legea e de partea mea. Și, ținând cont de cum v-ați purtat voi – Gush se aplecă atât de aproape, încât Adam îi simți izul de Tic-Tac –, o s-o fac cu plăcere.

Adam făcu un pas în spate, înclinând din cap.

— Mda, mi-am imaginat.

— Așadar, o să asculți glasul rațiunii?

— Dacă o să-l aud vreodată. Dădu scurt din mână și se întoarse să plece. Noapte bună, Gush. O să vorbim din nou curând.

Capitolul 17

De data asta, Străinul își ura misiunea.

Însă Michaela Siegel, care intra acum în raza lui vizuală, merita să știe adevărul înainte de a face o greșeală teribilă. Străinul se gândi la Adam Price. Apoi la Heidi Dann. Poate că ei fuseseră devastați de întâlnirea cu el, dar acum, în cazul Michaelei Siegel, va fi mult, mult mai rău.

Sau poate nu.

Poate că Michaela se va simți ușurată. Poate că, după ce adevărul o va devasta mai întâi, o va face apoi să se elibereze. Poate că adevărul îi va readuce echilibrul în viață și o va aduce pe calea pe care ar fi trebuit și ar fi dorit să apuce.

Nu știi niciodată cum va reacționa cineva până când nu tragi cuiul grenadei, nu?

Era târziu, aproape ora două dimineața. Michaela Siegel își îmbrățișă la despărțire prietenele gălăgioase. Erau toate oarecum amețite ca urmare a petrecerii. Străinul încercase deja de două ori s-o prindă pe Michaela singură. Nu reușise. Spera ca acum să se îndrepte spre lift neînsoțită, iar el să intervină.

Michaela Siegel. Douăzeci și șase de ani. Rezidentă în anul trei la Spitalul Mount Sinai, după ce absolvise Facultatea de Medicină și Chirurgie a Universității Columbia, începuse ca intern la Spitalul Johns Hopkins, dar, după cele întâmplate, ea și administrația instituției medicale ajunseseră la concluzia că era mai bine pentru toată lumea dacă își schimba locul de muncă.

În timp ce tânăra se îndrepta ușor îmbleticit spre lift, Străinul își făcu apariția.

— Felicitări, Michaela!

Ea se întoarse cu un zâmbet strâmb. Era, după cum bărbatul știa deja, o femeie sexy, ceea ce îngreuna într-un fel această intruziune. Străinul simți că i se aprind obrajii, amintindu-și cele văzute, însă continuă.

— Mm, făcu ea.

— Mm?

— Îmi dai o citație sau ceva de genul?

— Nu.

— Nu te dai la mine, nu? Sunt logodită.

— Nu.

— Nici nu credeam. Din cauză că băuse, se bâlbâia puțin. Nu obișnuiesc să vorbesc cu necunoscuți.

— Înțeleg, zise Străinul și, pentru că se temea să n-o piardă, aruncă bomba: Cunoști un bărbat pe nume David Thornton?

Fața tinerei se închise ca o portieră trântită. Străinul anticipase reacția.

— El te-a trimis?

Bâlbâiala îi dispăruse din glas.

— Nu.

— Ești vreun ciudat pervers sau ceva de genul?

— Nu.

— Dar ai văzut…

— Da. Doar două secunde. Nu am văzut tot, nu m-am uitat fix, nimic de genul ăsta. Doar… trebuia să fiu sigur.

Își dădea seama că Michaela se confrunta cu aceeași dilemă ca mulți dintre cei pe care îi aborda el – să fugă de nebunul ăsta, sau să-l asculte? De cele mai multe ori, curiozitatea triumfa, însă Străinul nu știa niciodată cum va decurge întâlnirea.

Michaela Siegel clătină din cap și dădu glas dilemei:

— De ce mai discut cu tine?

— Se spune că am o figură onestă.

Era adevărat. Din acest motiv, el primea aproape întotdeauna sarcina asta. Eduardo și Merton erau puternici, dar dacă te abordau așa, primul gând ar fi fost să fugi cât mai repede.

— Așa crezusem și eu despre David. Că are o față de om cinstit. Își înclină capul spre un umăr. Cine ești?

— Nu contează.

— De ce ești aici? Toate astea se află în trecut.

— Ba nu.

— Nu?

— Nu sunt în trecut. Mi-aș dori să fie așa.

Glasul ei era o șoaptă speriată:

— Despre ce naiba vorbești?

— Tu și David v-ați despărțit.

— Păi, da! se răsti ea. În weekendul ăsta mă mărit cu Marcus.

Îi arătă inelul de logodnă de pe deget.

— Nu. Adică… Nu mă exprim corect. Te deranjează dacă o luăm pas cu pas?

— Nu-mi pasă cât de onest arăți, zise Michaela. Nu vreau să discut despre trecut.

— Știu.

— L-am lăsat în urmă.

— Nu-i așa. Oricum, nu încă. De asta sunt aici.

Michaela se uită la el în tăcere.

— Tu și David v-ați despărțit când…?

Nu știa cum să se exprime, așa că doar mișcă mâinile înainte și înapoi.

— Poți s-o spui. Michaela își îndreptă spatele. Se numește pornografie din răzbunare. Am înțeles că-i nebunia la modă.

— Nu asta întreb, insistă Străinul. Întreb despre stadiul relației voastre înainte ca el să pună videoclipul pe internet.

— L-a văzut toată lumea, să știi.

— Știu.

— Prietenii. Pacienții. Profesorii. Toată lumea de la spital. Părinții mei…

— Știu, zise blând Străinul. Tu și David Thornton erați deja despărțiți?

— Ne certaserăm rău.

— Nu asta am întrebat.

— Nu-nțeleg…

— Erați despărțiți înainte ca videoclipul să devină public?

— Ce importanță mai are?

— Te rog, stărui Străinul.

Michaela înălță din umeri.

— Nu știu.

— Încă îl iubeai. De asta ai suferit atât de mult.

— Ba nu. Am suferit pentru că a fost o trădare îngrozitoare. Am suferit atât fiindcă bărbatul cu care mă întâlneam a intrat pe un site porno și a încărcat un film cu noi făcând… Se opri, apoi urmă: Îți poți imagina? Ne-am certat, și el a reacționat în felul ăsta.

— El a negat că a pus filmul pe net, nu-i așa?

— Bineînțeles. N-a avut curajul…

— Ți-a spus adevărul.

În jurul lor era lume. Un bărbat intră într-un lift. Două femei se grăbiră să iasă. Un recepționer stătea în spatele biroului. Erau toți acolo, însă acum nu mai era niciunul.

Vocea ei sună îndepărtată, spartă.

— Ce vrei să zici?

— Nu David Thornton a încărcat videoclipul.

— Ești prieten cu el sau…?

— Nu l-am întâlnit niciodată și nici n-am vorbit cu el.

Michaela înghiți un nod.

— Tu ai încărcat videoclipul?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci, de unde…?

— Adresa IP.

— Poftim?

Străinul se apropie de ea cu un pas.

— Site-ul pretinde că păstrează secretul asupra adreselor IP ale utilizatorilor. În felul ăsta, nimeni nu poate cunoaște sau da în judecată persoana care a încărcat un videoclip.

— Dar tu le știi?

— Da.

— De unde?

— Oamenii cred că un site este neidentificabil pentru că așa spune site-ul. Este o minciună prin definiție. În spatele oricărui site secret de pe internet există un om care monitorizează fiecare apăsare de tastă. Nimic nu-i cu adevărat secret sau anonim.

Tăcere.

Ajunseseră acum în punctul final. Străinul așteptă. Nu va mai dura mult. Vedea că ei îi tremură buzele.

— A cui era adresa?

— Cred că știi deja.

Fata ei se schimonosi de durere. Închise ochii.

— Marcus?

Străinul nu spuse nici da, nici nu. Nu era necesar.

— Erau prieteni apropiați, nu-i așa? întrebă el.

— Ticălosul.

— Chiar colegi de cameră. Nu cunosc detaliile exacte, dar tu și David v-ați certat. Marcus a văzut ocazia și a profitat de ea. Străinul băgă mâna în

buzunar și scoase un plic. Am aici dovada.

Michaela ridică mâna în semn de refuz.

— Nu-i nevoie să văd.

Străinul încuviință din cap și puse plicul la loc.

— De ce mi-ai zis toate astea? întrebă tânăra.

— Cu asta ne ocupăm.

— Nunta e peste patru zile. Ridică ochii spre el. Acum ce fac?

— Nu depinde de mine.

— Da, desigur. În glasul ei se simțea amărăciunea. Tu doar distrugi vieți. Să le repari nu ține de tine.

Străinul tăcu.

— Presupun că-ți închipui c-o să mă-ntorc la David? Să-i spun că știu adevărul și să-i cer iertare? Și după aia? O să mă ia în brațe și o să trăim fericiți până la adânci bătrânețe? Așa crezi că se va-ntâmpla? Tu fiind eroul salvator al iubirii noastre?

În realitate, gândul ăsta îi trecuse prin cap Străinului, deși nu și partea cu eroul. Dar ideea de a îndrepta un rău, ideea reechilibrării balanței, ideea de a o readuce pe drumul pe care-l alesese, da, sperase la o astfel de rezolvare.

— Există însă o problemă, domnule Dezvăluitor de Secrete. Michaela se apropie de el. Chiar și când mă întâlneam cu David, aveam o pasiune pentru Marcus. Ironia sorții, nu? Marcus n-ar fi avut nevoie să procedeze așa. Oricum am fi ajuns împreună. Poate, nu știu, dar probabil lui îi pare rău pentru ce a făcut. Poate se simte vinovat. Poate că-ncearcă să se revanșeze și de asta-i așa de bun cu mine.

— Ăsta nu-i un motiv să fii bun cu cineva.

— O, acum dăm sfaturi de viață? i-o trânti ea. Știi ce variante mi-ai lăsat? Pot să-mi ratez viața sau pot să trăiesc în minciună.

— Ești încă tânără și atrăgătoare…

— Și îndrăgostită. De Marcus.

— Chiar și acum? Chiar dacă știi că-i capabil să facă astfel de lucruri?

— În numele iubirii, oamenii sunt în stare de tot felul de lucruri.

Vocea îi era blândă acum. Spiritul de luptă dispăruse. Se întoarse și apăsă butonul liftului.

— Ai de gând să mai vorbești cu altcineva despre asta? îl întrebă.

— Nu.

— Noapte bună.

— Deci tot o să te căsătorești cu el?

Ușile liftului se deschiseră. Michaela păși înăuntru și se întoarse cu fața spre el.

— N-ai dezvăluit un secret. Doar ai creat încă unul.

Capitolul 18

Adam trase pe dreapta când ajunse la breteaua spre Cedarfield. Luă telefonul și-i scrise din nou Corinnei:

> SUNT ÎNGRIJORAT. BĂIEȚII SUNT ÎNGRIJORAȚI. TE ROG, VINO ACASĂ.

Trimise mesajul și reveni pe drum. Începu să se întrebe, nu pentru prima oară, cum ajunsese să-și petreacă viața în Cedarfield. Era doar un gând, totuși implicațiile lui evidente începuseră să-l copleșească. Ceva atât de important fusese oare o alegere conștientă? Nu prea credea. Știa că el și Corinne ar fi putut alege să locuiască oriunde, însă ce avea Cedarfield? Era, din multe puncte de vedere, prada învingătorului în războiul pe care-l numim „Visul american". Cedarfield avea case pitorești, cu grădini întinse. Centrul, cu o mulțime de restaurante și magazine, ba chiar și un cinematograf, era încântător. Existau săli de sport moderne, o bibliotecă nouă și un iaz cu rațe. În urmă cu un an, o autoritate publicistică precum revista *Money* clasase orașul Cedarfield pe locul douăzeci și șapte pe lista „Celor mai bune locuri unde să trăiești în America". Conform Departamentului Educației din New Jersey, Cedarfield era clasificat, din punct de vedere socioeconomic, ca având coeficientul districtual J, cel mai înalt din opt categorii. Da, guvernul chiar clasifică astfel orașele, deși nimeni nu știe de ce realizează un asemenea clasament.

Cinstit, Cedarfield era un loc grozav în care să-ți crești copiii, chiar dacă-i educai astfel încât să devină ca tine. Unii ar zice că acesta este ciclul vieții, dar pentru Adam era mai degrabă o existență repetitivă, cu atâția vecini și prieteni de-ai lor – oameni buni, serioși, pe care el îi aprecia – care crescuseră în Cedarfield, apoi plecaseră patru ani la colegiu, se întorseseră, se căsătoriseră și-și crescuseră propriii copii în Cedarfield. Aceștia aveau să crească la rândul lor acolo, să plece pentru patru ani la colegiu, sperând să se întoarcă, să se căsătorească și să-și crească copiii tot acolo.

Nu-i nimic rău în asta, nu-i așa?

La urma urmelor, Corinne, care petrecuse primii zece ani din viață în

Cedarfield, nu păruse suficient de norocoasă ca să urmeze această cale bine bătută. Când era în clasa a patra, iar orașul și valorile lui i se înrădăcinaseră adânc în ADN, tatăl ei murise într-un accident de mașină. Avea numai treizeci și șapte de ani, probabil prea tânăr ca să-și fi făcut griji cu privire la propria-i natură muritoare sau planuri referitoare la proprietate. Asigurarea lui era modestă și, curând după aceea, mama Corinnei fusese nevoită să vândă casa și să se mulțumească, împreună cu Corinne și cu sora ei mai mare Rose, cu o căsuță de cărămidă cu grădină, în Hackensack, un orășel cu mai puține pretenții.

Timp de câteva luni, mama Corinnei făcuse drumul de cincisprezece kilometri dintre Hackensack și Cedarfield pentru ca mezina ei să-și vadă vechii prieteni. Apoi începuse școala și, previzibil, prietenii deveniseră ocupați cu sporturile pe care le puteau practica în oraș și cu orele de dans pe care Corinne nu și le mai permitea; în vreme ce distanța fizică rămânea aceeași, prăpastia socială se mărea prea mult ca să mai fie depășită. Relațiile din copilărie deveniseră fragile, pentru ca apoi să se sfărâme complet.

Sora Corinnei, Rose, se comportase convențional: devenise o elevă slabă, se revoltase împotriva mamei și avusese diverse experiențe cu droguri recreaționale și băieți fără viitor. Corinne, pe de altă parte, își canalizase durerea profundă și resentimentele spre ceea ce s-ar putea considera comportament pozitiv. Se concentrase mult asupra școlii și a țelurilor ei în viață, hotărâtă să obțină cât mai mult din fiecare încercare. Se dovedise ascultătoare, studiase din greu, ignorase tentațiile normale ale adolescenței și-și jurase în tăcere să se întoarcă victorioasă în locul unde fusese o fetiță fericită care avea un tată. Corinne își petrecuse următorii douăzeci de ani ca un copil cu fața apăsată pe geamul suburban al clasei superioare până când, într-un târziu, fereastra avea să se deschidă sau, la fel de posibil, să se spargă.

Corinne și Adam cumpăraseră o casă care semăna suspect de mult cu cea în care crescuse femeia. Adam nu-și amintea ca asta să-l fi deranjat, poate chiar i se alăturase în căutări. Când te căsătorești, te căsătorești și cu speranțele și cu visurile celuilalt. Ale ei erau să se întoarcă triumfătoare într-un loc pe care-l părăsise fără voie. Fusese captivant, presupunea el acum, s-o ajute să-și împlinească odiseea aceea de douăzeci de ani.

Luminile erau încă aprinse la sala de sport potrivit denumită Hard-core[{6}].

Gym, care avea drept motto „Nu ești hard-core dacă nu tragi de fiare hard-core”. Adam aruncă rapid o privire în parcare și zări mașina Kristinei Hoy. Apelă mobilul lui Thomas – nu avea rost să sune pe telefonul fix de acasă; băieții n-ar fi ridicat receptorul – și așteptă. Thomas răspunse la al treilea țârâit și oferi obișnuitul său răspuns distras și abia audibil:

— Alo?

— E totul bine acasă?

— Da.

— Ce faci?

— Nimic.

— Și ce înțelegi prin nimic?

— Joc *Call of Duty.* Abia am început.

Bineînțeles.

— Ți-ai făcut temele? întrebă Adam din obișnuință.

Era des repetata roată a discuției părinte-copil, care nu ajungea niciodată nicăieri, deși era totuși cumva obligatorie.

— Aproape.

Nu se mai osteni să-i spună să le „aproape” termine mai întâi. N-avea rost. Lasă copilul să facă lucrurile în stilul lui. Dă-i puțină libertate.

— Unde-i fratele tău?

— Nu știu.

— Dar e acasă, nu?

— Presupun că da.

Frații.

— Asigură-te că-i bine. Ajung curând.

— Bine. Tată?

— Da?

— Unde-i mama?

— E plecată.

— Unde?

— Treburi de-ale profesorilor. Vorbim când ajung acasă, bine?

Pauza fu lungă.

— Mda, bine.

Parcă lângă automobilul Audi decapotabil al Kristinei și intră. Musculosul de la recepție îl măsură pe Adam de sus până jos și, evident, îi găsi lipsuri. Avea o frunte de om de Cro-Magnon. Buzele îi erau înghețate

într-un rânjet disprețuitor. Purta un fel de costum de sport dintr-o bucată, fără mâneci. Adam se temu că omul s-ar putea să-l ia cu „frățică”.

— Te-ajut?

— O caut pe Kristin Hoy.

— Membru?

— Poftim?

— Ești membru?

— Nu, sunt un prieten. Soția mea e membru. Corinne Price.

Bărbatul încuviință din cap ca și cum asta explica totul, apoi întrebă:

— Doamna e bine?

Întrebarea îl surprinse pe Adam.

— De ce n-ar fi?

Poate că ridicase din umeri, dar mingile de bowling care îi flancau țeasta abia se clintiră.

— E o săptămână prea importantă ca să lipsească. Vineri e concurs.

Din câte știa el, Corinne nu participa. Era bine făcută și toate cele, totuși n-ar fi îmbrăcat în niciun caz unul dintre costumele acelea minuscule și să înceapă să pozeze. Însă anul trecut asistase la competiția națională alături de Kristin.

Musculosul arătă – chiar se încordă în timp ce făcea mișcarea – spre un colț din spatele sălii.

— Camera B.

Adam împinse ușa de sticlă. Unele săli de sport erau tăcute. În unele răsuna puternic muzică. Iar în altele, ca asta, reverberau gemete primordiale și zdrăngănitul halterelor. Pe toți pereții se aflau oglinzi și aici, numai aici, era nu doar acceptabil, ci și de așteptat să-ți verifici postura și să pozezi pentru propria-ți plăcere. Interiorul duhnea a transpirație, dezinfectant și a apă de colonie Axe, presupuse Adam, judecând după reclamele TV pe care le văzuse.

Găsi camera B, bătu ușor și împinse ușa. Semăna cu o sală de yoga cu podea de lemn deschis la culoare, o bârnă și, bineînțeles, o mulțime de oglinzi. O femeie bine tonifiată, în costum de baie și pantofi cu tocuri ridicol de înalte, pășea nesigură pe podea.

— Stop! strigă Kristin.

Femeia se opri. Kristin veni către ea; purta un costum de baie minuscul, de culoare roz, și aceiași pantofi ridicoli cu tocuri înalte. Nici urmă de

nesiguranță, jenă sau ezitare. Străbătu podeaua de parcă aceasta i-ar fi datorat ceva.

— Zâmbești anemic. Arăți ca și cum n-ai mai fi purtat niciodată tocuri.

— De obicei nu port, zise femeia.

— Păi, va trebui să te antrenezi. Juriul va analiza totul – cum intri, cum ieși, cum mergi, echilibrul, zâmbetul, încrederea, atitudinea, expresia feței. Ai o singură șansă să faci acea primă impresie. Poți pierde concursul de la primul pas. OK, stați jos.

Alte cinci femei tonifiate se așezară pe podea. Kristin stătea în picioare în fața lor, pășind înainte și înapoi. Mușchii i se umflau și i se dezumflau la fiecare pas.

— Mai trebuie să slăbiți, continuă ea. Cu treizeci și șase de ore înainte de competiție, cele mai multe dintre voi o să consumați carbohidrați. Asta o să împiedice mușchii să se aplatizeze și o să le dea aspectul natural umflat pe care ni-l dorim. În momentul de față, trebuie să aveți o dietă cu nouăzeci la sută proteine. Aveți toate un plan special de dietă, nu?

Toate aprobară din capete.

— Urmați-l ca pe o scriptură. Trebuie să beți șase litri de apă pe zi. Ăsta-i minimumul. O să scădem volumul pe măsură ce ne apropiem de ziua competiției. Înainte de Naționale, doar câteva sorbituri de apă și deloc în ziua competiției. Dacă vreuna dintre voi mai reține apă, am pastile. Întrebări?

Cineva ridică o mână.

— Da?

— O să repetăm pentru competiția de rochii de seară?

— Da. Țineți minte, doamnelor. Mai toată lumea crede că ăsta-i un concurs de culturism. Nu-i adevărat. În WBFF e vorba despre fitness. O să aveți prezentări în poză și fără poză, așa cum am exersat. Însă arbitrii caută acum o Miss America, Miss Victoria's Secret, Fashion Week și, da, *MuscleMag,* totul împachetat într-un singur ambalaj elegant. Harriet o să v-ajute să vă puneți de acord în privința rochiilor de seară. A, și acum să vedem de ce avem nevoie pentru călătorie. Vă rog să vă aduceți următoarele: adeziv pentru costumul de baie, bandă pentru partea de sus a costumului, adeziv E6000, pernițe pentru sfârcuri, plasturi pentru bășici, adeziv pentru pantofi – întotdeauna în ultima clipă se întâmplă câte un dezastru cu baretele –, cremă bronzantă și mănuși, protecție la crema

bronzantă pentru palme și tălpi, benzi pentru albirea dinților, picături pentru ochii roșii…

Atunci îl observă pe Adam în oglindă. Fața i se schimbă dintr-odată. Instructorul pentru faza națională a WBFF dispăru și intră în scenă prietena și colega profesoară. „Uluitor cât de repede ne intrăm și ne ieșim din roluri”, gândi bărbatul.

— Lucrați la poza de începere, spuse Kristin, cu ochii acum la el. Când ieșiți prima dată, faceți una din față, apoi una din spate și plecați. Asta-i tot. OK, vă conduce Harriet. Mă-ntorc imediat.

Se îndreptă spre Adam fără să se oprească, traversând din nou încăperea pe tocurile care o făceau aproape la fel de înaltă ca el.

— Ceva nou? îl întrebă.

— Nu chiar.

Kristin îl trase într-un colț.

— Ce s-a-ntâmplat?

N-ar fi trebuit să fie stingheritor să stai de vorbă cu o femeie pe tocuri ridicol de înalte și care poartă doar un costum de baie minuscul, însă era. La optsprezece ani, Adam petrecuse două săptămâni în Spania, pe Costa del Sol. Multe femei nu purtau sutien, iar el se considerase prea matur ca să se holbeze. Nu le privise cu subînțeles, dar se simțise puțin jenat. Sentimentul acela îi revenea acum.

— Presupun că vă pregătiți pentru un spectacol, zise Adam.

— Nu orice spectacol, ci Naționalele. Pot să fiu egoistă o clipă? Corinne a plecat într-un moment nepotrivit. Ea e partenera mea de călătorie. Știu că la scara universului nu pare prea mult, dar e primul meu show de când am trecut la profesionism și… OK, e o prostie. Asta-i însă o parte mică din ceea ce simt. În cea mai mare parte, sunt îngrijorată. Nu-i stilul ei.

— Știu. De asta vreau să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

Nu știa cum să se exprime, așa că o spuse pur și simplu.

— E vorba despre sarcina ei de acum doi ani.

Bingo!

Cuvintele lui o izbiră pe Kristin Hoy ca un val neașteptat pe o plajă. Acum fu rândul femeii să se clatine pe tocurile ridicol de înalte.

— Ce-i cu ea?

— Pari surprinsă.

— Poftim?

— Când am pomenit de sarcină. Ai reacționat de parcă ai fi văzut o fantomă.

Kristin se uită în jur, evitându-i ochii.

— Probabil m-a surprins. Corinne a dispărut și din nu știu ce motiv tu-ncepi să pui întrebări despre ceva ce s-a întâmplat acum doi ani. Nu văd legătura.

— Dar îți amintești de sarcină?

— Bineînțeles. De ce?

— Cum ți-a zis Corinne?

— Despre faptul că era gravidă?

— Da.

— Ah, nu-mi amintesc.

Însă își amintea, era sigur. Kristin îl mințea.

— Ce importanță are felul cum mi-a zis?

— Vreau să te gândești. Îți amintești să fi fost ceva ciudat în legătură cu asta?

— Nu.

— Absolut nimic neobișnuit în legătură cu sarcina?

Kristin își puse palmele pe șolduri. Pielea îi sclipea de la stratul subțire de transpirație sau poate erau urme de cremă bronzantă.

— Unde vrei s-ajungi?

— Dar despre avort? încercă Adam. Cum s-a purtat atunci?

Destul de ciudat, cele două întrebări părură s-o echilibreze puțin. Kristin nu se mai grăbi; respiră încet, ca și cum ar fi meditat, cu claviculele proeminente ridicându-se și coborând.

— Ciudat.

— Da?

— Am considerat reacția ei prea slabă.

— Adică?

— Păi, m-am gândit la asta. Corinne se pricepe foarte bine să treacă peste probleme. Așa că, după ce ai plecat azi de la școală, am început să mă gândesc – mă rog, mai întâi – că poate Corinne a trecut prea bine peste pierderea sarcinii.

— Nu te-nțeleg.

— Oamenii se întristează, Adam. Trebuie să simtă ceva și să se

manifeste. Dacă nu simt și nu se exteriorizează, în corp se dezvoltă toxine.

Adam încercă să nu se încrunte când auzi aiureala aceea New Age.

— Mi s-a părut că-și reținea suferința, continuă Kristin. Când faci așa ceva, produci nu numai toxine, ci și presiune internă. În cele din urmă, ceva cedează. Așa că, după ce-ai plecat, am început să-mi pun întrebări. Poate Corinne și-a ascuns durerea pentru pierderea copilului. Poate a înăbușit-o și a-ncercat s-o păstreze ascunsă, dar acum, doi ani mai târziu, zidurile pe care le ridicase s-au prăbușit.

Adam se uită la ea.

— Mai întâi.

— Poftim?

— Ai spus că ai început să gândești asta „mai întâi”. Deci după un timp dat te-ai răzgândit.

Kristin nu răspunse.

— De ce?

— E prietena mea, Adam.

— Știu asta.

— Tu ești soțul de care ea încearcă să fugă, nu? Asta dacă zici adevărul și nu i s-a întâmplat ceva rău.

— Vorbești serios?

— Da. Kristin înghiți un nod. Toți mergem pe străzile pe care locuim. Vedem cartiere drăguțe, peluze îngrijite și mobilier frumos în curtea din spate, însă nimeni nu știe ce se petrece cu adevărat în spatele acelor fațade, nu-i așa?

Adam rămase tăcut.

— Din câte știu, este posibil ca tu s-o fi maltratat-o.

— Ei, haide…

Femeia ridică mâna.

— Nu spun că ai făcut-o. Îți dau doar un exemplu. Pur și simplu, nu știu.

Avea lacrimi în ochi și Adam își puse întrebări despre soțul ei, Hank, și de ce, cu un asemenea fizic, purta uneori mâneci și haine lungi. Crezuse că poate dorea să arate decent. Dar poate că nu despre asta era vorba.

Într-un fel, Kristin avea dreptate. Poate că trăiau într-o comunitate aparent prietenoasă sau unită, însă fiecare cămin este o insulă și are propriile-i secrete.

— Tu știi câte ceva despre asta, zise Adam.

— Nu. Și acum chiar trebuie să mă duc la fetele mele.

Kristin îi întoarse spatele. Adam aproape că întinse mâna s-o prindă de braț. În schimb, rosti:

— Nu cred c-a fost cu adevărat însărcinată.

Ea se opri.

— Știai, nu?

În continuare cu spatele la el, Kristin clătină din cap.

— Corinne nu mi-a spus niciodată nimic.

— Dar ai știut.

— N-am știut nimic, zise femeia cu glas scăzut. Acum trebuie să pleci.

Capitolul 19

Ryan îl aștepta la ușa din spate.

— Unde-i mama?

— E plecată, răspunse Adam.

— Cum așa?

— Călătorește.

— Unde?

— O treabă de-a profesorilor. O să se întoarcă în curând.

Vocea lui Ryan era un scâncet panicat.

— Am nevoie de echipament, îți amintești?

— Ai verificat în dulap?

— Da! Scâncetul panicat urcă până la țipăt. M-ai întrebat asta și ieri! Am verificat și-n dulap, și-n coșul de rufe!

— Și în mașina de spălat și în uscător?

— Am căutat și acolo! Am căutat peste tot!

— OK, calmează-te!

— Dar îmi trebuie echipamentul! Dacă n-avem echipament, antrenorul Jauss ne pune să alergăm tururi suplimentare și ne sare un meci.

— Nicio grijă. Hai să căutăm.

— Tu nu găsești niciodată nimic! Avem nevoie de mama! De ce nu-mi răspunde la mesaje?

— Nu-i în zona de acoperire.

— Nu-nțelegi! Nu…

— Nu, Ryan, tu nu-nțelegi!

Adam își auzi glasul răsunând în casă. Ryan se opri. Bărbatul nu.

— Tu crezi că eu și mama ta existăm numai ca să te servim? Asta crezi tu? Ei bine, uite ceva ce ar trebui să-nveți chiar în clipa asta, amice. Și eu, și mama suntem oameni. Ce surpriză, nu? Avem și noi viețile noastre. Suntem triști uneori, la fel ca tine. Ne facem griji, la fel ca tine. Nu suntem aici doar ca să te servim pe tine și să-ți îndeplinim poruncile. Acum ai înțeles?

Ochii fiului său se umplură de lacrimi. Adam auzi pași. Se întoarse. Thomas stătea în capătul scării, privindu-și tatăl fără să-i vină să creadă.

— Îmi pare rău, Ryan. N-am vrut…

Băiatul fugi pe trepte în sus.

— Ryan!

Ryan trecu în viteză pe lângă fratele lui. Adam auzi ușa camerei trântindu-se. Thomas rămase în capul scării, privindu-l.

— Mi-am pierdut cumpătul, spuse Adam. Se întâmplă.

O vreme, Thomas nu zise nimic, apoi rosti:

— Tată?

— Ce-i?

— Unde-i mama?

Adam închise ochii.

— Ți-am spus. A plecat la o conferință de-a profesorilor.

— Tocmai a fost la o conferință de-a profesorilor.

— Acum e la alta.

— Unde?

— În Atlantic City.

Thomas clătină din cap.

— Nu.

— Cum adică?

— Eu știu unde e. Și nu e deloc în apropiere de Atlantic City.

Capitolul 20

– Vino aici, te rog, zise Adam.

Thomas ezită înainte de a coborî scara pentru a ajunge în bucătărie. Ryan era tot în camera lui, cu ușa închisă. Așa era probabil cel mai bine, să poată fiecare să se calmeze. Însă acum Adam își dorea cu disperare să continue discuția cu Thomas.

— Știi unde-i mama ta? îl întrebă.

— Oarecum.

— Cum așa? Te-a sunat?

— Nu.

— Ți-a trimis vreun SMS sau vreun e-mail?

— Nu. Nimic de genul ăsta.

— Știi totuși că nu-i în apropiere de Atlantic City?

Băiatul aprobă din cap.

— De unde știi?

Thomas lăsă capul în jos. Erau momente în care Adam își vedea fiul mișcându-se într-un anume fel sau făcând un anume gest și-și dădea seama că era o copie a lui. Nu avea nicio îndoială că Thomas era copilul lui. Asemănările erau prea mari. Avea îndoieli în privința lui Ryan? Nu avusese niciodată înainte, dar într-un colț secret și întunecat al inimii, toți bărbații au teama asta. N-o exprimă niciodată și rareori devine conștientă, dar este acolo, dormind în ungherul acela întunecat. Acum, Străinul îmboldise teama aceea și o adusese la lumină.

Explica asta oare izbucnirea lui stupidă?

Își pierduse cumpătul cu Ryan și da, în aceste circumstanțe, felul cum băiatul o ținea una și bună cu echipamentul lui era mai mult decât de înțeles.

Însă era oare mai mult decât atât?

— Thomas?

— Mama o să se-nfurie.

— Ba nu.

— I-am promis că n-o să fac asta niciodată, dar, știi, îmi răspunde întotdeauna la SMS-uri. Nu-nțeleg ce se petrece. Așa că am făcut ceva ce

n-ar fi trebuit să fac.

— E-n regulă, spuse Adam, încercând să-și țină în frâu disperarea din glas. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Băiatul expiră prelung și se adună.

— Îți amintești că înainte să pleci te-am întrebat unde-i mama?

— Da.

— Și, nu știu, păreai… era ciudat. Mai întâi, nu ne zici unde-i mama, apoi mama nu ne răspunde la mesaje… Ridică privirea. Tată?

— Ce e?

— Povestea asta despre mama, că-i plecată la o conferință a profesorilor, e reală?

Adam se gândi, dar nu prea mult.

— Nu.

— Știi unde-i mama?

— Nu. Ne-am certat.

Fiul lui încuviință cu înțelepciune.

— Așa că mama te-a părăsit?

— Nu știu, Thomas. Asta încerc să-nțeleg.

Thomas mai încuviință o dată din cap.

— Deci poate că n-ar vrea să-ți spun unde e.

Adam se lăsă pe spate și-și frecă bărbia.

— E o posibilitate.

Thomas puse mâinile pe masă. Purta o brățară din silicon, din cele folosite pentru promovarea diferitelor cauze, doar că pe a lui scria CEDARFIELD LACROSSE. Cu mâna liberă trăgea de banda de cauciuc, plesnind-o de încheietură.

— Uite însă care-i problema, zise Adam. Nu știu ce se întâmplă. Dacă mama te-a contactat și ți-a cerut să nu-mi spui unde se află, bun, o să mă supun dorinței ei. Dar nu cred că ea a făcut asta. Nu cred că te-ar pune pe tine sau pe Ryan într-o asemenea postură.

— N-a făcut asta, zise Thomas, continuând să-și privească banda de la încheietura mâinii.

— OK.

— Dar m-a pus să promit că nu intru niciodată acolo.

— Unde anume?

— În aplicație.

— Thomas?

Băiatul ridică privirea.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Știi, eu și mama am făcut un târg.

— Ce fel de târg?

— Să nu folosească aplicația decât în caz de urgență, nu ca să mă spioneze, iar eu să n-o utilizez niciodată.

— Cum adică „urgență”?

— Ca de exemplu dacă dispar sau ea chiar nu reușește să dea de mine.

Adam simți că amețește și încercă să se concentreze.

— Poate ar trebui să-mi spui ce-i aplicația asta.

— Este un localizator de telefon și se presupune că te ajută să-ți găsești telefonul… știi tu, în caz că l-ai pierdut sau ți-l fură cineva.

— OK.

— Deci îți arată pe hartă unde se află telefonul tău. Cred că toate aparatele au o astfel de aplicație, dar asta-i un upgrade. Dacă ni se întâmplă ceva sau dacă mama nu ne poate găsi pe mine și pe Ryan, ne poate căuta cu aplicația și află exact unde suntem.

— După telefon?

— Exact.

Adam întinse mâna.

— Dă-mi să văd.

Thomas ezită.

— Numai că eu nu trebuia s-o folosesc.

— Dar ai făcut-o, nu-i așa?

Băiatul își coborî privirea și aprobă din cap.

— Te-ai conectat și ai văzut unde-i mama ta?

Thomas aprobă din nou. Adam puse mâna pe umărul fiului său.

— Nu-s supărat. Îmi dai voie să văd aplicația?

Thomas scoase telefonul. Degetele lui dansară pe ecran. Când termină, îi dădu telefonul. Adam se uită și văzu o hartă a Cedarfieldului. Trei puncte clipeau în același loc. Un punct era albastru, unul verde, unul roșu.

— Deci punctele astea…, începu Adam.

— Suntem noi.

— Noi?

— Exact. Tu, eu și Ryan.

Pulsul începu să-i bubuie în cap. Când vorbi, glasul lui era stins.

— Eu?

— Da.

— Un punct mă reprezintă pe mine?

— Da. Tu ești cel verde.

Lui Adam i se uscă gura.

— Cu alte cuvinte, dacă mama ta voia, putea să… Se opri; nu trebuia să-și încheie gândul. De când avem aplicația asta pe telefoane?

— Nu știu. De trei sau poate de patru ani.

Adam rămase nemișcat, copleșit de ceea ce auzea. Trei sau patru ani. De trei-patru ani, Corinne putuse să acceseze o aplicație și să vadă exact, în orice moment, unde sunt copiii ei și, mai important, unde se află soțul ei.

— Tată?

Se mândrise cu naivitatea lui când venea vorba despre tehnologia care înrobise masele, care-i silea pe oameni să se ignore unii pe alții și să se supună insațiabilei nevoi de atenție. Din câte știa Adam, telefonul lui nu avea aplicații inutile. Nici jocuri, nici Twitter, nici Facebook, nici magazine, nici statistici, nici prognoze meteo, nimic. Avea aplicațiile implicite – e-mail, SMS, telefon, chestii de genul ăsta. Îl pusese pe Ryan să-i instaleze un GPS care căuta cele mai bune rute în funcție de trafic. Asta era însă tot.

— De ce nu pot s-o văd și pe mama aici? întrebă Adam.

— Trebuie să mărești aria.

— Cum?

Thomas luă telefonul, puse două degete pe ecran și le apropie, apoi îi înapoie mobilul tatălui său. Acum, Adam vedea întregul stat New Jersey și, spre vest, statul Pennsylvania. În stânga ecranului se afla un punct portocaliu. Adam mări din nou zona.

Pittsburgh?

Adam fusese odată la Pittsburgh, ca să scoată un client pe cauțiune. Drumul durase mai mult de șase ore.

— De ce nu clipește punctul? întrebă el.

— Pentru că nu-i activ.

— Cum adică?

Thomas își înăbuși oftatul obișnuit atunci când trebuia să-i explice tatălui său cum funcționează tehnologia.

— Acum câteva ore, când am verificat aplicația, mama se afla în

mișcare. Însă, cam acum o oră, a fost aici.

— Așadar, s-a oprit?

— Nu cred. Vezi, dacă dai clic aici…

Se întinse și atinse ecranul. Apăru imaginea unui telefon mobil și cuvântul CORINNE.

— Aici, în dreapta, îți arată capacitatea bateriei. Vezi? Când am verificat, telefonul ei mai avea vreo patru la sută. Acumulatorul e descărcat, așa că punctul nu mai clipește.

— Mama e încă acolo unde-i punctul?

— Nu știu. Arată doar unde se afla înainte de consumarea bateriei.

— Deci nu mai poți vedea unde e?

Thomas clătină din cap.

— Nu până nu-și încarcă telefonul. Acum n-are sens nici s-o mai sunăm, nici să-i trimitem mesaje.

— Pentru că telefonul ei e mort.

— Exact.

Adam aprobă din cap.

— Dar dacă urmărim aplicația, putem vedea când l-a încărcat?

— Sigur.

Pittsburgh. De ce să se fi dus Corinne tocmai acolo? Din câte știa Adam, ea nu cunoștea pe nimeni și nici nu fusese vreodată în locul acela. Nu-și amintea s-o fi auzit-o vorbind despre oraș sau despre prieteni ori rude care să se fi mutat la Pittsburgh.

Mări punctul portocaliu. Adresa unde se afla era pe bulevardul South Braddock. Apăsă butonul pentru imagine din satelit. Fusese într-un fel de centru comercial. Acolo erau un supermarket, un magazin general cu produse ieftine, unul cu îmbrăcăminte și încălțăminte pentru sport, Foot Locker, și unul de electronice, GameStop. Poate că se oprise să cumpere de mâncare, să-și facă provizii sau ceva asemănător.

Sau poate se întâlnea cu Străinul.

— Thomas?

— Da?

— Am și eu aplicația asta pe telefon?

— Ar trebui. Dacă cineva te poate vedea pe tine, atunci și tu îl poți vedea pe el.

— Poți să-mi arăți unde e?

Îi întinse telefonul. Fiul lui miji ochii și începu să tasteze. În cele din urmă, zise:

— Am găsit-o.

— Cum de n-am văzut-o până acum?

— Era pe ultima pagină, grupată cu alte aplicații pe care nu le folosești probabil niciodată.

— Deci, dacă intru acum, pot vedea unde-i telefonul mamei?

— Cum am mai spus, acum bateria e moartă.

— Dar dacă o încarcă?

— Da, o să-ți dai seama. Mai ai nevoie doar de parolă.

— Care e?

Thomas ezită.

— Thomas?

— LoveMyFamily. Într-un singur cuvânt. L, M și F cu litere mari.

Capitolul 21

„O, da, genial de-a dreptul!”

Bob Baime – sau, cum prefera Adam să-i zică, Gaston – mai înscrise o dată din întoarcere. Da, Marele Bob era în formă în seara asta. Era în mare formă. *En fuego.*

Se juca baschet la Biserica Luterană Beth. Un grup de bărbați care se tot schimbau, majoritatea tați din oraș, jucau două seri pe săptămână. Abilitățile jucătorilor variau. Unii erau grozavi – un tip chiar fusese în echipa de amatori Duke și selecționat în prima echipă a lui Boston Celtics înainte să se accidenteze la un genunchi –, iar alții erau atât de proști, încât abia se țineau pe picioare.

Însă astăzi Bob Baime, Marele Bob Baime, era starul, cel aclamat, mașina de baschet. Sub panouri era omul care răzbună echipajul decimat. Își folosea cele o sută douăzeci de kilograme și împingea adversarii din calea sa. Îl lovi pe selecționat, pe Domnul Superstar. Selecționatul îi aruncă o privire urâtă, iar Marele Bob Baime îi răspunse la fel.

Selecționatul clătină din cap și începu să alerge pe teren.

„Așa, prostălăule, aleargă, altfel o să-ți tăbăcesc fundul”.

Doamnelor și domnilor, Marele Bob Baime s-a întors. Fraierul ăla de selecționat, cu genunchiera lui stupidă, dădea de obicei tot ce poate, dar nu și azi. Nu, nu, în niciun caz. Bob își menținea poziția. Doamne, cât de mândru ar fi fost babacul lui, care, în mai toată copilăria lui Bob, îl strigase Betty în loc de Bobby și-l făcuse nevrednic și slab sau, mai rău, nevolnic, poponar, chiar fetiță. Tatăl lui, un nemernic dat naibii, fusese, timp de treizeci de ani, director sportiv la Liceul Cedarfield. Dacă ai căuta în dicționar expresia *de modă veche,* ai găsi poza lui Robert Baime-senior. Bob crescuse chinuit lângă un astfel de om, dar, în cele din urmă, fără îndoială, asprimea nu fusese în zadar.

Păcat. Păcat că bătrânul nu putea vedea cum unicul său fiu ajunsese un om atât de important în comunitate. Bob nu mai locuia în partea săracă a orașului, acolo unde profesorii și muncitorii încercau să supraviețuiască. Nu, el cumpărase o vilă cu acoperiș mansardat în zona elegantă a orașului, rezervată unui club restrâns. El și Melanie conduceau fiecare Mercedesul

său. Oamenii îl respectau. Bob fusese invitat să se alăture exclusivistului Club de Golf Cedarfield, un loc unde tatăl lui intrase o singură dată, ca oaspete. Bob avea trei copii, toți sportivi excelenți, chiar dacă Pete avea momentan greutăți cu lacrosse și putea pierde șansa unei burse, acum, că Thomas Price îi luase locul. Totuși le mersese bine.

Iar acum va merge din nou.

Păcat că taică-său nu apucase să știe toate astea. Păcat că nu-și văzuse fiul pierzându-și slujba, pentru că atunci și-ar fi dat seama exact ce fel de om era Bob – un supraviețuitor, un învingător, un om care, când se confruntă cu o dificultate, perseverează. Era pe punctul să închidă acest capitol oribil din viața lui și să devină iarăși Marele Bob, capul de familie. Chiar și Melanie avea să observe. Melanie, soția lui, fosta șefă a majoretelor. Obișnuia să-l privească cu ceva asemănător venerației, dar când lucrurile începuseră să meargă prost, devenise cicălitoare, ocărându-l că fusese prea generos în trecut, prea ostentativ cu banii, lăsându-i fără economii atunci când își pierduse slujba. Mda, vulturii dădeau târcoale. Banca era pe punctul să-i execute ipoteca pe casă. Recuperatorul făcuse aluzie și la cele două Mercedes S coupé.

Ei bine, cine va fi cel care va râde la urmă?

Tatăl lui Jimmy Hoch, recrutor de top în New York, îi aranjase un interviu și, pe scurt, Bob Baime făcuse impresie bună. Îi turtise ca pe o doză goală de suc. Tipul care se ocupase de interviu îi mâncase din palmă Marelui Bob. Sigur, încă nu fusese sunat – Bob stătea cu ochii pe telefonul lăsat pe margine –, dar nu putea să mai dureze mult. Urma să pună mâna pe postul ăla, poate chiar să insiste asupra unor avantaje sporite, apoi, ei bine, își va face oficială revenirea. Stai să-i spună și Melaniei despre interviu. Se va deschide până la urmă, poate chiar își va pune pe ea lucrușorul ăla roz care îi plăcea lui atât de mult.

Pe teren, Bob primi mingea, aruncă cu putere și înscrise coșul câștigător.

Da, da, Bob revenise și era mai bun ca oricând. Cât și-ar fi dorit să se fi simțit așa și seara trecută, când îngâmfatul de Adam Price îl frecase pentru alegerea lui Jimmy Hoch în echipa de lacrosse. La naiba, cei trei puști nu erau buni de nimic! Aveau să ajungă niște glorioși cărători de prosoape. Cui îi păsa că-i separa numai o zecime de punct, atribuită de niște evaluatori plictisiți care nu acordau atenție decât jucătorilor buni? Nu putea

să rișteze șansa unui interviu pentru o slujbă bine remunerată. Nu c-ar fi contat. Nu că el și tatăl lui Jimmy Hoch făceau schimb de favoruri, dar, hei, în viață e bine ca oamenii să se ajute reciproc. Sportul era o lecție de viață, nu? Copiii ar trebui să-nvețe și asta.

Echipa lui Bob se pregătea să intre pe teren pentru un nou joc când îi sună telefonul.

Îl apucă repede și chiar îi tremură mâna când se uită la numărul apelantului.

Goldman.

Așadar, asta era.

— Bob, ești gata?

— Începeți fără mine, băieți. Trebuie să răspund.

Bob ieși pe coridor ca să aibă intimitate. Își drese glasul și zâmbi, pentru că, dacă zâmbești cu adevărat, tonul încrezător se va simți la telefon.

— Alo?

— Domnul Baime?

— La telefon.

— Sunt Jerry Katz de la Goldman.

— Da, salut, Jerry. Mă bucur să te aud.

— Mă tem că nu am vești bune, domnule Baime.

Bob simți că i se oprește inima. Jerry Katz mai pălăvrăgi despre cât de competitivă era piața și cât de mult îi plăcuse să stea de vorbă cu el, dar cuvintele începuseră să se topească într-o pâclă abia audibilă. Jerry, idiotul ăla slăbănog, îi dădea înainte. Întunericul se infiltra în mintea lui Bob și, în acest timp, își aminti ceva. Se gândi din nou la noaptea trecută, la cum îl contrase Adam pe față pentru că-l selectase pe Jimmy Hoch. Acum Bob își dădea seama că fusese surprins de mai multe chestii. Mai întâi, ce treabă avea el, un tip care nici măcar nu antrena echipa, cu jucătorii pe care-i selecta Bob? Puștiul lui Adam și al Corinnei era deja în echipă. Așa că de ce conta pentru el Jimmy Hoch?

Acum însă, că se gândea, existase ceva și mai important: cum de își revenise Adam atât de repede după veștile devastatoare pe care le primise cu câteva minute mai devreme la barul American Legion?

Jerry încă vorbea. Bob încă zâmbea. Continua să zâmbească. Zâmbea ca un idiot, iar când, în cele din urmă, zise „Apreciez că m-ai sunat să m-anunți”, Bob era convins că suna ca un idiot încrezător.

Închise.

— Bob, ești gata?

— Haide, omule, avem nevoie de tine.

Și chiar aveau. Probabil, se gândi Bob, la fel se întâmplase și cu Adam seara trecută. Așa cum Bob avea să se întoarcă pe teren și să găsească o supapă pentru furia lui, poate că Adam îl atacase pe el pentru că-l alesese pe Jimmy fiindcă și lui îi trebuia o supapă.

„Care ar fi reacția lui Adam”, se întrebă Bob, „dacă ar ști întregul adevăr despre soția lui?” Nu numai despre trădarea despre care aflase acum, ci întregul adevăr.

„Păi”, gândi el în vreme ce alerga înapoi pe teren, „o să afle destul de curând, nu-i așa?”

Capitolul 22

Era ora două dimineața când Adam își aminti de ceva sau, mai precis, de cineva.

Suzanne Hope din Nyack, New York.

Ea fusese cea care o călăuzise pe Corinne către website-ul Fake-A-Pregnancy.com. Așa începuse totul, nu? Corinne o întâlnește pe Suzanne. Suzanne înscenează o sarcină. Corinne, dintr-un motiv necunoscut, decide să facă la fel. Poate. Apoi apare Străinul.

Accesă motorul de căutare pe smartphone și scrise *Suzanne Hope Nyack New York.* Își închipuia că e posibil să nu funcționeze, ca femeia să-și fi dat un nume fals sau o adresă falsă, în concordanță cu sarcina ei falsă, dar găsi aproape imediat informații.

În Pagini Albe exista o Suzanne Hope din Nyack, New York, cu vârsta între treizeci și treizeci și cinci de ani. Existau și un număr de telefon și o adresă. Adam era pe punctul de a și le nota când își aminti ceva ce-l învățase Ryan cu câteva săptămâni în urmă – să apese simultan două butoane pe telefon, ca să facă o captură de ecran. Încercă, verifică imaginea în aplicația foto și văzu că era lizibilă.

Închise telefonul și încercă din nou să adoarmă.

•

Livingul înghesuit din casa lui Moș Rinsky mirosea a Pine-Sol și a urină de pisică. Încăperea era aglomerată, însă asta însemna doar că acolo se aflau vreo zece oameni. Lui Adam nu-i trebuia însă mai mult. Îl zări pe chelul care se ocupa de obicei de sport pentru ziarul *The Star-Ledger.* Se afla acolo și reporterița care-i plăcea, aceea de la *The Record* din Bergen. Conform excelentului asistent al lui Adam, Andy Gribbel, *Asbury Park Press* și *New Jersey Herald* erau și ele reprezentate. Rețelele majore încă nu erau interesate de subiect, dar News 12 din New Jersey trimisese o echipă de filmare.

Ar fi trebuit să fie de ajuns. Adam se aplecă spre Rinsky.

— Sigur ești de acord cu asta?

— Glumești? Bătrânul ridică o sprânceană. O să mă străduiesc să nu mă delectez.

Trei reporteri se înghesuiseră pe canapeaua acoperită cu folie. Altul se sprijinea de pianul de lângă perete. Un ceas cu cuc în formă de căsuță pentru păsări era agățat pe peretele opus. Pe măsuță se aflau alte bibelouri Hummel. Covorul cândva aspru fusese de-atâtea ori călcat în picioare, încât ajunsese să semene cu gazonul artificial.

Adam se mai uită o dată la telefon. Pe aplicația de urmărire nu apăruse încă nimic despre Corinne. Fie nu-și încărcase telefonul, fie… nu avea rost să se gândească acum la asta. Reporterii se uitau la el cu un amestec de curiozitate și scepticism, pe de-o parte „Hai să vedem ce ai" și, pe de alta, „E pierdere de vreme". Adam făcu un pas în față. Domnul Rinsky rămase pe loc.

— În 1970, începu Adam fără preambul, Michael J. Rinsky s-a întors acasă după ce-și servise țara pe cele mai ostile câmpuri de bătălie din Vietnam. S-a întors aici, în îndrăgitul său oraș natal, și s-a căsătorit cu iubita din liceu, Eunice Schaeffer. Apoi, cu banii primiți ca veteran, Mike Rinsky a cumpărat o casă.

Adam făcu o pauză, apoi adăugă:

— Această casă.

Reporterii notară.

— Mike și Eunice au avut trei băieți, pe care i-au crescut chiar în această locuință. Mike a primit un post în poliția locală, începând ca agent, după care a avansat în grad până a ajuns șef. El și Eunice au fost timp de mulți ani membri importanți ai acestei comunități. Au făcut voluntariat la azilul local, la biblioteca orașului, la programul de baschet Biddy, la parada de 4 Iulie. În ultimii aproape cincizeci de ani, Mike și Eunice au influențat multe vieți din oraș. Au muncit din greu. Când Mike termina programul, se întorcea în această casă să se relaxeze. A refăcut de unul singur boilerul de la subsol. Copiii au crescut, au absolvit școala și s-au mutat. Mike a continuat să muncească și în cele din urmă, după treizeci de ani, și-a plătit ipoteca. Acum deține această casă – casa în care ne aflăm chiar în acest moment – în întregime.

Adam privi în spate. Ca la un semn – de fapt, era un semn –, bătrânul încovoie umerii, se întristă la față și luă în mână o veche fotografie înrămată a lui Eunice.

— Mai târziu, continuă Adam, Eunice Rinsky s-a îmbolnăvit. Nu o să-i invadăm intimitatea intrând în detalii. Însă Eunice iubește această casă. O

liniștește. Acum, locurile noi o sperie și găsește alinare în locul în care ea și iubitul ei soț i-au crescut pe Mike-junior, Danny și Bill. Iar în prezent, după o viață de muncă și de sacrificii, guvernul vrea să-i ia această casă, casa ei.

Zgomotul scrisului încetă. Adam voia ca momentul să fie apăsător, așa că întinse mâna, luă o sticlă cu apă și-și umezi gâtul. Când începu din nou să vorbească, glasul îi clocotea și începu să trosnească de furia abia reținută.

— Guvernul vrea să-i scoată pe Mike și pe Eunice din singura casă pe care au avut-o pentru ca o companie bogată s-o dărâme și să construiască un magazin Banana Republic.

Nu chiar adevărat, gândi el, dar destul de aproape.

— Omul acesta – Adam arătă gesticulând spre Moș Rinsky, care-și juca rolul cu entuziasm, reușind cumva să pară chiar mai fragil –, acest patriot și erou american vrea doar să-și păstreze casa pentru care a muncit atât de mult ca s-o obțină. Atâta tot. Iar guvernul vrea să i-o ia. Vă întreb: vi se pare că așa sunt Statele Unite ale Americii? Guvernul nostru înșfacă proprietățile oamenilor care muncesc din greu și le dă celor bogați? Aruncăm în stradă eroi de război și femei bătrâne? Pur și simplu, le luăm casa după ce ei au muncit o viață ca s-o achite? Trecem cu buldozerul peste visurile lor ca să ridicăm încă un mall?

Acum se uitau toți la Moș Rinsky. Chiar și Adam începuse să se încălzească de-a binelea. Sigur, trecuse cu vederea unele părți – de exemplu, faptul că se oferiseră să-i plătească lui Rinsky mai mult decât valora în realitate casa dar aici nu era vorba despre echilibru. Avocații țin cu una dintre părți. Cealaltă parte, când și dacă reacționează, va oferi punctul ei de vedere. E de așteptat să fii părtinitor. Așa funcționează sistemul.

Cineva îi făcu bătrânului Rinsky o fotografie. Apoi altcineva. Se ridicară mâini pentru a cere să pună întrebări. Un reporter strigă, întrebându-l pe Moș Rinsky ce simțea el. Bătrânul juca inteligent, părând pierdut și fragil, nu atât furios, cât năucit. Strânse din umeri, ridică poza soției sale și spuse simplu:

— Eunice vrea să-și petreacă aici ultimele zile.

„Ghem, set și meci”, gândi Adam.

Cealaltă parte n-are decât să-ntoarcă faptele cum o vrea. Sloganul le

aparținea lor. Povestea mai bună – și asta-i ceea dorea întotdeauna mass-media, nu povestea cea mai adevărată, ci pe cea mai bună – era a lor. Care istorie putea fi mai atrăgătoare – o companie imensă, care-i dă afară din casă pe un erou de război și pe soția lui bolnavă, sau un bătrân încăpățânat, care împiedică întinerirea orașului refuzând să ia banii și să se mute într-o locuință mai bună?

Cealaltă poveste nu era nici pe-aproape la fel de bună ca a lor.

O jumătate de oră mai târziu, când reporterii plecaseră, Gribbel zâmbi și-l bătu pe Adam pe umăr.

— Te caută primarul Gush.

Adam luă telefonul.

— Bună ziua, domnule primar.

— Crezi c-o să meargă?

— Tocmai au sunat cei de la emisiunea *Today*. Ne-au invitat mâine-dimineață pentru un interviu în exclusivitate. Am zis că încă nu-i nevoie.

Era un bluf, dar unul destul de bun.

— Știi cât de rapid se uită o știre în ziua de azi? contră Gush. O putem face să fie uitată.

— O, cred că nu.

— De ce nu?

— Pentru că deocamdată am decis să lăsăm cazul impersonal, la nivel juridic. Însă următoarea noastră mișcare va fi să ducem povestea cu un pas mai departe.

— Adică?

— Adică vom dezvălui că primarul, care se străduiește atât de mult să dea afară din casă un cuplu în vârstă, ar putea avea o răcă personală împotriva unui polițist cinstit care l-a arestat cândva, chiar dacă apoi l-a eliberat.

Se făcu liniște, apoi primarul spuse:

— Eram adolescent.

— Da, sunt convins că asta va da bine în presă.

— Nu știi cu cine te pui, amice.

— Cred că știu destul de bine. Gush?

— Ce-i?

— Construiește-ți noul cartier în jurul casei. Se poate face asta. Ah, și să ai o zi frumoasă.

•

Din casa lui Rinsky plecase toată lumea.

Adam auzi clămpănitul unei tastaturi într-un colț al bucătăriei. Când intră, fu luat prin surprindere de cantitatea de tehnologie care-l înconjura. Pe biroul din melamină se aflau două computere cu monitoare mari și o imprimantă laser. Un perete întreg era acoperit cu un panou de plută. Pe el erau prinse cu piuneze fotografii, tăieturi din ziare și articole printate de pe internet.

Rinsky avea ochelarii de citit pe vârful nasului. Reflexia ecranului îi accentua albastrul ochilor.

— Ce-s astea? întrebă Adam.

— Îmi fac de lucru. Se lăsă pe spate și-și scoase ochelarii. E un hobby.

— Navigatul pe net?

— Nu chiar. Arătă cu degetul în spate. Vezi fotografia aia?

Era poza unei fete cu ochii închiși, despre care Adam presupuse că avea între optsprezece și douăzeci de ani.

— E moartă?

— Din 1984. Trupul i-a fost găsit în Madison, statul Wisconsin.

— Studentă?

— Mă-ndoiesc. Ai crede că un student e ușor de identificat. Ea n-a fost.

— O necunoscută?

— Exact. Așa că eu și cu alți tipi de pe net ne ocupăm de rezolvarea problemei. Împărțim informații.

— Rezolvați cazuri vechi?

— Mă rog, încercăm. Îi oferi lui Adam zâmbetul lui modest. Cum ziceam, un hobby. Ține ocupat un fost polițist.

— Am o întrebare scurtă pentru tine.

Rinsky încuviință din cap.

— Trebuie să ajung la o martoră și cred cu fermitate în abordarea personală.

— Întotdeauna e cea mai bună, aprobă Rinsky.

— Mda, numai că nu sunt sigur dacă e sau nu acasă și nu aș vrea s-o pun în gardă sau s-o rog să se întâlnească cu mine.

— Vrei s-o surprinzi?

— Exact.

— Cum o cheamă?

— Suzanne Hope.

— Ai numărul ei de telefon?

— Da, mi l-a găsit Andy.

— OK. Cât de departe locuiește?

— La vreo douăzeci de minute de mers cu mașina.

— Dă-mi numărul. Rinsky întinse mâna și flutură din degete. O să-ți arăt o mică tehnică polițienească pe care s-o folosești, dar m-aș bucura s-o ții pentru tine.

Adam îi dădu telefonul. Rinsky își coborî pe nas ochelarii de citit, luă un telefon negru, din cele pe care Adam nu le mai văzuse din copilărie, și formă numărul.

— Nu-ți face griji, spuse. Am numărul ascuns.

După ce sună de două ori, îi răspunse o voce de femeie.

— Alo?

— Suzanne Hope?

— Cine întreabă?

— Sunt de la firma de coșărit Acme…

— Nu mă interesează, scoateți-mă din listă.

Clic.

Rinsky ridică din umeri și zâmbi.

— E acasă.

Capitolul 23

Drumul dură exact douăzeci de minute.

Adam opri în fața unuia dintre ansamblurile de locuințe triste ce adăposteau cupluri tinere care făceau economii ca să-și cumpere o casă și tați divorțați care erau făliți și/sau doreau să rămână aproape de copii. Găsi apartamentul 9B și bătu la ușă.

— Cine-i? întrebă o voce de femeie.

Nu deschise ușa.

— Suzanne Hope?

— Ce vrei?

Nu-și făcuse de fapt un plan. În mod straniu, își închipuise că femeia va deschide și-l va invita înăuntru, iar el îi va putea explica motivul pentru care venise acolo, deși nu era sigur în privința acestuia. Suzanne Hope era un potențial fir subțire, o legătură slabă cu ceea ce o împinsese pe Corinne să fugă. Poate reușea să tragă ușor de fir și să afle ceva.

— Mă numesc Adam Price, zise el către ușa închisă. Soția mea e Corinne.

Tăcere.

— Ți-o amintești? Corinne Price?

— Nu-i aici, spuse vocea care presupunea Adam că-i aparține lui Suzanne Hope.

— Nici nu credeam că este, replică el, deși, dacă se gândea bine, probabil că nutrise o speranță infimă să dea de Corinne atât de ușor.

— Ce vrei?

— Putem vorbi puțin?

— Despre ce?

— Despre Corinne.

— Nu-i treaba mea.

Era incomod să strige prin ușă, evident, dar era clar că Suzanne Hope nu se simțea în siguranță ca să deschidă. Nu voia s-o preseze și s-o piardă complet.

— Ce anume nu e treaba ta? o întrebă.

— Tu și Corinne. Problemele pe care le-aveți.

— Ce te face să crezi că avem probleme?

— Altfel de ce-ai fi aici?

Într-adevăr, de ce? Punct marcat pentru Suzanne Hope.

— Știi unde e Corinne?

Pe aleea betonată, undeva în dreapta, un poștaș se uita la Adam cu suspiciune. Nimic surprinzător. El se gândise la tații divorțați care locuiau acolo, însă desigur că existau și mame divorțate. Adam încercă să încuviințeze din cap către bărbat, ca să-i transmită că nu avea intenții rele, dar nu păru să fie de folos.

— De ce aș ști? întrebă vocea.

— A dispărut. Încerc s-o găsesc.

Trecură câteva secunde. Adam făcu un pas în spate și păstră mâinile pe lângă corp, încercând să pară cât mai puțin amenințător cu putință. Până la urmă, ușa se întredeschise. Lanțul era încă pus, totuși acum putea vedea o fâșie din fața lui Suzanne Hope. Continua să-și dorească să intre și să stea jos, să vorbească cu ea față în față, s-o implice, s-o dezarmeze, s-o distragă, orice ar fi fost necesar. Dacă un lanț o făcea pe Suzanne să se simtă în siguranță, atunci așa să fie.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Corinne? o întrebă el.

— Cu mult timp în urmă.

— Cât de mult?

Adam îi văzu ochii ridicându-se spre dreapta. Nu credea cu adevărat în ideea că poți să-ți dai seama dacă un om minte după mișcările ochilor, dar știa că, atunci când cineva privește în sus și spre dreapta, acesta este de obicei un indiciu că persoana respectivă își amintește vizual niște lucruri, pe când dacă privește către stânga, înseamnă că le *construiește*. Desigur, ca în cazul celor mai multe generalizări, nu te puteai baza pe ea, iar construirea vizuală nu însemna minciună. Dacă pui pe cineva să se gândească la o vacă mov, asta înseamnă construcție vizuală, ceea ce nu-i același lucru cu minciuna sau înșelătoria.

Oricum ar fi fost, nu credea că ea minte.

— Acum doi-trei ani.

— Unde?

— Într-un Starbucks.

— Așadar, n-ai mai văzut-o de când…

— De când și-a dat seama că mințeam că aș fi însărcinată, completă ea

în locul lui. Așa e.

Adam nu se așteptase la răspunsul acela.

— N-ați mai vorbit la telefon?

— Nici telefon, nici e-mail, nici scrisori, nimic. Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

Poștașul continua să se deplaseze, să livreze corespondența, să stea cu ochii pe Adam. El duse mâna streașină la ochi împotriva soarelui.

— Știi, Corinne ți-a urmat exemplul.

— Ce vrei să zici?

— Știi bine.

Prin crăpătura ușii o putu vedea pe Suzanne Hope încuviințând.

— Mi-a pus o mulțime de întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— De unde mi-am cumpărat abdomenul protetic, cum am făcut rost de ecograme, chestii de genul ăsta.

— Și ai direcționat-o către Fake-A-Pregnancy.com.

Suzanne Hope se sprijini cu mâna stângă de cadrul ușii.

— N-am „direcționat-o” nicăieri.

Glasul ei suna puțin răstit.

— Nu asta am insinuat.

— Corinne a întrebat și eu i-am spus. Asta-i tot. Dar, da, era cam prea curioasă. Ca și cum am fi fost spirite înrudite.

— Nu înțeleg.

— Am crezut c-o să mă judece. Așa ar face majoritatea, nu? Cine i-ar putea învinovăți? Doamna aia ciudată care se preface că-i gravidă. Însă a fost ca și cum eram spirite înrudite. Ea m-a înțeles imediat.

„Minunat!”, gândi Adam, dar păstră sarcasmul pentru sine.

— Dacă pot să îndrăznesc, zise el încet, cât de mult ai mințit-o pe soția mea?

— Cum adică?

— În primul rând, arătă spre mâna de pe cadrul ușii, nu ai verighetă.

— Oh, ești un adevărat Sherlock.

— Măcar ai fost căsătorită?

— Da.

Simți regretul din glasul tinerei și pentru o clipă se gândi că ea își va retrage mâna și va trânti ușa.

— Îmi pare rău, spuse Adam. N-am vrut…

— A fost din vina lui, să știi.

— Ce anume?

— Că n-am putut avea copii. Ai crede că Harold ar fi trebuit să fie mai înțelegător, nu? El era cel infertil. Trăgea cu gloanțe oarbe. Înotători proști. Eu nu l-am acuzat niciodată. Era vina lui și-n același timp nu era vina lui. Știi ce vreau să zic.

— Da. Deci n-ai fost niciodată gravidă cu adevărat?

— Niciodată, spuse Suzanne și Adam îi simți disperarea în voce.

— I-ai zis Corinnei că ai născut un copil mort.

— M-am gândit că ar înțelege mai bine. Sau, mă rog, nu că va-nțelege. De fapt, opusul. Oricum, că ar empatiza. Îmi doream însă enorm să fiu gravidă și poate asta a fost greșeala mea. Harold și-a dat seama și a bătut în retragere. Poate. Sau poate nu m-a iubit niciodată. Nu mai știu. Dar eu întotdeauna mi-am dorit copii. Chiar de când eram fetiță îmi doream o familie mare. Sora mea Sarah, care a jurat că n-o să aibă copii, ei bine, are trei. Îmi amintesc ce fericită a fost când a rămas însărcinată. Cum strălucea. Presupun c-am vrut să văd cum e. Sarah mi-a spus că sarcina a făcut-o să se simtă importantă, pentru că toată lumea o întreba când se naște copilul, îi ura noroc și toate alea. Așa că într-o zi am făcut-o.

— Te-ai prefăcut că ești însărcinată?

Suzanne aprobă din cap.

— În glumă, de fapt. Doar ca să văd cum e. Sarah avea dreptate. Oamenii îmi deschideau ușile. Voiau să-mi ducă sacoșele sau să-mi cedeze locul de parcare. Mă întrebau cum mă simt și păreau într-adevăr interesați de răspuns. Oamenii devin dependenți de droguri, nu-i așa? Devin dependenți de senzație și am citit că-i din cauza unei eliberări de dopamină. Ei bine, ăsta a fost efectul. Pentru mine a fost ca o eliberare de dopamină.

— O mai faci? întrebă Adam, deși nu știa de ce-i pasă.

Suzanne Hope o îndreptase pe soția lui către site-ul acela. Își dăduse deja seama de asta. Nu mai avea ce să afle de la ea.

— Nu, veni răspunsul. Ca toți dependenții, m-am oprit când am ajuns la fundul prăpastiei.

— Te deranjează dacă-mi zici când a fost asta?

— Acum patru luni. Când Harold a aflat și s-a descotorosit de mine ca de o cârpă veche.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Tot răul spre bine. Acum fac terapie, iar cât timp am avut boala asta – e vina mea, nu a altcuiva –, Harold nu m-a iubit. Îmi dau seama acum. Poate nu m-a iubit niciodată, nu știu. Sau poate e din cauză că-ncepuse să fie supărat pe mine. Un bărbat nu poate avea copii și asta-i atacă masculinitatea. Așa că poate despre asta-i vorba. Oricum ar fi, eu am căutat sprijin în alte părți. Relația noastră devenise toxică.

— Îmi pare rău, repetă Adam.

— N-are importanță. N-ai venit să asculți astfel de povești. E suficient să spun că mă bucur că n-am dat banii. Poate faptul că tipul ăla i-a spus lui Harold secretul meu a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Un fior rece porni din pieptul lui Adam și i se răspândi până în vârful degetelor. Vocea lui păru să vină de altundeva, de undeva de foarte departe.

— Care tip?

— Poftim?

— Ai zis că un tip i-a povestit soțului tău secretul. Care tip?

— O, Doamne. Suzanne Hope deschise în sfârșit ușa și se uită neliniștită la el. Ți-a spus și ție.

Capitolul 24

Adam stătea pe canapea în fața lui Suzanne Hope. Apartamentul ei avea pereți albi și mobilă albă, totuși părea întunecat și deprimant. Avea ferestre, dar înăuntru ajungea puțină lumină naturală. Nu se vedeau pete sau praf, însă părea murdar. Tablourile, dacă puteau fi numite așa, ar fi fost considerate prea generice chiar și pentru un motel.

— Așa ai aflat despre sarcina falsă? întrebă Suzanne. Te-a vizitat și pe tine tipul ăla?

Adam se așezase, simțind în continuare fiorul rece. Tânăra își strânsese părul în vârful capului în ceva ce inițial fusese un coc. O clamă din baga ținea pe loc resturile cocului. O tonă de brățări îi împodobea încheietura mâinii drepte, în stil gypsy, și zăngăneau de câte ori se mișca. Avea ochii mari și rotunzi, și clipea des, genul de ochi care în tinerețe o făcuseră probabil să pară pasională și animată, dar care acum arătau de parcă se aștepta la o lovitură.

Adam se aplecă în față.

— Ai zis că n-ai plătit.

— Exact.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Suzanne Hope se ridică în picioare.

— Bei un pahar de vin?

— Nu.

— Probabil că n-ar trebui nici eu să beau.

— Ce s-a întâmplat, Suzanne?

Tânăra aruncă o privire pofticioasă către bucătărie. Adam își aminti o altă regulă a interogării, dacă nu chiar a vieții: alcoolul scade inhibițiile. Îi face pe oameni să vorbească și, deși oamenii de știință încă dezbăteau problema, bărbatul era convins că funcționa ca un ser al adevărului. Oricum ar fi fost, dacă îi accepta oferta, probabil că ea va fi mai dispusă să vorbească.

— Poate doar un pahar mic, spuse.

— Alb sau roșu?

— Nu contează.

Suzanne se îndreptă spre bucătărie cu un mers vioi care părea deplasat în apartamentul deprimant. Când ajunse la frigider, zise:

— Lucrez part-time pe post de casieriță la Kohl. Îmi place. Am discount pentru angajați, iar oamenii de acolo sunt drăguți.

Luă două pahare și începu să toarne.

— Într-o zi am ieșit în pauza de prânz. Au niște mese de picnic în spate. M-am dus acolo și l-am găsit pe tipul ăsta cu șapcă așteptându-mă.

Șapcă. Adam înghiți un nod.

— Cum arăta?

— Tânăr, alb, slab. Arăta ca un fel de tocilar. Știu că sună ciudat, mai ales după ce s-a întâmplat mai târziu, dar era simpatic. Ca și cum mi-ar fi fost prieten. Avea un zâmbet care m-a făcut să mă relaxez puțin.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Adam.

— Mi-a spus din senin: „Soțul tău știe?" Eu m-am oprit și am zis „Pardon" sau ceva de genul ăsta. Iar el a continuat: „Soțul tău știe că simulezi sarcina?"

Suzanne ridică unul dintre pahare și sorbi. Adam se ridică și veni către ea. Fata îi întinse paharul, apoi ciocniră.

— Continuă, spuse Adam.

— M-a întrebat dacă soțul meu știe despre minciuna mea. L-am întrebat cine e. Nu mi-a răspuns. A zis doar ceva despre străinul care dezvăluie adevăruri, ceva de genul ăsta. Și că are dovada că mințeam în legătură cu sarcina. La început m-am gândit că mă văzuse la Bookends sau la Starbucks, la fel cum se întâmplase și cu Corinne. Eu însă nu-l mai văzusem niciodată, iar în felul în care vorbea era ceva… ceva care nu se potrivea.

Suzanne mai luă o înghițitură. Bău și Adam. Vinul avea gust de pește.

— După aia mi-a spus că vrea cinci mii de dolari. Că dacă-i plătesc o să dispară și n-o să-l mai văd niciodată, deși – și asta a fost într-adevăr bizar – mi-a zis că n-o să mai pot minți din nou.

— Cum adică?

— Exact așa a spus. Că ăsta-i târgul. „Îmi plătești cinci mii de dolari și nu te mai prefaci gravidă, iar eu o să dispar definitiv". Dacă totuși îmi continuam înșelătoria – ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit, înșelătorie –, o să-i zică soțului meu adevărul. Mi-a mai promis că o să plătesc o singură dată.

— Tu ce ai răspuns?

— Mai întâi l-am întrebat cum pot ști că-i de încredere. Dacă-i dau banii, de unde știu că n-o să-mi ceară și mai mulți?

— Ce a spus?

— Mi-a zâmbit iar și mi-a zis: „Noi nu facem așa, nu operăm așa”. Ciudat, dar l-am crezut. Poate din cauza zâmbetului, poate nu, nu știu. Cred însă că era cinstit cu mine.

— Dar n-ai plătit, nu-i așa?

— De unde știi? A, stai, ți-am spus eu. Nostim. Inițial am început să mă gândesc de unde o să fac rost de atâția bani. După aia, m-am oprit și m-am gândit: „Stai așa, ce rău am făcut? Am mințit niște străini. Nu-i ca și cum l-aș fi mințit pe Harold, nu?”

Adam mai luă o înghițitură de vin și-i blestemă gustul în gând.

— Corect.

— Poate… nu știu, poate credeam că tipul joacă la cacealma. Poate că nu-mi păsa. Sau, la naiba, poate voiam ca el să-i zică lui Harold. Adevărul te eliberează, nu? Poate că, la urma urmelor, asta-mi doream. Harold ar vedea asta ca pe un strigăt după ajutor. Mi-ar acorda mai multă atenție.

— Dar nu s-a întâmplat așa.

— Nici pe departe. Nu știu cum sau când a vorbit tipul cu Harold, totuși i-a spus. I-a dat lui Harold un link pe net unde putea să vadă tot ce-mi comandasem de pe site-ul cu sarcini false. Harold a înnebunit. Crezusem că asta-i va deschide ochii și va vedea cât sufăr, însă în realitate a fost exact invers. I-a atins toate punctele sensibile. Toată povestea aia despre cum nu-i un mascul adevărat s-a agravat. E complicat, să știi. Se presupune că un bărbat trebuie să-și împrăștie sămânța, iar dacă sămânța nu-i bună de nimic, asta-l lovește chiar în inimă. Stupid!

Mai luă o înghițitură de vin și-l privi drept în ochi.

— Sunt surprinsă, zise Suzanne.

— De ce?

— Corinne a făcut aceeași alegere. Mi-aș fi imaginat c-o să plătească.

— Ce te face să spui asta?

Suzanne ridică din umeri.

— Pentru că te iubea. Pentru că avea foarte multe de pierdut.

Capitolul 25

Putea fi atât de simplu?

Putea fi doar un șantaj care scăpase de sub control? Străinul se dusese la Suzanne Hope și-i ceruse bani în schimbul tăcerii. Tânăra refuzase să plătească. Apoi Străinul îi zisese soțului ei despre cum simula ea că este însărcinată.

Asta se întâmplase cu Corinne și cu Adam?

Pe de o parte, era perfect logic. Soții Hope fuseseră șantajați. De ce să nu se fi întâmplat la fel cu el și Corinne? Ceri bani, nu-i primești, vorbești. Așa funcționează șantajul, însă în vreme ce Adam mergea spre casă, lăsând să i se învârtească prin cap lucrurile pe care tocmai le aflase, ceva i se părea că nu se potrivește. Nu-și putea da seama ce anume. Dintr-un motiv neclar, ceva din teoria evidentă a șantajului nu-i suna bine.

Corinne era hotărâtă și deșteaptă. Era o persoană care se îngrijorează și-și face planuri. Dacă Străinul o amenințase cu șantajul și ea decisese să nu plătească, Corinne, mereu eleva perfectă, ar fi trebuit să fie pregătită. Totuși, când Adam vorbise cu ea după vizita străinului, soția lui nu știuse ce să spună. Nu avusese un răspuns pregătit. Încercase să tragă de timp. Corinne fusese surprinsă, n-avea nicio îndoială.

De ce? Dacă ar fi fost șantajată, n-ar fi suspectat măcar faptul că Străinul îi va zice lui Adam?

De asemenea, reacționase fugind de acasă. Ce logică exista în gestul acela? Fugise atât de repede, fără niciun plan, cu doar câteva cuvinte transmise lui și școlii și, cel mai surprinzător, lăsându-i pur și simplu baltă pe băieți.

Nu era stilul Corinnei.

Aici se petrecea altceva.

Adam revăzu în minte seara din American Legion Hall. Se gândi la străin. Se gândi și la tânăra blondă care era cu el. Se gândi cât de calm și de îngrijorat păruse Străinul. Nu-i făcuse nicio plăcere să-i spună lui Adam ce făcuse Corinne, nimic nu-l indica drept psihopat sau măcar sociopat, însă nici nu păruse că încheia o afacere.

Pentru a mia oară în ziua aceea, Adam verifică aplicația de pe telefon,

sperând că soția lui își încărcase telefonul după vizita la Pittsburgh. Se întrebă din nou dacă ea hotărâse să stea acolo sau doar trecuse prin oraș. Ar fi pariat că se aflase în trecere. De asemenea, ar fi pariat că undeva, pe parcursul drumului, ea își dăduse seama că unul dintre băieți s-ar fi prins că poate fi localizată prin intermediul telefonului, așa că-l închisese pur și simplu sau găsise un mod de a închide aplicația.

Bun, deci dacă Corinne călătorea din Cedarfield prin Pittsburgh, încotro se îndrepta?

Habar n-avea. Ceva nu era însă *deloc* în regulă. Mda, mersi, clarvăzătorule. Totuși, Corinne îl avertizase să stea deoparte. N-ar fi trebuit s-o asculte? N-ar fi trebuit să aștepte să vadă ce avea să se întâmple? Sau amenințarea era prea reală ca s-o ignore?

Oare ar trebui să ceară ajutor? Ar trebui să contacteze poliția, sau să lase lucrurile cum erau?

Adam nu știa ce cale să aleagă – ambele opțiuni presupuneau dificultăți –, dar când intră pe strada lui, alegerea nu mai păru să fie o problemă. Ajungând în fața casei, văzu trei bărbați pe trotuar, în fața peluzei sale. Unul era vecinul lui, Cal Gottesman, care își împingea ochelarii pe nas. Ceilalți doi erau Tripp Evans și Bob „Gaston” Baime.

„Ce dra…?”

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, Adam se așteptă la ce era mai rău: ceva îngrozitor i se întâmplase Corinnei. Totuși nu aceștia ar fi fost cei care l-ar fi anunțat, ci Len Gilman, polițistul local care avea și el doi băieți care jucau lacrosse.

Ca și cum cineva i-ar fi auzit gândurile, o mașină de poliție, ce avea inscripționat pe laterale DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE CEDARFIELD, intră pe stradă și opri lângă cei trei bărbați. La volan se afla Len Gilman.

Adam simți că i se oprește inima.

Parcă rapid mașina și deschise portiera. Gilman făcea la fel. Când Adam se ridică în picioare, aproape că-i cedară genunchii. Simțind că tremură din toate încheieturile, alergă spre cei patru bărbați adunați pe trotuarul din fața casei lui.

Toți patru îl priviră solemn.

— Trebuie să vorbim, i se adresă Len Gilman.

Capitolul 26

Johanna Griffin, șefa poliției din Beachwood, Ohio, nu văzuse niciodată scena unei crime.

Bineînțeles, avusese parte de destule cadavre. O mulțime de oameni sunau la poliție când descopereau că o persoană apropiată murise din cauze naturale. La fel, în cazul supradozelor de droguri și al sinuciderilor, așa că, da, Johanna se aflase destul de des în apropierea morții. De asemenea, în decursul anilor avusese parte și de suficiente accidente auto cu trupuri mutilate. Cu două luni în urmă, o semiremorcă intrase pe contrasens și se izbise într-un Ford Fiesta; șoferul autoturismului murise decapitat, iar capul soției bărbatului fusese strivit ca un pahar de plastic.

Sângele, rămășițele care îi întorceau stomacul pe dos, chiar moartea n-o deranjau pe Johanna, dar, băiete, așa ceva da.

De ce? În primul rând, era o crimă. Cuvântul era greu de evitat. *Crimă.* E de-ajuns să-l rostești cu voce tare ca să te înfiorezi. Chiar nu există ceva comparabil. Una e să-ți pierzi viața din cauza unei boli sau într-un accident, dar când viața îți e luată intenționat, când un semen decide să te anihileze, așa ceva este o insultă din multe puncte de vedere. Este o obscenitate. Mai mult decât o infracțiune, însemna să te joci de-a Dumnezeu în cel mai puțin divin mod posibil.

Chiar și așa, Johanna trebuia să se fi obișnuit.

Încercă să-și păstreze respirația egală, însă trăgea aerul sacadat. Se uita fix în jos, la cadavru. Heidi Dann o privea la fel, cu ochi care nu clipeau. În frunte avea o gaură de glonț. Un al doilea glonț – sau poate primul, dacă se gândea mai bine – îi spărsese rotula genunchiului. Heidi sângerase pe covorul cu motive orientale cumpărat pe mai nimic de la un tip pe nume Ravi, care le vindea dintr-un camion parcat în fața magazinului de produse alimentare organice Whole Foods. Johanna îl alungase pe Ravi, fără convingere, nu numai o dată, dar comerciantul, care avea pentru clienți multă considerație și un zâmbet mereu la îndemână, se întorcea întruna.

Începătorul care lucra cu ea, un puști pe nume Norbert Pendergast, încerca să nu pară prea entuziasmat. Veni lângă Johanna și-i zise:

— Cei de la districtuală sunt pe drum. O să ne ia cazul, nu-i așa?

Johanna știa că așa avea să se întâmple. Poliția locală din zona ei își petrecea majoritatea timpului ocupându-se de încălcarea regulilor de circulație, permise pentru bicicliști și eventual de vreo ceartă domestică. Infracțiunile majore, precum omuciderea, erau preluate de poliția districtuală. Așa că în câteva minute aveau să-și facă apariția băieții cei mari, legănându-și sculele mici, astfel încât toată lumea să știe clar că din momentul acela preluau cazul. O vor da la o parte și, da, suna extrem de melodramatic, dar ăsta era orașul ei. Johanna crescuse aici. Cunoștea terenul și pe oameni. Știa, de exemplu, că lui Heidi îi plăcea să danseze, că juca foarte bine bridge și că avea un râs poznaș, contagios. Știa că lui Heidi îi place să încerce ojă de culori neobișnuite, că îi plăcea să se uite la sitcomul *The Mary Tyler Moore* și la serialul *Breaking Bad* (da, asta era Heidi) și că achiziționase de la Ravi, în față la Whole Foods, cu patru sute de dolari, covorul pe care i se scursese sângele.

— Norbert?

— Da?

— Unde-i Marty?

— Cine?

— Soțul.

Norbert arătă în spate.

— În bucătărie.

Johanna își ridică pantalonii – oricât se străduia, pantalonii de la uniforma de polițist nu-i veneau niciodată bine în talie – și se îndreptă către bucătărie. Când intră, fața palidă a lui Marty se înălță spre ea de parcă ar fi fost trasă de o sfoară. Ochii îi erau ca niște bile de marmură sparte.

— Bună, Johanna.

Glasul îi era sec, fantomatic.

— Condoleanțele mele, Marty.

— Nu-nțeleg…

— Hai s-o luăm pas cu pas.

Femeia trase scaunul din fața lui – da, fusese scaunul lui Heidi – și se așeză.

— Marty, trebuie să-ți pun câteva întrebări. E-n regulă?

Sculele de la districtuală vor pierde multă vreme suspectându-l pe Marty. N-o făcuse el. Johanna știa asta, dar n-avea rost să încerce să explice.

Adevărul era că știa pentru că, mă rog, pur și simplu știa. Sculele de la districtuală ar fi râs de ea și ar fi vorbit despre procentul de crime de genul ăsta care erau comise de soț. N-aveau decât. Cine știe? Puteau să aibă dreptate (nu aveau), însă oricum sculele districtuale ar merge în acea direcție. Ea va încerca altceva.

Marty aprobă din cap fără putere.

— Da, bine.

— Deci tocmai ai ajuns acasă?

— Da. Am fost la un congres în Columbus.

Nu era cazul să verifice. Treaba asta o puteau face sculele districtuale.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— Am parcat pe alee. Vocea îi era plată, cumva la mare distanță, dincolo de detașare. Am deschis ușa cu cheia. Am strigat-o pe Heidi – știam că-i acasă pentru că mașina ei era parcată. Am intrat în cameră și…

Fața lui Marty se schimonosi, devenind aproape inumană, apoi se prăbuși într-o expresie mult prea umană.

În mod normal, Johanna i-ar fi lăsat soțului îndurerat timp să-și revină, dar sculele districtuale se aflau pe drum.

— Marty?

Bărbatul încercă să-și găsească echilibrul.

— Lipsește ceva?

— Poftim?

— Ca după un jaf.

— Nu cred. Nu văd să lipsească ceva, dar nu m-am uitat cu atenție.

Johanna știa că jaful era puțin probabil, în primul rând pentru că lucrurile din casă nu aveau cine știe ce valoare, în al doilea rând, inelul de logodnă al lui Heidi, despre care Johanna știa că aparținuse bunicii ei și că era cel mai valoros obiect pe care-l poseda, se afla în continuare pe deget. Un hoț l-ar fi luat cu siguranță.

— Marty?

— Da?

— Cine-i prima persoană care-ți vine în minte?

— Cum adică?

— Cine ar fi putut să facă așa ceva?

Marty stătu și se gândi, apoi fața i se schimonosi din nou.

— Johanna, tu o cunoști pe Heidi a mea.

O cunoști. Încă folosea prezentul.

— N-are niciun dușman pe lume.

Johanna își scoase carnețelul. Îl deschise la o pagină goală și se uită fix la ea, sperând că nu vede nimeni cum i se umezesc ochii.

— Gândește-te, Marty.

— Mă gândesc. Bărbatul gemu. Of, Doamne, va trebui să le spun lui Kimberly și băieților. Cum s-o fac?

— Dacă vrei, te pot ajuta.

Marty prinse ideea ca pe un colac de salvare.

— Ai face asta pentru mine?

Era un tip de treabă, se gândi Johanna, dar nici vorbă să fie vreodată destul de bun pentru o femeie ca Heidi. Heidi era deosebită, genul de persoană care-i făcea întotdeauna pe cei din jurul ei să se simtă deosebiți. Pe scurt, Heidi era magică.

— Copiii te adoră, știi? La fel simțea și Heidi. S-ar bucura să le zici tu.

Johanna rămase cu ochii pe pagina albă.

— S-a întâmplat ceva în ultima vreme?

— Ce? Adică ceva de genul ăsta?

— Ceva, orice. Ați primit telefoane de amenințare? S-a certat Heidi cu cineva în Macy's. I-a tăiat cineva calea în trafic, pe interstatala 271? I-a arătat cuiva degetul când s-a băgat în față la Jack să orice de genul ăsta.

Bărbatul clătină lent din cap.

— Haide, Marty. Gândește-te.

— Nimic, insistă el. Ridică ochii spre polițistă, cu chipul brăzdat de neliniște: Nu-mi vine nimic în minte.

— Ce se petrece aici?

Vocea autoritară venea din spatele ei și Johanna știu că i se terminase timpul. Se ridică și dădu cu ochii de două scule districtuale. Se prezentă. O evaluară din priviri, de parcă ar fi putut fura argintăria, apoi îi spuseră că din momentul acela preluau ei ancheta.

Așa se întâmplă, iar Johanna nu avea cum să se opună. Districtualii aveau experiență în astfel de cazuri, iar Heidi merita ce era mai bun. Johanna ieși, mulțumită să-i lase pe detectivii de la omucideri să-și facă treaba.

Să fie a naibii însă dacă asta însemna că n-o să facă și ea la fel!

Capitolul 27

– Copiii sunt acasă? întrebă Len Gilman.

Adam clătină din cap. Ei cinci stăteau în continuare pe trotuar. Len Gilman nu arăta a polițist, deși dusese simularea severității la rang de artă. Îi amintea lui Adam de un membru îmbătrânit al unei bande de motocicliști, genul care încă poartă haine din piele și pierde vremea prin baruri dubioase. Mustața pe oală îi era încărunțită, cu pete galbene de nicotină. Prefera cămășile cu mâneci scurte, chiar și când purta uniforma, iar brațele păroase puteau fi ușor confundate cu labele unui urs.

O clipă, nimeni nu se mișcă. Nimic altceva decât cinci tați din oraș care stăteau pe trotuar într-o seară de joi.

„N-are niciun sens”, gândi Adam și poate că asta era bine.

Dacă Len Gilman venise în calitate de polițist ca să-i dea vestea cea mai rea, de ce i-ar fi adus cu el pe Tripp, Gaston și Cal?

— Ar fi bine să intrăm, propuse Len, și să stăm de vorbă.

— Despre ce?

— Mai bine s-o facem departe de ochii lumii.

Adam fu ispitit să spună că erau departe de ochii lumii și acolo, pe trotuarul din fața casei lui, unde nu-i putea auzi nimeni, dar Len pornise deja pe alee, iar Adam nu voia să amâne și mai mult discuția. Ceilalți trei îl așteptară pe Adam. Gaston stătea cu capul plecat, studiind iarba. Cal era iritat, dar cam asta era starea lui obișnuită. Tripp era neutru.

Adam porni pe urmele lui Len și ceilalți trei îl urmară. Când ajunseră la ușă, Len făcu un pas în lateral și-l lăsă pe Adam să descuie ușa. Jersey alergă spre ei cu ghearele răsunând pe podeaua de lemn tare, însă, simțind probabil că ceva nu era tocmai în regulă, oferi un bun venit tăcut și superficial. Cățeaua evaluă rapid situația și se retrase în bucătărie.

Casa era tăcută, genul de tăcere care pare intenționată, ca și cum chiar pereții și mobila conspirau să păstreze liniștea. Adam nu pierdu vremea cu amabilități. Nu-i întrebă dacă doresc să ia loc sau să bea ceva. Len Gilman se îndreptă către living, de parcă ar fi fost la el acasă sau ca un polițist care se simțea bine în propria-i piele.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Adam.

Len vorbi în numele grupului.

— Unde este Corinne?

Două sentimente îl izbiră pe Adam aproape simultan. Primul: ușurare. Dacă soția lui ar fi fost rănită sau mai rău de-atât, Len ar fi știut unde se află. Așa că, indiferent despre ce ar fi fost vorba, chiar dacă era ceva rău, nu era lucrul cel mai rău. Al doilea: teamă. Pentru că, da, Corinne putea fi în siguranță pentru moment, însă orice avea să implice vizita asta, dacă judecai după etalarea de forță și după tonul lui Len, avea într-adevăr să fie ceva rău.

— Nu-i acasă, răspunse el.

— Da, vedem asta. Ne poți zice unde este?

— Îmi puteți spune de ce vreți să știți?

Len Gilman rămase cu privirea la Adam. Ceilalți bărbați stăteau în picioare și se foiau.

— Hai să luăm loc.

Adam fu pe punctul de a protesta, de a le aminti că erau la el acasă și că era treaba lui să le spună când și unde să ia loc, dar părea inutil și o risipă de energie. Len se prăbuși cu un oftat pe fotoliul mare ocupat de obicei de Adam. Adam se gândi că era probabil o demonstrație de forță, însă din nou i se păru inutil să se agite, pentru că n-avea să ducă nicăieri. Ceilalți trei bărbați se așezară pe canapea, precum cele trei maimuțe care nu vorbesc, nu aud, nu văd. Adam rămase în picioare.

— Ce naiba se petrece? repetă el.

Len Gilman își mângâie mustața pe oală, ca pe un mic animal de companie.

— Vreau ca un lucru să fie clar de la început. Sunt aici în calitate de prieten și de vecin, nu de șef al poliției.

— O, asta-mi dă curaj.

Len ignoră sarcasmul și continuă:

— Așadar, ca prieten și ca vecin, îți spun că o căutăm pe Corinne.

— Iar ca prieten și ca vecin, ca să nu mai zic soț îngrijorat, te întreb de ce o căutați.

Len Gilman aprobă din cap, trăgând de timp, încercând să-și dea seama cum să pună problema.

— Știu că Tripp a trecut ieri pe aici.

— Așa e.

— Ți-a spus că am avut o ședință a consiliului de conducere al clubului de lacrosse.

Apoi Len Gilman se opri, apelând la tehnica polițiștilor care așteaptă și speră ca subiectul să vorbească. Adam cunoștea foarte bine tehnica din perioada când lucrase la procuratură. Mai știa și că aceia care o copiau, încercând să aștepte mai mult decât polițistul, aveau de obicei ceva de ascuns. El nu ascundea nimic. De asemenea, voia ca lucrurile să se miște, așa că zise din nou:

— Așa e.

— Corinne n-a venit la ședință. N-a apărut.

— Și ce dacă? Are nevoie de scutire de la părinți?

— Adam, n-o fă pe deșteptul.

Avea dreptate. Trebuia să-și înăbușe sarcasmul.

— Len, tu ești membru al consiliului? întrebă Adam.

— Sunt membru al consiliului lărgit.

— Ce-nseamnă asta?

Len zâmbi și desfăcu brațele.

— Să fiu al naibii dacă știu. Tripp e președinte, Bob e vicepreședinte, iar Cal, secretar.

— Știu și, hei, chiar sunt impresionat.

Își reproșă iarăși tonul. Nu era momentul.

— Dar tot nu-nțeleg de ce o căutați pe Corinne.

— Iar noi nu știm de ce n-o putem găsi, îl contră Len, răsfirându-și degetele cărnoase. E un mister, nu-i așa? I-am trimis SMS-uri. I-am trimis e-mailuri. Am sunat-o pe mobil și acasă. La naiba, am trecut chiar și pe la școală. Știai asta?

Adam își înăbuși replica.

— Corinne nu era acolo. Era absentă și nu exista niciun bilet de scutire de la părinți. Așa că am vorbit cu Tom.

Tom Gorman era directorul. Și el locuia în oraș și avea trei copii. Orașe ca acesta au devenit ridicol de incestuoase.

— A spus că, în mod normal, Corinne deține recordul de prezență printre profesorii din district, dar dintr-odată n-a mai apărut. Era îngrijorat.

— Len?

— Da?

— Poți să treci peste rahaturi și să-mi zici de ce sunteți toți așa de dornici să-mi găsiți soția?

Len se uită la cele trei maimuțe de pe canapea. Fața lui Bob era ca de piatră. Cal era ocupat să-și curețe ochelarii. Nu mai rămăsese decât Tripp Evans. Tripp își drese glasul și spuse:

— Se pare că există discrepanțe în finanțele clubului de lacrosse.

Bum!

Sau poate opusul unui „bum”. Casa deveni și mai tăcută. Adam era sigur că-și aude inima bătându-i în piept. Găsi un scaun în spatele lui și se așeză încetișor.

— Despre ce vorbești?

Dar, desigur, el știa deja, nu-i așa? Bob își regăsi glasul.

— Despre ce crezi că vorbim? aproape că se răsti. Lipsesc bani din cont.

Cal aprobă din cap, doar ca să facă ceva.

— Și credeți…?

Adam nu-și termină ideea. În primul rând, era evident ce credeau ei. În al doilea rând, nu putea nici măcar să exprime o acuzație atât de ridicolă.

Însă chiar era ridicolă?

— Hai să nu ne pripim, zise Len, făcând pe rezonabilul. Pentru moment nu vrem decât să vorbim cu Corinne. După cum ți-am spus deja, sunt aici în calitate de vecin și de prieten și probabil ca membru al consiliului. De asta suntem aici. Suntem prietenii Corinnei. Și ai tăi. Vrem ca asta să rămână între noi.

Toți încuviințară din capete.

— Și asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă, zise Len aplecându-se conspirativ, că, în momentul în care conturile devin în regulă, va fi ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Va rămâne în camera asta. Nu se vor pune întrebări. Dacă discrepanțele dispar și contabilitatea e din nou corectă, ei bine, n-o să ne mai pese „cum” și „de ce”. Vom lăsa totul în urmă.

Adam rămase tăcut. Toate organizațiile erau la fel. Acoperiri și minciuni. Binele mai mare și toate cele. Dincolo de confuzie și de teamă, nu putea să nu simtă dezgust, dar asta era irelevant. În faza asta trebuia să fie foarte atent. Cu tot discursul repetat de Len Gilman, „prieten/vecin/membru al consiliului”, el era totuși polițist. Nu se afla aici din amabilitate, ci pentru a strânge informații. Adam trebuia să fie atent cât

de multe îi spune.

— Discrepanța asta, întrebă el. Cât e de mare?

— Foarte mare, zise Len Gilman.

— De ordinul…

— Scuze, e confidențial.

— Doar nu credeți cu adevărat că Corinne ar fi făcut ceva…

— Deocamdată, spuse Len Gilman, trebuie doar să vorbim cu ea.

Adam rămase tăcut.

— Adam, unde-i Corinne?

Nu le putea zice, bineînțeles. Nici măcar nu putea încerca să le explice. Avocatul din el preluă conducerea. De câte ori nu-și sfătuise clienții să nu vorbească? Câte condamnări nu obținuse pentru că un idiot încercase să scape vorbind?

— Adam?

— Cred că ar fi mai bine să plecați.

Capitolul 28

Dan Molino încercă să-și stăpânească lacrimile atunci când își privi fiul aliniindu-se pentru sprintul de 35 de metri.

Kenny era în ultimul an la liceu și una dintre speranțele fotbalului american din statul lor. Avusese un an excelent, atrăsese atenția și respectul selecționerilor importanți, și iată-l acum încălzindu-se pentru testul final. Dan se afla în tribună și simțea acea tensiune familiară, acel extaz părintesc când își privea fiul masiv – Kenny avea acum o sută treizeci de kilograme – pregătindu-se să-și pună picioarele în blocstarturi. Și Dan era masiv – înalt de 1,88 metri și greu de o sută zece kilograme. Jucase și el în campionatul interstatal, în apărare, dar fusese puțin prea lent și cam scund ca să intre în prima divizie. În urmă cu douăzeci și cinci de ani își pusese pe picioare propria afacere de transport de mobilă, iar acum deținea două camioane și avea nouă angajați. Deseori marile magazine aveau flota lor de livrări. Dan se specializase în deservirea micilor afaceri de familie, cu toate că pe zi ce trecea acestea păreau a fi tot mai puține. Lanțurile mari le sufocau, la fel cum băieții mari de la UPS sau FedEx îl sufocau pe el.

Totuși, Dan își câștiga traiul. Câteva dintre marile lanțuri de comercianți de saltele deciseseră recent să-și reducă flotele. Descoperiseră că e mai ieftin să recurgă la serviciile unui localnic ca Dan, ceea ce-l ajutase. De acord, nu dăduse lovitura, dar se descurca. El și Carly aveau un locșor drăguț în Sparta, lângă lac. Aveau trei copii. Ronald era cel mai mic, avea doisprezece ani. Karen era în primul an la liceu, intra în stadiul acela în care se instalează impertinența și pubertatea, iar băieții încep să observe. Dan spera că el va supraviețui etapei. Și apoi era Kenny, primul născut, în ultimul an la liceu și pe cale să prindă un loc la un colegiu important printr-o bursă de fotbalist. Alabama și Ohio State își manifestaseră deja interesul.

Dacă Kenny va putea câștiga cursa asta de 35 de metri.

Dan își privea fiul și simțea cum i se umezesc ochii. Întotdeauna i se întâmpla. Era oarecum jenant că reacționa astfel, însă nu se putea abține. La meciurile lui Kenny începuse să poarte ochelari de soare, ca să nu observe nimeni, dar nu-i putea folosi și în interior, când Kenny primea vreun

premiu, ca de exemplu atunci când la dineul echipei fusese desemnat cel mai valoros jucător, iar Dan fusese de față și bum, iată-le, lacrimile îi inundau ochii, iar uneori câteva îi alunecau pe obraz. Dacă cineva remarca, Dan spunea că are o alergie sau că răcise, ori ceva similar. Cine știe, poate chiar îl credeau. Carly îi iubea această latură, îl numea ursulețul ei sensibil și-l îmbrățișa. Orice altceva făcuse Dan, orice greșeli comisese la viața lui, reușise să obțină trofeul cel mai important, atunci când Carly Applegate îl alesese drept partener de viață.

La drept vorbind, Dan nu credea că și ea fusese la fel de norocoasă. În tinerețe, o plăcuse Eddie Thompson. Familia lui Eddie se băgase de la început pe fir cu McDonald's și făcuse avere. Acum Eddie și soția sa Melinda apăreau mereu în ziarele locale, făcând vreun act de caritate sau altceva demn de interes. Carly nu zicea niciodată nimic, însă Dan știa că o roade. Sau poate că erau doar problemele lui. Nu mai știa ce să creadă. Era sigur doar de un lucru: atunci când își vedea copiii realizând ceva ieșit din comun, ca atunci când jucau fotbal sau câștigau premii, ochii i se umpleau de lacrimi. Plângea ușor și încerca să ascundă asta, dar Carly știa adevărul și era unul dintre motivele pentru care îl iubea.

Astăzi, Dan purta ochelarii de soare. Pentru orice eventualitate.

Sub ochii atenți ai selecționerilor, Kenny se descurcase foarte bine la celelalte teste – săritura pe verticală, jocul fără contact, chestia aia cu aria dintre linia ofensivă și cea defensivă. Totuși sprintul de la 35 de metri avea să fie hotărâtor. Drum deschis către o universitate mare, precum cele din Ohio, Pennsylvania, Alabama, sau poate chiar – ah, era prea mult chiar și să-și dea voie să se gândească la asta – Notre Dame. Selecționerul de la Notre Dame era prezent, iar Dan n-avea cum să nu observe că era cu ochii pe Kenny.

Încă un ultim sprint. Dacă scotea sub 5,2 secunde, Kenny dădea lovitura. Așa spuseseră. Dacă un candidat scoate un timp mai lung, selecționerii își pierd interesul, chiar dacă la orice altceva e grozav. Voiau 5,2 sau mai puțin. Dacă Kenny reușea, dacă putea să acopere distanța în cel mai bun timp al lui…

— Știi, nu-i așa?

Vocea necunoscută îl surprinse o clipă, dar Dan își închipui că tipul nu i se adresa lui. Totuși, când îi aruncă o privire cu coada ochiului, văzu un străin care se uita fix în ochelarii lui de soare.

Un tip mărunt, își zise Dan, însă lui toți i se păreau mici. Nu era scund. Doar mic. Mâini mici, brațe subțiri, aproape fragile. Insul care-l fixa acum cu privirea ieșea în evidență pentru că era foarte clar că n-avea ce căuta acolo. Nimic din el n-avea vreo legătură cu fotbalul. Prea mic. Prea intelectual. Șapca largă îi cobora prea jos pe frunte. Și apoi zâmbetul acela blând, prietenos.

— Cu mine vorbești? întrebă Dan.

— Da.

— Sunt cam ocupat.

Individul continuă să zâmbească, în vreme ce Dan se întoarse încet spre pistă. Pe teren, Kenny își punea picioarele în blocstarturi. Dan îl privi și așteptă să înceapă propria sa luptă cu lacrimile.

Însă, pentru prima dată, ochii îi rămaseră uscați.

Dan riscă să arunce o privire în spate. Tipul încă îl fixa, zâmbind.

— Care-i problema ta?

— Poate aștepta până după cursă, Dan.

— Ce s-aștepte? De unde știi cum…?

— Șșșt, hai să vedem cum se descurcă.

Pe teren, cineva strigă „Pe locuri, fiți gata”, apoi răsună pistolul. Capul lui Dan se întoarse și se uită la fiul său. Kenny porni bine din blocstart și începu să alerge către finiș ca un camion scăpat de sub control. Dan zâmbi. „Încearcă să i te pui în cale”, își spuse. „Kenny te-ar secera ca pe un fir de iarbă”.

Cursa în sine dură doar câteva secunde, dar păru mult mai lungă. Unul dintre noii șoferi ai lui Dan, un puști care lucra să strângă bani pentru facultate, îi trimisese un articol în care scria că timpul încetinește atunci când trăiești o nouă experiență. Ei bine, asta era o nouă experiență. Poate de aceea secundele se scurgeau atât de lent. Dan își privea fiul îndreptându-se către un record personal pe distanța aceea și asigurându-și astfel calea spre un loc special, un loc în care Dan nu ajunsese niciodată, iar când Kenny trecu linia de finiș cu un timp record de 5,07 secunde, bărbatul știu că aveau să i se ivească lacrimile.

Numai că nu se întâmplă așa.

— Grozav timp, zise individul cel mărunt. Cred că ești mândru.

— Fii sigur că sunt.

Acum Dan îl privi pe străin drept în față. Să-l ia dracu! Era unul dintre

cele mai frumoase momente – poate chiar cel mai frumos – din viața lui și, la naiba, n-avea să lase un tocilar să-i strice acea clipă.

— Te cunosc?

— Nu.

— Ești selecționer?

Străinul zâmbi.

— Arăt a selecționer, Dan?

— De unde știi cum mă cheamă?

— Știu multe lucruri. Uite.

Străinul îi întinse un plic colorat.

— Ce-i asta?

— Știi, nu-i așa?

— Nu știu ce naiba crezi că…

— Greu de crezut că n-a mai ridicat nimeni problema până acum.

— Ce problemă?

— Uită-te la fiul tău.

Dan se întoarse spre teren. Kenny avea pe față un surâs larg și se uita în tribune, căutând aprecierea tatălui său. Acum, lacrimile lui Dan izbucniră. Îi făcu semn din mână, iar băiatul lui, care nu se ducea noaptea la petreceri, care nu bea, nu fuma iarbă și nu pierdea vremea în anturaj prost, care – da, nimeni nu credea asta! – încă prefera să stea cu tatăl lui uitându-se la meciuri sau la filme pe Netflix, îi făcu și el cu mâna.

— Anul trecut, greutatea lui era de o sută patru kilograme, continuă Străinul. A pus douăzeci și șase de kilograme și n-a observat nimeni?

Dan se încruntă, chiar dacă simți cum i se oprește inima.

— Se numește pubertate, dobitocule. Se numește antrenament la greu.

— Ba nu, Dan. Se numește Winstrol. Se numește dopaj.

— Cum?

— Medicamente pentru sporirea performanței sportive. Cunoscute de profani sub numele de steroizi.

Dan se întoarse și se postă chiar în fața micuțului. Străinul continuă să zâmbească.

— Ce-ai spus?

— Nu mă pune să repet. Găsești totul în plicul ăsta. Fiul tău s-a dus la Silk Road. Știi ce-i asta? Deep Web? Economia online subterană? Bitcoin? Nu știu dacă i-ai dat lui Kenny binecuvântarea ta sau dacă el a plătit din

fonduri proprii, însă știi care-i adevărul, nu?

Dan nu zise nimic.

— Ce părere crezi că vor avea selecționerii când dosarul ăsta va deveni public?

— Vorbești tâmpenii. Inventezi. Toate astea sunt…

— Zece mii de dolari, Dan.

— Poftim?

— Nu vreau să intru acum în detalii. O să găsești în plic toate dovezile. Kenny a început cu Winstrol. A fost principala substanță, dar a mai luat și Anadrol și Deca Durabolin. O să vezi cât de des a cumpărat, metodele de plată, chiar și adresa IP a computerului vostru de acasă. Kenny a început să le ia în primul an de liceu, așa că toate trofeele, victoriile, clasamentele… mă rog, dacă adevărul iese la iveală, toate se evaporă. Toate felicitările și bătăile pe spate pe care le primești când intri la O'Malley's Pub, toate urările… Oamenii din oraș care au o părere atât de bună despre băiatul frumos pe care l-ai crescut – ce-o să creadă ei când vor afla că fiul tău a trișat? Ce-o să creadă despre Carly?

Dan își înfipse degetul în pieptul micuțului.

— M-amenințI?

— Nu, Dan. Îți cer zece mii de dolari. O singură plată. La cât costă colegiile în ziua de azi, știi că aș putea cere mult mai mult. Așa că te poți considera norocos.

Apoi vocea care îi aducea întotdeauna lacrimi în ochi se auzi din dreapta lui:

— Tată?

Kenny alerga spre el având pe chip o expresie de bucurie și de speranță. Dan încremeni și își privi fiul, pe moment incapabil să se miște.

— Acum te las, Dan. Toate informațiile sunt în plicul pe care tocmai ți l-am dat. Uită-te în el când ajungi acasă. Ce se va întâmpla mâine depinde de tine, dar acum – Străinul făcu semn către Kenny, care se apropia de ei – bucură-te de acest moment special alături de fiul tău.

Capitolul 29

American Legion Hall se afla în apropiere de relativa animație din centrul Cedarfieldului, ceea ce îl făcea un spațiu tentant pentru parcare, când locurile limitate de pe străzi se ocupau. Ca să împiedice asta, conducerea American Legion angajase un tip din zonă, pe John Bonner, ca să „păzească" parcarea. Bonner crescuse în oraș, fusese chiar căpitan al echipei de baschet în ultimul an de liceu, dar undeva pe parcurs începuse să se confrunte cu probleme mintale, care se instalaseră pe termen lung. Acum Bonner era foarte aproape de ceea ce în Cedarfield s-ar fi putut numi homeless. Își petrecea nopțile în Pines Mental Health și zilele colindând prin oraș, mormăind în barbă despre diverse conspirații politice în care erau implicați primarul în funcție și Stonewall Jackson[7]. Unii dintre foștii lui colegi de liceu fuseseră impresionați de necazurile sale și doriseră să-l ajute. Rex Davies, președinte al American Legion, venise cu ideea de a-i da lui Bonner slujba de parcagiu numai ca să-l împiedice să mai umble fără rost.

Adam știa că Bonner își lua noua slujbă în serios. Prea în serios. Cu înclinația lui naturală către tulburarea obsesiv-compulsivă, ținea un registru extins care conținea un amestec bogat de vagi bolboroseli paranoice și detalii specifice despre mărcile, culorile și numerele de înmatriculare ale tuturor vehiculelor care intrau în parcarea lui. Dacă voiai să parchezi acolo pentru altceva decât treburi în American Legion Hall, Bonner fie te alunga, uneori cu prea mult entuziasm, fie te lăsa intenționat să parchezi ilegal, se asigura că într-adevăr intrai la Stop & Shop sau la Backyard Living și nu la Hall, apoi îl chema pe fostul lui coleg Rex Davies, care întâmplător deținea un service și o firmă de tractări auto.

Peste tot numai șmecherii de câștigare a banilor.

Când Adam intră în parcarea de la American Legion, Bonner îl privi cu suspiciune. Ca întotdeauna, purta un sacou albastru cu prea mulți nasturi, așa că arăta ca un fel de actor care juca într-o reconstituire a Războiului Civil, și o cămașă în carouri alb cu roșu, ca o față de masă. Pantalonii aveau manșetele zdrențuite, iar în picioare purta o pereche de pantofi Chucks fără șireturi.

Adam își dăduse seama că nu-și mai permitea să stea și să aștepte întoarcerea Corinnei. Erau implicate destule minciuni și înșelătorii, se gândea el, însă ceva mersese teribil de prost în ultimele zile, iar totul debutase aici, în American Legion Hall, când Străinul îi vorbise despre site-ul acela blestemat.

— Salut, Bonner.

Poate că Bonner îl recunoscuse, sau poate nu.

— Salut, îi răspunse prudent.

Adam parcă și coborî din mașină.

— Am o problemă.

Bonner își încruntă sprâncenele stufoase, care lui Adam îi aduceau aminte de gerbilii lui Ryan.

— Da?

— Sper că mă poți ajuta.

— Îți plac aripioarele Buffalo?

Adam aprobă din cap.

— Sigur.

Se presupunea că Bonner fusese un geniu înainte să se îmbolnăvească, dar nu așa se spune întotdeauna despre cineva cu grave probleme mintale?

— Vrei să-ți aduc câteva de la Bub's?

Bonner păru îngrozit.

— Bub's e de rahat!

— Așa e, scuze.

— Hai, pleacă. Flutură din mână spre Adam. Habar n-ai de nimic, omule.

— Scuze. Vorbesc serios. Uite, am nevoie de ajutorul tău.

— Multă lume are nevoie de ajutorul meu, însă nu pot să fiu peste tot, nu-i așa?

— Nu. Dar poți să fii aici, așa-i?

— Hă?

— În parcarea asta. Mă poți ajuta cu o problemă legată de parcarea asta. Poți să fii aici.

Bonner își coborî sprâncenele stufoase până când Adam nu-i mai putu vedea ochii.

— O problemă? În parcarea mea?

— Da. Am fost aici acum câteva seri.

— Pentru selecția de lacrosse. Știu.

Amintirea bruscă ar fi trebuit să-l surprindă pe Adam, dar cumva n-o făcu.

— Bun, oricum, mașina mea a fost lovită din lateral de cineva care nu era din oraș.

— Poftim?

— Mi-au făcut ceva pagube.

— În parcarea mea?

— Da. Cred că niște tineri din afara orașului. Conduceau o Honda Acord gri.

Fața lui Bonner se înroși auzind o asemenea nedreptate.

— Le-ai luat numărul de înmatriculare?

— Nu, speram să mi-l poți da tu. Ca să pot depune plângere. Au plecat cam pe la zece și un sfert.

— Ah, da, mi-i amintesc. Bonner își scoase carnetul uriaș și-l frunzări rapid. Asta a fost luni.

— Da.

Mai dădu niște pagini, într-un ritm din ce în ce mai frenetic. Adam privi peste umărul lui. Fiecare pagină din carnetul voluminos era umplută de sus până jos și din marginea stângă până în marginea dreaptă cu litere mărunte. Bonner continua să întoarcă furios filele.

Apoi, dintr-odată, se opri.

— Ai găsit?

Un surâs se întinse lent pe fața lui Bonner.

— Hei, Adam?

— Ce-i?

Bonner întoarse surâsul spre el, apoi se mișcă precum un gerbil și întrebă:

— Ai la tine două sute de dolari?

— Două sute?

— Pentru că mă minți.

Adam încercă să pară perplex.

— Despre ce vorbești?

Bonner închise cu zgomot carnetul.

— Pentru că, vezi tu, eu eram aici. Aș fi auzit dacă ți-ar fi fost lovită mașina.

Adam se pregătea să replice, dar Bonner ridică o mână.

— Înainte să-mi zici că era târziu sau că era zgomot sau că a fost doar o zgârietură, nu uita că mașina ta e parcată la doi pași. N-are nicio lovitură. Iar înainte să-mi spui că erai cu mașina soției sau vreo altă minciună – Bonner ridică zâmbind carnetul –, adu-ți aminte că am aici detaliile din seara aia.

Fusese prins. Prins cu o minciună prostească de către Bonner.

— Deci după cum văd eu lucrurile, vrei numărul mașinii tipului din alte motive. Al lui și al blondei drăguțe care era cu el. Da, da, mi-i amintesc, pentru că pe voi, ceilalți caraghioși, v-am văzut de un milion de ori. Ei erau străini. Nu era locul lor aici. M-am întrebat ce căutau. Zâmbi din nou. Acum știu.

Lui Adam îi veniră în cap o mulțime de lucruri de zis, dar se limită la cel mai simplu:

— Două sute de dolari?

— E un preț cinstit. A, și nu accept cecuri. Nici monede.

Capitolul 30

Moș Rinsky declară:

— Mașina e închiriată.

Se aflau în colțul hi-tech din bucătărie. Astăzi Rinsky era îmbrăcat complet în bej: pantaloni bej din catifea, cămașă de lână bej, vestă bej. Eunice stătea la masă, îmbrăcată ca pentru o petrecere în aer liber, și bea ceai. Machiajul ei părea aplicat cu un pistol de paintball. Când intrase, îi spusese:

— Bună dimineața, Norman!

Adam se întrebă dacă era cazul s-o corecteze, însă Rinsky îl opri.

— N-o face. Se numește terapie de validare. Las-o așa.

— Ai idee cine a închiriat mașina luni? întrebă Adam.

— Imediat. Rinsky privi ecranul, mijind ochii. A folosit numele Lauren Barna, dar e un pseudonim. Am făcut niște săpături și am descoperit că Barna este de fapt o femeie pe nume Ingrid Prisby. Locuiește în Austin, Texas.

Își ținea ochelarii de citit prinși cu un lănțișor. Îi lăsă să-i cadă pe piept și se întoarse.

— Numele ăsta înseamnă ceva pentru tine?

— Nu.

— Ar putea dura puțin, însă pot verifica.

— Mi-ar fi de ajutor.

— Nicio problemă.

Și acum? Nu putea zbura pur și simplu la Austin. Ar putea să obțină numărul de telefon al femeii și s-o sune, dar ce să-i zică? *Salut, mă numesc Adam Price, iar tu și un tip cu șapcă mi-ați dezvăluit un secret despre soția mea…*

— Adam?

Ridică ochii. Rinsky își împleti degetele și le sprijini pe burtă.

— Nu trebuie să-mi spui despre ce-i vorba. Știi asta, da?

— Știu.

— Dar, ca să fie clar, nimic din ce discutăm nu iese din casa asta. Știi și asta, da?

— Îmi pare rău, însă în cazul ăsta tu ești cel care trebuie protejat, zise Adam, nu eu.

— Mda, dar sunt un om bătrân. Am o memorie proastă.

— O, mă îndoiesc.

Rinsky zâmbi.

— Cum dorești.

— Nu, nu. De fapt, dacă nu-i o povară prea mare, chiar m-aș bucura să-ți împărtășesc unele lucruri.

— Sunt numai urechi.

Adam nu era sigur cât de mult din poveste trebuia să-i spună lui Rinsky, însă bătrânul polițist era un bun ascultător. Pe vremuri trebuie să fi jucat rolul „polițistului bun" ca un actor demn de Oscar, pentru că Adam nu se putu opri din vorbit. Sfârși prin a-i povesti prin ce trecuse, din momentul în care Străinul intrase în American Legion Hall și până azi.

Când termină, amândoi rămaseră tăcuți. Eunice își bea ceaiul.

— Crezi că ar trebui să anunț poliția? întrebă Adam.

Rinsky se încruntă.

— Ai fost procuror, nu-i așa?

— Exact.

— Deci ar trebui să știi mai bine.

Adam încuviință din cap.

— Ești soțul, îi zise ca și cum asta ar fi explicat totul. Tocmai ai aflat că soția te-a trădat într-un mod destul de urât. Acum ea a fugit. Spune-mi, domnule procuror, ce părere ai?

— Că eu i-am făcut ceva.

— Asta în primul rând. În al doilea rând, că soția ta… cum o cheamă?

— Corinne.

— Exact, Corinne. În al doilea rând, te-ai gândi că Corinne a delapidat banii ăia de la liga sportivă sau ce-o fi ca să poată fugi de tine. De asemenea, va trebui să-i zici polițistului local despre sarcina ei falsă. E căsătorit?

— Da.

— Deci o să se bârfească prin tot orașul înainte să te prinzi tu. Nu că ar avea importanță, gândindu-te la celelalte lucruri. Dar hai să fim sinceri. Poliția va crede una din două: fie că ți-ai ucis soția, fie că ea este hoață.

Bătrânul îi confirmase gândurile.

— Și atunci ce să fac?

Rinsky își ridică din nou ochelarii de citit.

— Arată-mi SMS-ul pe care ți l-a trimis înainte să dispară.

Adam îl găsi. Îi dădu lui Rinsky telefonul și citi iarăși mesajul, privind peste umărul său.

> POATE CĂ TREBUIE SĂ NE DESPĂRȚIM UN TIMP. SĂ AI GRIJĂ DE COPII. NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONTACTEZI. O SĂ FIE BINE.

Apoi:

> DĂ-MI DOAR CÂTEVA ZILE. TE ROG.

Rinsky îl citi, ridică din umeri, își scoase ochelarii.

— Ce poți să faci? Din câte știi, soția ta are nevoie să stea o vreme departe de tine. Te-a rugat să n-o contactezi. Așa că asta faci.

— Nu pot să stau și să nu fac nimic.

— Nu, nu poți. Dar dacă întreabă polițiștii, da, ăsta-i răspunsul tău.

— De ce m-ar întreba polițiștii așa ceva?

— Mă depășește. Între timp, tu faci tot ce poți. Ai făcut rost de numărul ăla de înmatriculare și ai venit la mine. Două lucruri foarte bune. Există șanse ca soția ta să se întoarcă acasă din proprie inițiativă. Însă, oricum ar fi, ai dreptate, trebuie să încercăm s-o găsim noi mai întâi. Încerc să aflu ceva despre această Ingrid Prisby. Poate că există vreun indiciu.

— Bine, mulțumesc. Apreciez.

— Adam?

— Da?

— Corinne a ta e foarte posibil să fi delapidat banii. Știi asta.

— Dacă a făcut-o, a avut un motiv.

— De exemplu, că a trebuit să fugă. Sau să-l plătească pe șantajist.

— Sau ceva la care noi încă nu ne-am gândit.

— Orice ar fi, n-ai vrea să le spui polițiștilor nimic care s-o incrimineze.

— Știu asta.

— Zici că ea era în Pittsburgh?

— Așa indica aplicația, da.

— Cunoașteți pe cineva acolo?

— Nu.

Privi la Eunice, care îi zâmbi și ridică ceașca de ceai. O scenă casnică perfect normală pentru un observator din afară, dar dacă îi cunoșteai starea…

Adam fu lovit de o amintire.

— Ce e?

— În dimineața dinainte să dispară, am coborât scara. Băieții erau la masă, însă Corinne era în curtea din spate, vorbea la telefon. Când m-a văzut, a închis.

— Ai idee pe cine a sunat?

— Nu, dar pot căuta pe net.

Moș Rinsky se ridică și-i făcu semn lui Adam să ia loc. Adam se așeză în fața computerului și căută pe net compania de telecomunicații Verizon. Introduse numărul de telefon și parola. O știa pe dinafară nu pentru că avea memorie bună, ci pentru că la astfel de chestii el și Corinne foloseau întotdeauna aproximativ aceeași parolă. Cuvântul folosit era BARISTA, cu litere mari, întotdeauna. De ce? Pentru că se hotărâseră să aleagă parola în timp ce stăteau într-o cafenea și începuseră să caute un cuvânt întâmplător și, *voilà,* acolo era un *barista*[{8}]. Cuvântul era perfect pentru că nu avea absolut nicio legătură cu ei. Dacă parola trebuia să fie mai lungă de șapte caractere, era BARISTABARISTA. Dacă parola cerea și cifre, nu numai litere, era BARISTA77.

Pur și simplu.

Adam nimeri parola din a doua încercare: BARISTA77.

Intră pe diverse linkuri și verifică mai întâi apelurile ei recente. Spera să aibă noroc, să reușească să vadă că sunase pe cineva cu câteva ore în urmă sau seara trecută, târziu, dar nimic. De fapt, ultimul apel făcut de Corinne fusese cel pe care îl căuta – la ora 7:53, în dimineața în care fugise.

Apelul durase numai trei minute.

Ieșise în curte, vorbind încet, și închisese când Adam se apropiase. El insistase, însă Corinne refuzase să-i spună cu cine vorbise. Dar acum…

Ochii lui Adam căzură pe numărul de telefon de pe ecran. Încremeni, fixându-l cu privirea.

— Recunoști numărul? întrebă Moș Rinsky.

— Da, îl recunosc.

Capitolul 31

Kuntz aruncă ambele arme în fluviul Hudson. Mai avea destule, așa că nu era mare lucru.

Luă metroul până pe Strada 168. Ieși pe Broadway și merse pe jos trei cvartale până la intrarea spitalului care se numea pe vremuri Columbia Presbyterian. Acum era cunoscut drept Spitalul pentru Copii Morgan Stanley al New York-Presbyterian.

Morgan Stanley. Mda, când te gândești la îngrijirea copiilor bolnavi, primul nume care îți vine în minte este gigantul financiar multinațional Morgan Stanley.

Dar banii vorbesc. Banii sunt bani.

Kuntz nu se osteni să-și arate legitimația. Agenții de pază de la recepție îl cunoșteau bine datorită vizitelor lui frecvente. Mai știau și că fusese cândva polițist în NYPD. Unii, probabil majoritatea, știau chiar de ce se văzuse silit să demisioneze. Apăruse în toate ziarele. Liberalii sclifosiți din mass-media îl crucificaseră – voiau nu numai ca el să-și piardă slujba și posibilitatea de a-și câștiga traiul, ci și să fie închis sub acuzația de crimă –, dar băieții de pe stradă îl susținuseră. Ei înțeleseseră că fusese împins să facă ceea ce făcuse.

Ei înțeleseseră adevărul.

Cazul ajunsese în presă. Un negru masiv se opusese arestării. Fusese prins furând dintr-un magazin alimentar de pe Strada 93, iar când proprietarul coreean îl înfruntase, bărbatul îl îmbrâncise și-l lovise. Kuntz și partenerul său, Scooter, îl încolțiseră pe tip, căruia nu-i păsase și se împotrivise fățiș:

— Nu merg cu voi. Vream doar niște țigări.

După care uriașul începuse să se îndepărteze. Erau prezenți doi polițiști, el tocmai comisese o infracțiune și pleca după cum avea chef. Când Scooter îi tăiase calea, negrul îl îmbrâncise într-o parte și-și văzuse de drum.

Iar Kuntz îl doborâse brutal.

De unde era să știe că tipul masiv avea o problemă de sănătate? Serios. Chiar ar trebui să lași un infractor să plece pur și simplu? Ce faci când un derbedeu nu te ascultă? Încerci să-l dobori cu amabilitate? Poate faci ceva

care să pună în pericol viața ta și a partenerului tău?

Ce tâmpiți au făcut regulile astea?

Pe scurt: tipul murise și presa progresistă avusese orgasm. Totul pornise de la cățeaua aia lesbiană de la postul de televiziune prin cablu. Îl numise pe Kuntz ucigaș rasist. Sharpton[9] începuse demonstrațiile. Se știe stilul. Nu contase cât de curat era dosarul lui Kuntz, câte laude pentru curaj primise sau în câte ore de voluntariat se ocupase de copiii negri din Harlem. Nu contase că avea propriile lui probleme, inclusiv un băiat de zece ani care suferea de cancer osos. Nimic nu contase nici cât negru sub unghie.

Acum era un ucigaș rasist – la fel de crud ca orice scursură pe care o arestase vreodată.

Kuntz luă liftul până la etajul al șaptelea. Încuviință din cap spre cabinetul asistentelor și se îndreptă către salonul 715. Barb stătea pe același scaun. Se întoarse spre el și-i zâmbi ușor. Sub ochi avea cearcăne întunecate. Părul îi arăta de parcă ar fi luat un autobuz de noapte ca să ajungă aici, dar când îi zâmbi, el nu mai văzu decât asta.

Fiul lui dormea.

— Bună, șopti el.

— Bună, îi răspunse Barb tot în șoaptă.

— Cum e Robby?

Barb ridică din umeri. Kuntz se duse lângă pat și-l privi pe băiat. I se rupea inima și-l făcu să se hotărască.

— De ce nu te duci acasă? îi zise soției. Odihnește-te puțin.

— Imediat, răspunse ea. Stai jos și vorbește cu mine.

Auzim adesea că mass-media e ca un parazit, dar arareori era mai adevărat acest lucru decât în cazul lui John Kuntz. Roise și devorase totul, până nu mai rămăsese nimic. El își pierduse slujba. Își pierduse pensia și beneficiile, dar, cel mai rău dintre toate, nu-și mai permitea să-i ofere fiului său cel mai bun tratament posibil. Asta îl apăsase cel mai tare. Orice altceva ar fi un tată – polițist, pompier, șef de trib –, el este cel care are grijă de familia lui. Nu stă cu brațele încrucișate privindu-și fiul în suferință, fără să facă tot posibilul ca să-i ofere o oarecare alinare.

Și atunci, când ajunsese pe treapta cea mai de jos, John Kuntz găsise salvarea.

Nu se întâmplă întotdeauna așa?

Prietenul unui prieten îi făcuse legătura cu un tânăr absolvent de

universitate pe nume Larry Powers. Acesta dezvoltase o nouă aplicație pentru telefonul mobil, care te ajuta să găsești meseriași creștini pentru reparațiile necesare casei. Ceva de genul ăsta. „Caritate și construcții”, așa spunea reclama. La drept vorbind, pe Kuntz nu-l interesa aspectul economic. Singura lui preocupare era să asigure securitatea persoanelor și a firmelor, să-i protejeze pe angajații-cheie și toate secretele meseriei lor.

Se pricepea la așa ceva.

Afacerea, după cum i se explicase, era la început, așa că salariul inițial era de nimic. Însă reprezenta totuși ceva, o slujbă, un mod de a ține capul sus. În plus, mai erau și promisiunile. I se oferiseră acțiuni, riscante, desigur, dar așa se fac marile averi. Exista un țel îndepărtat – bani foarte mulți – dacă lucrurile mergeau foarte bine.

Și merseseră.

Aplicația prinsese cum nu anticipase nimeni, iar acum, după trei ani, Bank of America garantase oferta publică inițială și, dacă treaba mergea bine (nu super-grozav, doar bine), peste două luni, când compania avea să fie cotată la bursă, participația lui John Kuntz putea ajunge să valoreze aproximativ șaptesprezece milioane de dolari.

Gândiți-vă puțin la suma asta. Șaptesprezece milioane de dolari.

Lasă revenirea. Lasă reabilitarea. Cu banii ăia și-ar permite cei mai buni doctori din lume pentru fiul său. Îi va asigura lui Robby îngrijire la domiciliu și tot ce e mai bun. Îi va putea înscrie pe ceilalți doi copii – Karl și Harry – la școli renumite, iar într-o zi, poate îi va sprijini în propriile lor afaceri. Va angaja pe cineva s-o ajute pe Barb la treburile casei, poate chiar își vor petrece vacanța în Bahamas. Ea se uita mereu la reclamele cu Hotelul Atlantis, dar, după croaziera de trei zile cu o navă a companiei Carnival de acum șase ani, nu mai plecaseră nicăieri.

Șaptesprezece milioane de dolari. Toate visurile lor aveau să se împlinească.

Acum, din nou, cineva încerca să-i ia totul.

Lui și familiei sale.

Capitolul 32

Adam trecu pe lângă Stadionul MetLife, terenul echipelor New York Giants și New York Jets. Își lăsă mașina în parcarea unei clădiri de birouri aflate la vreo cinci sute de metri distanță. Clădirea, dar și tot ce se mai afla în jur, se ridica pe o fostă mlaștină. Mirosul era caracteristic pentru New Jersey și motivul multor concepții greșite despre stat. Miasma era parțial de mlaștină (evident), parțial chimică, de la substanțele folosite pentru asanarea mlaștinii, și parțial damf de dormitor care n-a fost niciodată aerisit.

Adunate, dădeau ceva oribil.

Clădirea de birouri din anii 1970 arăta ca și cum ar fi fost inspirată de casa din sitcomul *Brady Bunch,* cu mult maroniu și genul de pardoseli din plăci cauciucate care se puteau monta rapid. Adam bătu la ușa unui birou de la parter, a cărui fereastră dădea spre rampa de încărcare.

Îi deschise Tripp Evans.

— Adam?

— De ce te-a sunat soția mea?

Era ciudat să-l vadă pe Tripp scos din elementul lui natural. În oraș era popular, plăcut și important pentru lumea mică în care trăia. Aici arăta izbitor de banal. Adam cunoștea vag povestea lui. Pe când Corinne crescuse în Cedarfield, tatăl lui Tripp deținuse Evans Sporting Goods, situat în centrul orașului, unde se afla acum Farmacia Rite Aid. Timp de treizeci de ani, Evans fusese locul de unde toți puștii din oraș își cumpărau echipamentul sportiv. Vindea, de asemenea, și jachete în culorile locale și materiale pentru echipele sportive din liceu. Deschiseseră încă două magazine în orașele învecinate. Când Tripp terminase colegiul, se întorsese acasă și se ocupase de marketing. Organiza tururi duminicale și evenimente pentru a păstra Evans în centrul atenției. Plătea sportivi profesioniști originari din oraș să vină și să întâmpine clienții. Fuseseră vremuri bune.

Apoi, ca în cazul multor afaceri de familie, totul o luase razna.

Apăruse Herman's World of Sporting Goods. Apoi, pe autostradă se deschiseseră un magazin Modell's, un Dick's și alte câteva. Încet-încet, afacerea de familie decăzuse și murise. Totuși, Tripp căzuse în picioare.

Experiența îl ajutase să pună mâna pe un post într-o firmă importantă de publicitate de pe Madison Avenue, însă restul familiei suferise enorm. Cu câțiva ani în urmă, el se mutase în suburbii ca să-și deschidă propria firmă, „aici în mlaștinile din Jersey”, ca să-l citățm pe Bruce Springsteen.

— Vrei să stăm undeva și să vorbim? întrebă Tripp.

— Sigur.

— E o cafenea alături. Hai să facem o plimbare.

Adam vru să protesteze – nu avea chef de plimbare –, dar Tripp o luase deja înainte.

Tripp Evans purta o cămașă albă cu mâneci scurte, atât de subțire, încât lăsa să se vadă tricoul de dedesubt. Pantalonii erau cafenii, că ai unui director de școală gimnazială. Pantofii păreau prea mari pentru picioarele lui – nu erau ortopedici, dar confortabili și nu prea scumpi și care par oficiali. În oraș, Adam era obișnuit să-l vadă pe Tripp într-un echipament sportiv evident mai confortabil – tricouri polo cu emblema clubului de lacrosse, pantaloni kaki cu dungă, șapcă cu cozoroc tare și fluier la gât.

Diferența era surprinzătoare.

Cafeneaua era un local ieftin și de modă veche, imaginea fiind întregită de chelnerița care-și ținea creionul înfipt în coc. Amândoi comandară cafele. Simple. Nu era genul de local care să servească *macchiato* sau *latte.*

Tripp își puse palmele pe tăblia lipicioasă a mesei.

— Vrei să-mi spui ce se-ntâmplă?

— Soția mea te-a sunat.

— De unde știi?

— Am verificat lista de apeluri.

— Ai verificat… Sprâncenele lui Tripp se înălțară puțin. Vorbești serios?

— De ce te-a sunat?

— Tu de ce crezi? îl contră Tripp.

— Era vorba despre banii delapidați?

— Bineînțeles că era vorba despre banii delapidați. Despre ce altceva putea fi vorba?

Tripp așteptă o replică, dar Adam nu-i răspunse.

— Ce ți-a zis?

Chelnerița veni și trânti cafelele suficient de tare încât câțiva stropi să sară în farfurioare.

— Că mai are nevoie de timp. I-am spus că am amânat destul.

— Adică?

— Ceilalți membri ai consiliului deveneau neliniștiți. Unii voiau fie mai agresivi. Alții voiau să se ducă imediat la poliție, cu o plângere oficială.

— De când durează chestia asta? întrebă Adam.

— Ce, investigația?

— Da.

Tripp își puse zahăr în cafea.

— Cam de o lună.

— O lună?

— Da.

— Pe mine de ce nu m-ai informat?

— Am fost pe-aproape. În seara selecției din American Legion Hall. Când te-ai năpustit la Bob, m-am gândit că poate știi deja.

— Habar n-aveam.

— Da, acum înțeleg.

— Ai fi putut să-mi fi zis ceva, Tripp.

— Aș fi putut. Doar că m-a oprit ceva.

— Ce?

— Corinne m-a rugat să nu-ți spun.

Adam încremeni, apoi reuși să vorbească:

— Vreau să mă asigur că am înțeles bine.

— Atunci să văd dacă-ți pot explica. Corinne știa că o aveam în vizor în problema furtului, așa că ne-a spus clar că nu trebuie să-ți vorbim despre asta. Ai înțeles bine.

Adam se lăsă pe spate.

— Deci ce ți-a zis Corinne în dimineața în care te-a sunat?

— Mi-a mai cerut un răgaz.

— I-ai acordat?

— Nu. I-am dat de înțeles că nu mai are timp. Încercasem destul să țin în frâu consiliul.

— Când spui consiliul…

— Mă refer la toți, dar în special la Bob, Cal și Len.

— Cum a reacționat Corinne?

— M-a rugat – ba nu, cred că termenul corect ar fi *m-a implorat* – să-i mai las o săptămână. A zis că poate dovedi că e complet nevinovată, dar că mai avea nevoie de o păsuire.

— Ai crezut-o?

— Sincer?

— De preferat.

— Nu, n-am mai crezut-o.

— La ce te-ai gândit?

— M-am gândit că încerca să găsească o cale să pună banii la loc. Știa că nu voiam s-o dăm în judecată. Voiam doar să recuperăm banii în totalitate. Așa că m-am gândit că-și contacta rudele sau prietenii sau acționa în vreun fel, ca să adune banii.

— De ce să nu fi apelat la mine?

Tripp nu-i răspunse. Doar sorbi din cafea.

— Tripp?

— Nu pot să-ți răspund.

— N-are nicio noimă.

Celălalt continua să soarbă din cafea.

— Tripp, de când o cunoști pe Corinne?

— Știi răspunsul. Am crescut amândoi în Cedarfield. E cu doi ani mai mică decât mine – de-o vârstă cu Becky a mea.

— Așadar, știi că ea n-ar fi făcut așa ceva.

Tripp privea fix în ceașca de cafea.

— Așa am crezut multă vreme.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Haide, Adam. Ai fost procuror. Nu cred că Corinne s-a apucat să fure pur și simplu dintr-odată. Știi cum stau lucrurile. Când auzi despre o bătrânică drăguță care delapidează din fondurile bisericii sau, la naiba, despre un membru al consiliului sportiv care delapidează, nu pleci de la ipoteza că a făcut-o intenționat. Apelezi la cele mai bune intenții, nu-i așa? Dar te înfiorează.

— Nu și Corinne.

— Nimeni, nu doar Corinne. Așa gândim întotdeauna. Iar când se întâmplă, suntem șocați, nu?

Adam își dădea seama că Tripp era pe punctul să se lanseze într-un discurs filosofic. O clipă se gândi să-l oprească, însă poate era mai bine să-l lase să continue. Dacă vorbea mai mult, putea afla mai multe.

— Să presupunem că stai noaptea târziu să planifici antrenamentele de lacrosse. Muncești din greu și poate te afli într-un local, așa ca ăsta, și

comanzi o cafea, ca asta pe care o bem acum. Poate ți-ai uitat portofelul în mașină și-ți spui: „Ce dracu, organizația oricum ar trebui să plătească pentru asta”. O cheltuială legitimă, corect?

Adam nu răspunse.

— Apoi, câteva săptămâni mai târziu, un arbitru nu se prezintă la un meci din să zicem, Toms River, iar tu pierzi trei ore din timpul tău înlocuindu-l, așa că, da, organizația ar putea măcar să-ți plătească benzina pentru deplasare. După aia, poate ai nevoie de o masă, pentru că ești departe de casă și meciul a durat mult. Trebuie să plătești pizzele antrenorilor, atunci când din cauza ședinței consiliului ați sărit peste cină. Apoi trebuie să angajezi adolescenți din oraș ca să arbitreze meciurile copiilor, așa că te asiguri că băiatul tău primește slujba aia. Păi, de ce nu? Cine ar fi mai bun? N-ar trebui ca familia ta să beneficieze de pe urma voluntariatului tău?

Adam așteptă.

— Și tot aluneci în felul ăsta. Așa începe. Apoi într-o zi rămâi în urmă cu rata la mașină și ce să vezi – organizația ta are fonduri suplimentare. Datorită ție. Așa că împrumuți niște bani. Nu mare lucru, o să-i pui la loc. Îi faci rău cuiva? Nimănui. Așa te amăgești să crezi.

Tripp se opri și se uită la Adam.

— Doar nu vorbești serios, spuse Adam.

— Serios ca un infarct, prietene.

Tripp se uită ostentativ la ceas. Aruncă pe masă câteva bancnote și se ridică.

— Cine știe? Poate greșim toți în privința Corinnei.

— Tu greșești.

— Asta m-ar surprinde foarte tare.

— Ți-a cerut o păsuire. Nu i-o poți acorda pur și simplu?

Tripp oftă încet și-și ridică puțin pantalonii.

— O să-ncerc.

Capitolul 33

În cele din urmă, Audrey Fine zise ceva relevant. Și asta îi dădu Johannei primul indiciu real.

Șefa poliției, Johanna Griffin, avusese dreptate în privința tipilor de la poliția districtuală. Intraseră pe făgașul ideii fixe că soțul e de vină și se concentraseră pe Marty Dann în anchetarea uciderii lui Heidi. Nici măcar faptul că bietul Marty avea un alibi indestructibil pentru momentul crimei nu-i descurajase. Încă. Presupuseseră din start că este vorba despre o „lovitură profesionistă", așa că acum săpau în listele de apeluri, SMS-uri și e-mailuri ale săracului Marty. Întrebau prin birourile de la firma TTI Floor Care despre comportamentul lui din ultima vreme, despre relațiile lui, despre locurile unde se ducea să mănânce sau să bea, genul ăsta de lucruri, sperând să găsească vreo legătură între Marty și un posibil asasin.

Prânzul era cheia.

Dar nu unde prânzise Marty. Aici băieții de la districtuală o dăduseră iarăși în bară.

Important era unde mâncase Heidi.

Johanna știa despre prânzul săptămânal pe care Heidi îl lua cu fetele. Chiar participase o dată sau de două ori. La început, Johanna îl privise ca pe un răsfăț, ca pe o pierdere de vreme a celor privilegiați. Era și ceva din asta, însă era vorba și despre femei care doreau să țină legătura cu alte femei. Erau femei care-și făcuseră o prioritate din prelungirea orei de masă, pentru a putea petrece timp cu prietenele și pentru a se gândi și la altceva decât la familie sau la carieră.

Ce era rău în asta?

Săptămâna asta, prânzul avusese loc în Red Lobster și le inclusese pe Audrey Fine, Katey Brannum, Stephanie Keiles și Heidi. Niciuna nu observase nimic neobișnuit. Opinia comună era că Heidi, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte de a fi ucisă în propria-i casă, fusese, ca de obicei, efervescentă. Era straniu să discute cu femeile acelea. Toate erau mai mult decât devastate. Toate simțeau că-și pierduseră cea mai bună prietenă, singura persoană căreia i se puteau confesa, cea mai puternică dintre ele.

Și Johanna simțea la fel. Da, Heidi era magică. Era una dintre acele persoane care îi fac pe cei din jur să se simtă cumva mai bine în pielea lor.

Cum, se întreba Johanna, poate un singur glonț să distrugă un astfel de spirit?

Așa că ea se întâlni cu întregul grup care luase prânzul și le ascultă fără să obțină nimic. Era pe punctul să renunțe și să vadă dacă nu putea găsi altă pistă, altceva ce băieții de la districtuală n-ar lua în considerare, când Audrey își aminti ceva.

— Heidi a stat de vorbă în parcare cu o pereche de tineri.

Johanna nu mai era atentă, ci se pierduse în amintiri. Cu douăzeci de ani în urmă, după multe încercări și eșecuri, Johanna rămăsese „miraculos” însărcinată prin fecundare în vitro. Când aflase vestea, Heidi fusese cu ea la ginecolog. Și tot Heidi fusese prima persoană pe care Johanna o sunase când pierduse sarcina. Heidi venise la ea. Johanna se așezase pe scaunul din dreapta șoferului și-i dăduse vestea. Cele două stătuseră mult în mașină, plângând. Johanna n-avea să uite niciodată cum Heidi își lăsase capul pe volan, cu părul împrăștiat ca un evantai, și plânsese pentru pierderea Johannei. Cumva amândouă știau.

Nu aveau să mai existe miracole. Sarcina aceea fusese unica șansă a Johannei. Ea și Ricky nu mai avuseseră niciodată copii.

— Stai așa, spuse Johanna. Ce pereche de tineri?

— Ne-am luat la revedere și ne-am dus la mașini. Eu am plecat spre Orange Place, dar camionul ăla a trecut așa de repede, că am crezut că o să-mi zboare bara din față. M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut-o pe Heidi stând de vorbă cu un cuplu de tineri.

— Poți să-i descrii?

— Nu prea. Fata era blondă. El purta o șapcă. Mi-am imaginat că probabil îi cer indicații despre cum să ajungă undeva.

Audrey nu-și mai amintea nimic altceva. De ce și-ar fi amintit? Dar peste tot, mai ales în parcările magazinelor mari și ale restaurantelor, existau camere video de supraveghere. Ar fi durat mult să obțină un mandat, așa că Johanna se duse la Red Lobster pe cont propriu. Șeful securității îi puse înregistrarea pe un DVD, ceea ce părea puțin demodat, și-i ceru să i-l aducă înapoi.

— Politica firmei, îi zise el Johannei. Avem nevoie de DVD.

— Nicio problemă.

Secția de poliție din Beachwood avea un DVD-player. Johanna intră grăbită în biroul ei, închise ușa și introduse discul în fantă. Ecranul prinse viață. Tipul de la securitate își cunoștea meseria. După două secunde, o văzu pe Heidi apărând în colțul din dreapta. Johanna oftă zgomotos. Faptul că-și vedea prietena decedată când era încă vie, clătinându-se ușor pe tocuri, făcea tragedia să devină și mai reală.

Heidi era moartă. Dispărută pentru totdeauna.

Înregistrarea nu avea sunet. Heidi înainta. Dintr-odată, se opri și ridică privirea. În fața ei erau un bărbat cu șapcă și o femeie blondă. Păreau într-adevăr tineri. Mai târziu, când Johanna revăzu înregistrarea pentru a doua, a treia și a patra oară, încercase să le distingă trăsăturile, însă de la acea înălțime și din acel unghi nu se putea vedea mare lucru. În cele din urmă, avea s-o trimită la poliția districtuală și să-i lase pe tipii cu tehnica și computerele lor să obțină tot ce se putea din înregistrare.

Dar nu încă.

La început, privind fără sonor, părea într-adevăr că tinerii cer indicații. Așa putea deduce un observator ocazional. Însă, odată cu scurgerea timpului, Johannei i se părea că discuția devine mai rece. În primul rând, dura prea mult ca să fie vorba doar despre indicații. Mai mult decât atât, Johanna își cunoștea prietena. Îi cunoștea ticurile și limbajul corporal, iar acum, chiar și fără să audă, își dădea seama din acestea că prietena ei nu era în regulă.

Pe măsură ce conversația continua, Johanna se crispa tot mai mult. La un moment dat i se păru că picioarele prietenei ei vor ceda. O clipă mai târziu, tânăra pereche urcă în mașină și plecă. Heidi stătu în parcare aproape un minut întreg, năucită, pierdută, înainte de a sui în mașină. Din unghiul acela, Johanna n-o mai putea vedea. Timpul trecea. Zece secunde. Douăzeci, treizeci. Apoi, brusc, se zări o mișcare prin parbriz. Johanna miji ochii și se apropie de ecran. Era greu de văzut, greu de distins, dar Johanna își dădu seama ce vedea.

Părul lui Heidi împrăștiat ca un evantai.

„O, nu…”

Heidi își lăsase capul pe volan, la fel cum făcuse în urmă cu douăzeci de ani, când Johanna îi spusese că pierduse sarcina.

Era convinsă că plângea.

— Ce dracului ți-au zis? întrebă ea cu voce tare.

Derulă filmarea înapoi și văzu cum perechea de tineri ieșea din parcare. Încetini, apoi apăsă pe butonul de pauză. Mări imaginea, luă telefonul și formă un număr.

— Salut, Norbert, am nevoie să-mi cauți rapid un număr de înmatriculare auto.

Capitolul 34

Thomas își aștepta tatăl în bucătărie.

— Ceva nou despre mama?

Adam sperase că niciunul dintre fiii lui nu ajunsese încă acasă. După ce petrecuse întregul drum spre casă întrebându-se ce să facă, îi venise oarecum o idee. Trebuia să urce și să facă niște căutări pe computer.

— Ar trebui să vină curând, spuse el. Apoi, schimbând imediat subiectul, adăugă: Unde-i fratele tău?

— La lecția de tobe. Se duce pe jos după școală, dar de obicei îl aduce mama acasă.

— La ce oră?

— Peste patruzeci și cinci de minute.

Adam încuviință.

— E pe Goffle Road, nu?

— Exact.

— Bun, super. Uite, am ceva de făcut. Putem ieși să cinăm la Café Amici după ce îl luăm pe el, bine?

— Mă duc la sala de forță cu Justin.

— Acum?

— Da.

— Păi, trebuie să mănânci.

— Îmi fac eu ceva când mă întorc. Tată?

— Ce e?

Stăteau amândoi unul lângă altul în bucătărie, tată și fiu, fiul apropiindu-se de vârsta bărbăției. Thomas era cu numai doi centimetri mai scund decât tatăl lui, iar după cum ridica greutăți și se antrena, Adam se întreba dacă nu avea să-l depășească. Cu șase luni în urmă, Thomas își provocase tatăl la un meci la baschet unu la unu și, pentru prima dată, Adam trebuise să se străduiască din greu pentru o victorie cu 11 la 8. Se întreba dacă acum scorul n-ar fi invers și cum s-ar simți dacă ar fi așa.

— Sunt îngrijorat, zise Thomas.

— Nu fi.

O spusese mai degrabă ca reacție părintească decât ca pe ceva adevărat

sau temeinic.

— De ce a fugit mama așa?

— Ți-am zis. Uite ce-i, Thomas, ești destul de mare ca să înțelegi. Eu și mama ta ne iubim foarte mult. Dar uneori părinții au nevoie de puțină depărtare.

— Unul de celălalt, spuse Thomas cu o ușoară încuviințare din cap. Dar nu de Ryan și de mine.

— Mă rog, da și nu. Câteodată trebuie să ne îndepărtăm de tot.

— Tată?

— Ce e?

— Nu te cred. Nu vreau să par îngâmfat sau așa ceva, și da, înțeleg. Aveți și voi viețile voastre. Nu trăiți doar pentru noi. Așa că probabil înțeleg că mama avea nevoie… știu și eu, să se îndepărteze, să se descarce sau ce-o fi. Dar mama e mamă, înțelegi? Mai întâi ne-ar vorbi, iar dacă a făcut-o dintr-un impuls de moment, ne-ar contacta cumva. Ne-ar răspunde la mesaje. Ne-ar zice să nu ne facem griji. Mama e o mulțime de lucruri, însă, îmi pare rău, în primul rând e mama noastră.

Adam nu știa sigur ce să mai spună, așa că rosti oarecum stupid:

— O să fie bine.

— Și asta ce-nseamnă?

— Mi-a transmis să am grijă de voi și s-o las câteva zile. M-a rugat să n-o contactez.

— De ce?

— Nu știu.

— Chiar sunt speriat.

Acum glasul aproape-bărbatului suna din nou ca al un băiețel. Era datoria unui tată să-i adoarmă îngrijorarea aceea. Thomas avea dreptate. Corinne era în primul și în primul rând mamă, iar el, Adam, era tată. Îți protejezi copiii.

— O să fie bine, zise și auzi cât de gol îi sună glasul.

Thomas clătină din cap, iar maturitatea îi reveni la fel de repede cum dispăruse.

— Nu, tată, n-o să fie.

Se întoarse, își șterse lacrimile de pe față și se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să mă-ntâlnesc cu Justin.

Adam fu cât pe ce să-l cheme înapoi, dar la ce-ar fi folosit? Nu avea

niciun cuvânt de alinare și – cine știe? – dacă stătea cu prietenul lui, Thomas putea să se desprindă puțin. Soluția – singura alinare reală acum – era s-o găsească pe Corinne. Adam avea nevoie să mai sape, să-și dea seama ce se întâmplă, să le dea fiilor lui răspunsuri reale. Așa că-l lăsă pe Thomas să plece și urcă scara. Mai era timp până la încheierea lecției de tobe.

Se gândi iar, în treacăt, dacă n-ar trebui să implice poliția. Nu se mai temea cu adevărat că s-ar bănui că i-a făcut ceva soției sale – n-are decât să creadă cine ce-o vrea –, însă știa din experiență că poliția operează cu fapte. Primul fapt: Corinne și Adam se certaseră. Al doilea: Corinne îi trimisese deja un SMS lui Adam, prin care îi spunea că dorea să stea câteva zile departe de el și să n-o contacteze.

Mai avea poliția nevoie și de un al treilea fapt?

Se așeză la computer. Acasă la Moș Rinsky, verificase repede ultimele apeluri de pe mobilul Corinnei. Acum voia să se uite mai în detaliu la apelurile și la SMS-urile ei. Oare Străinul sau acea Ingrid Prisby o sunase pe Corinne ori îi trimisese vreun SMS? Părea puțin probabil – Străinul îl abordase și pe el fără niciun avertisment –, dar exista o șansă ca lista ei de apeluri să-i dea vreun indiciu.

Nu dură mult totuși până să-și dea seama că nu era nimic de dezgropat. Soția lui era, după cum reieșea din comunicațiile ei recente, o carte deschisă. Nu exista nicio surpriză. Cele mai multe numere le cunoștea din memorie – apeluri și SMS-uri către el, băieți, prieteni, colegi, membrii comitetului clubului de lacrosse, cam asta era tot. Mai găsi și alte câteva apeluri, dar erau la restaurante, pentru rezervări, la spălătorie, pentru preluarea hainelor, genul ăsta de lucruri.

Niciun indiciu.

Adam se gândi ce era de făcut. Da, Corinne era o carte deschisă. Așa părea după recentele ei mesaje și apeluri telefonice.

Cuvântul-cheie: *recente.*

Mintea îi zbură înapoi la surpriza de pe cardul Visa, plata către Novelty Funsy de acum doi ani.

Atunci Corinne fusese mai mult decât surprinzătoare, nu?

Ceva provocase achiziția aceea. Dar ce? Nu te decizi pur și simplu într-o zi să înscenezi o sarcină. Se întâmplase ceva. Sunase pe cineva. Sau cineva o sunase pe ea. Sau îi trimisese un SMS.

Ceva.

Lui Adam îi luă câteva minute să obțină arhivele din urmă cu doi ani, însă reuși. Știa că soția lui făcuse în februarie prima comandă la Fake-A-Pregnancy. Așa că porni căutarea de acolo. Trecu prin lista apelurilor, mai mult în jos decât în sus.

La început nu găsi decât suspecții de serviciu – apeluri și mesaje către el, băieți, prieteni, colegi…

Apoi Adam văzu un număr cunoscut și inima i se opri.

Capitolul 35

Sally Perryman stătea singură la capătul îndepărtat al barului, sorbind dintr-o bere și citind *New York Post*. Purta încă bluză albă și fustă gri dreaptă. Avea părul strâns la spate în coadă. Își pusese haina pe scaunul de alături, ocupându-l pentru el. Când Adam se apropie, o mută fără să ridice ochii din ziar. Bărbatul se așeză pe scaun.

— A trecut ceva timp, zise Sally.

Tot nu ridicase ochii din ziar.

— Așa e, spuse Adam. Cum merge munca?

— Mult de lucru, clienți mulți.

În cele din urmă îi întâlni privirea. Adam i-o susținu, simțind o mică împunsătură în piept.

— Nu pentru asta ai sunat.

— Nu.

Era unul dintre acele momente în care zgomotele dispar și tot restul lumii devine un fundal pentru el și ea și nimic altceva.

— Adam?

— Ce e?

— Nu mă prind cum stau lucrurile. Zi-mi ce vrei.

— Te-a sunat vreodată soția mea?

Sally clipi ca și cum întrebarea ar fi reprezentat și pentru ea o împunsătură.

— Când?

— Oricând.

Femeia își întoarse ochii la bere.

— Da. O dată.

Se aflau într-unul dintre acele baruri zgomotoase dintr-un restaurant, genul specializat în apetitive prăjite în ulei și care are un milion de ecrane TV ce transmit vreo două evenimente sportive. Barmanul veni și se prezentă cu mare pompă. Adam ceru repede o bere, ca să-l facă să plece.

— Când? întrebă el.

— Acum doi ani, presupun. În timpul cazului.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— A fost doar o dată.

— Totuși.

— Ce mai contează acum?

— Ce ți-a zis?

— Știa că ai fost la mine acasă.

Adam aproape că întrebă de unde, dar, desigur, știa răspunsul, nu-i așa? Ea pusese aplicații de urmărire pe toate telefoanele. Putea verifica oricând unde se aflau băieții.

Sau el.

— Altceva?

— Voia să știe de ce ai fost acolo.

— Și ce i-ai spus?

— Că era vorba despre o problemă de serviciu.

— Ai asigurat-o că nu s-a întâmplat nimic, da?

— Nu s-a întâmplat nimic, Adam. Eram obsedați de caz. Dar aproape că s-a întâmplat.

— Aproape nu contează.

Un zâmbet trist trecu peste buzele ei.

— Probabil că pentru soția ta contează.

— Te-a crezut?

Sally ridică din umeri.

— N-am mai avut nicio veste de la ea.

El rămase privind-o. Deschise gura, fără să fie sigur ce să zică, dar ea îl opri, ridicând mâna.

— Nu.

Avea dreptate. Adam se ridică de la bar și ieși.

Capitolul 36

Când intră în garaj, Străinul se gândi, ca aproape de fiecare dată când venea aici, la toate companiile renumite despre care se spune că începuseră exact așa. Steve Jobs și Steve Wozniak înființaseră Apple (de ce nu-și numiseră firma Steves?) vânzând cincizeci de bucăți din Apple I, noile computere create de Wozniak, într-un garaj din Cupertino, California. Jeff Bezos lansase Amazon ca librărie online din garajul lui din Bellevue, Washington. Google, Disney, Mattel, Hewlett-Packard, Harley-Davidson, toate își începuseră viața, dacă e să crezi legenda, în garaje mici, banale.

— Vreo veste despre Dan Molino? întrebă Străinul.

În garaj erau trei persoane, care stăteau în fața unor computere puternice cu monitoare mari. Pe un raft, alături de cutiile de vopsea pe care tatăl lui Eduardo le așezase acolo cu peste zece ani în urmă, se aflau patru routere Wi-Fi. Eduardo, categoric cel mai bun dintre ei când venea vorba despre aspectele tehnice ale muncii lor, pusese la punct un sistem prin care nu numai că semnalul ieșea și parcurgea întreaga lume, făcându-i atât de anonimi pe cât permite internetul, dar dacă cineva le-ar fi luat totuși urma, routerele intrau automat în acțiune și îi mutau pe alt server. De fapt, Străinul nu înțelegea chiar tot, dar nici nu trebuia.

— A plătit, zise Eduardo.

Eduardo avea păr țepos, care avea mereu nevoie să fie tuns, și aspect de ins nebărbierit care îl făcea să pară mai degrabă neglijent decât hipster. Era un hacker de școală veche care se bucura de vânătoare la fel de mult ca de indignarea morală și de bani.

Lângă el stătea Gabrielle, mamă singură a doi copii și de departe cea mai în vârstă dintre ei, la patruzeci și patru de ani. În urmă cu douăzeci de ani, lucrase ca operator la o linie de sex prin telefon. Ideea era să-l țină pe tip la receptor cât mai mult timp posibil, taxându-l cu 3,99 dolari minutul. Mai recent, în aceeași idee, Gabrielle pozase în diverse roluri de gospodine casnice pe un site de întâlniri „fără obligații”. Treaba ei era să-i ademenească pe clienți (adică pe fraieri) făcându-i să creadă că sexul era iminent după ce perioada de încercare gratuită se termina și astfel ei plăteau cu cardul un abonament pe un an întreg.

Merton, cel mai nou coleg al lor, avea nouăsprezece ani, era slab, tatuat peste tot, ras în cap și cu ochi albaștri strălucitori, aflat puțin sub limita normalității mintale. Purta blugi largi cu lanțuri ce îi ieșeau din buzunare, care te duceau cu gândul fie la un motociclist, fie la un sadomasochist, greu de ales care din două. Își curăța unghiile cu briceagul și-și petrecea timpul liber făcând voluntariat pentru un teleevanghelist care își ținea slujbele pe un stadion de o mie două sute de locuri. Ingrid îl băgase în afacere pe Merton, pe care-l cunoscuse când lucra la website-ul unei firme numite The Five.

Merton se întoarse spre Străin.

— Pari dezamăgit.

— Acum o să scape.

— Ce, cu faptul că ia steroizi ca să joace fotbal la nivel înalt? Mare lucru. Probabil optzeci la sută dintre puștii ăia iau ceva.

Eduardo fu de acord.

— Noi ne respectăm principiile, Chris.

— Mda, spuse Străinul. Știu.

— Principiile tale, de fapt.

Străinul, al cărui nume adevărat era Chris Taylor, aprobă din cap. Chris era fondatorul mișcării, chiar dacă garajul îi aparținea lui Eduardo, care fusese primul alături de el. Întreprinderea începuse ca o distracție, ca o tentativă de a îndrepta lucrurile. Curând, Chris înțelesese că mișcarea putea să devină în același timp o afacere profitabilă și o cale de a face bine. Pentru asta însă, pentru ca unul dintre aspecte să nu-l înăbușe pe celălalt, trebuia ca toți să respecte principiile inițiale.

— Atunci ce nu-i în regulă? întrebă Gabrielle.

— Ce te face să crezi că ceva nu-i în regulă?

— Tu nu vii aici decât dacă apare vreo problemă.

Era destul de adevărat. Eduardo se lăsă pe spate.

— A fost vreo problemă cu Dan Molino sau cu fiul lui?

— Da și nu.

— Avem banii, zise Merton. Nu se poate să fi fost așa de rău.

— Da, dar a trebuit să mă descurc singur.

— Și?

— Trebuia să fie și Ingrid acolo.

Toți schimbară priviri. Gabrielle rupse tăcerea:

— Probabil s-a gândit că o femeie o să atragă atenția la o selecție de fotbal.

— Posibil, spuse Chris. Are cineva vești de la ea?

Eduardo și Gabrielle clătinară din capete. Merton se ridică și întrebă:

— Stai puțin, când ai vorbit cu ea ultima dată?

— Când am abordat-o pe Heidi Dann în Ohio.

— Și trebuia să te întâlnești cu ea la selecție?

— Așa a zis. Am urmat protocolul, așa că am călătorit separat și nu am vorbit unul cu altul.

Eduardo începu din nou să tasteze.

— Așteaptă, Chris, să verific ceva.

Chris. Era aproape bizar să audă pe cineva rostindu-i numele. În ultimele câteva săptămâni fusese anonim, un străin, și nimeni nu-i spunea pe nume. Chiar și cu Ingrid, protocolul era clar: fără nume. Anonimi. Era o ironie a sorții, desigur. Cei pe care îi abordau își asumaseră și doreau anonimatul, fără să-și dea seama că în realitate acesta nu exista pentru ei.

Pentru Chris – pentru Străin –, anonimatul exista.

— Conform programului, zise Eduardo fixând ecranul, Ingrid trebuia să meargă ieri în Philadelphia și să returneze mașina închiriată. Lasă-mă să verific și să văd… Ridică privirea. La dracu!

— Ce-i?

— N-a returnat mașina.

Încăperea îngheță.

— Trebuie s-o sunăm, spuse Merton.

— E riscant, replică Eduardo. Dacă a fost descoperită, e posibil ca mobilul ei să se afle în mâini nepotrivite.

— Trebuie să încălcăm protocolul, decise Chris.

— Cu atenție, adăugă Gabrielle.

Eduardo încuviință din cap.

— O s-o sun prin Viber și o să trec legătura prin două IP-uri din Bulgaria. Ar trebui să-mi ia cinci minute.

Îi luă cam trei.

Telefonul sună. O dată, de două ori, apoi, la al treilea apel, cineva răspunse. Se așteptau să audă vocea lui Ingrid, dar nu fu așa.

O voce de bărbat întrebă:

— Cine e, vă rog?

Eduardo închise imediat. Toți patru încremeniră o clipă, iar în garaj se lăsă o liniște deplină. Apoi Străinul – Chris Taylor – zise ceea ce gândeau toți.

— Am fost compromiși.

Capitolul 37

Ei nu făcuseră nimic rău.

Sally Perryman era partener junior la firma desemnată să-l secondeze pe Adam într-un caz care consuma timp, în care erau implicați proprietarii imigranți ai unui restaurant grecesc. Aceștia munciseră, obținând mulțumire și profit, vreme de patruzeci de ani în același loc din Harrison, până când o corporație puternică ridicase pe stradă o nouă clădire de birouri, ceea ce făcuse autoritățile să tragă concluzia că drumul care ducea la clădirea respectivă trebuia să fie lărgit pentru a se potrivi noului trafic. Iar asta implica demolarea restaurantului. Adam și Sally luptau cu guvernul, bancherii și, în cele din urmă, cu corupția la nivel înalt.

Câteodată abia aștepți să te trezești dimineața și să te apuci de lucru și urăști când ziua se termină. Te prinde. Mănânci, bei, dormi cu gândul la caz. Acesta fusese unul dintre acele cazuri. Te apropii de cel care e alături de tine în ceea ce începi să consideri o luptă glorioasă și dificilă.

El și Sally Perryman se apropiaseră.

Foarte mult.

Totuși nu fusese nimic fizic – nici măcar un sărut. Nu fuseseră depășite granițele, dar se apropiaseră de ele, le forțaseră și poate chiar călcaseră pe ele, dar nu trecuseră niciodată dincolo. Vine o etapă, aflase Adam, când stai aproape de granițele acelea, clătinându-te, o viață de o parte, o viață de cealaltă, și la un anumit punct fie traversezi, fie ceva se ofilește și moare. În acest caz, ceva murise. La două luni după închiderea cazului, Sally Perryman plecase și se angajase într-o firmă de avocatură din Livingston.

Se terminase.

Corinne însă o sunase pe Sally.

De ce? Răspunsul părea evident. Adam încercă să analizeze, încercă să formuleze teorii și ipoteze care ar fi putut lămuri ce i se întâmplase Corinnei. Poate câteva piese se îmbinau. Imaginea care începea să se formeze nu era plăcută.

Trecuse de miezul nopții. Băieții se culcaseră. Acum casa părea tristă. O parte din Adam ar fi vrut ca ei să-și exprime temerile, dar acum, cea mai mare parte a sa își dorea ca băieții să le blocheze, să mai reziste o zi sau

două, până se întorcea Corinne acasă. În final, era singurul lucru care putea îndrepta situația.

Trebuia s-o găsească pe Corinne.

Moș Rinsky îi trimisese informațiile preliminare despre Ingrid Prisby. Deocamdată, nimic notabil sau spectaculos. Locuia în Austin, absolvise în urmă cu opt ani Rice University din Houston, lucrase pentru două start-upuri de internet. Rinsky găsise un număr de telefon de acasă. Mesageria vocală intra imediat, cu o voce robotică presetată. Adam lăsă un mesaj rugând-o pe Ingrid să-l sune. Rinsky îi mai furnizase și numărul de telefon și adresa mamei lui Ingrid. Adam se gândi s-o sune, dar se întreba cum s-o abordeze. Era târziu. Decise să mai cugete peste noapte.

Și acum?

Ingrid Prisby avea o pagină de Facebook și el se întrebă dacă i-ar putea oferi mai multe indicii. Adam avea, de asemenea, pagină de Facebook, însă intra rareori acolo. El și Corinne își făcuseră pagini cu ani în urmă, când soția lui, aflată într-o pasă nostalgică, citise un articol potrivit căruia rețelele sociale reprezintă un mijloc minunat pentru cei de vârsta lor care vor să-și regăsească prieteni vechi. Pe Adam, trecutul îl atrăgea prea puțin, totuși acceptase. Abia dacă se atinsese de pagina lui după ce-și pusese fotografia de profil. Corinne fusese oarecum mai entuziastă în legătură cu rețelele sociale, dar se îndoia că și ea intra mai des de două-trei ori pe săptămână.

Dar cine putea să știe cu adevărat?

Își aminti cum stătuse chiar în camera asta alături de Corinne, când își creaseră profilurile de Facebook. Începuseră să caute și să se „împrietenească” cu rude și cu vecini. Adam se uitase la pozele postate de prietenii lui din colegiu – imagini cu familii zâmbitoare pe plajă, mese de Crăciun, sporturi ale copiilor, vacanțe la schi la Aspen, soția bronzată cu brațele în jurul soțului surâzător, genul ăsta de lucruri.

— Toată lumea pare fericită, îi spusese Corinnei.

— Să nu-ncepi și tu!

— Ce anume?

— Toată lumea pare fericită pe Facebook, zisese Corinne. E ca o compilație a celor mai mari realizări din viață. Glasul ei devenise iritat. Nu-i realitatea, Adam.

— N-am spus că e realitatea, ci că toată lumea pare fericită. Cam la asta mă referam și eu. Dacă judeci lumea după Facebook, te întrebi de ce ia

atâta lume Prozac.

După aceea, Corinne tăcuse. Adam mai degrabă râsese și trecuse mai departe, însă acum, după niște ani, când privea în urmă prin ochelarii noi ai retrospectivei, multe căpătau o nuanță mai întunecată, mai urâtă.

Petrecu aproape o oră pe pagina de Facebook a lui Ingrid Prisby. Mai întâi, îi verifică statutul relației – poate avea noroc și Străinul era soțul sau iubitul ei –, dar Ingrid se declarase celibatară. Căută prin lista ei de 188 de prieteni, sperând să-l găsească pe Străin printre ei. N-avu noroc. Căută nume sau fețe cunoscute, cineva din trecutul lui sau al Corinnei. Nu găsi nimic. Trecu prin postările lui Ingrid, în căutare de schimbări ale statutului. Nu era nimic care să trimită spre Străin, spre sarcini false sau orice altceva. Încercă să-i analizeze fotografiile cu ochi critic. Impresia generală transmisă era una pozitivă. Ingrid Prisby arăta veselă în fotografiile de la party-uri, bând și relaxându-se, dar arăta și mai fericită în cele în care apărea ca voluntară. Și făcea mult voluntariat: cantine sociale, Crucea Roșie, USO[10], Junior Achievement. Mai remarcă ceva la ea. Toate pozele erau de grup; nu apărea niciodată singură, niciodată în portrete sau selfie.

Însă aceste observații nu-l apropiau de găsirea Corinnei.

Îi scăpa ceva.

Se făcuse târziu, dar Adam continua să sape. În primul rând, cum îl cunoscuse Ingrid pe străin? Trebuie să fi fost apropiați în vreun fel. Se gândi la Suzanne Hope și la șantajarea ei din cauza sarcinii false. Cel mai probabil scenariu era că și Corinne fusese șantajată. Niciuna dintre femei nu plătise banii…

Oare era adevărat? Știa că Suzanne nu plătise. Așa îi zisese chiar ea. Dar poate Corinne plătise. Se lăsă pe spate și reflectă. Dacă Corinne delapidase banii clubului de lacrosse – iar el încă nu credea asta –, probabil o făcuse ca să le cumpere tăcerea.

Și poate că ei erau genul de șantajiști care spun oricum.

Era posibil?

N-avea cum ști. Mai bine să se concentreze pe problema prezentă: cum se cunoscuseră Ingrid și Străinul? Existau mai multe posibilități, desigur, așa că le ordonă de la cea mai probabilă la cea mai puțin probabilă.

Cea mai probabilă: locul de muncă. Ingrid lucrase la mai multe companii de internet. Oricine ar fi fost în spatele acestei povești, probabil lucra pentru Fake-A-Pregnancy.com sau era specializat în internet – hacker ori nu

– sau ambele.

A doua cea mai probabilă: se întâlniseră la colegiu. Amândoi aveau vârsta potrivită ca să se fi cunoscut într-un campus și să fi rămas prieteni. Poate răspunsul se afla la Rice University.

A treia cea mai probabilă: erau amândoi din Austin, Texas.

Avea vreo noimă? Adam nu știa, dar îi trecu din nou în revistă pe prietenii ei, fiind atent la cei care lucrau tot pe internet. Erau destui. Le verifică paginile. Unii erau blocați sau aveau acces limitat, dar majoritatea oamenilor nu-și fac cont pe Facebook ca să se ascundă. Timpul trecea. Îi căută apoi pe prietenii prietenilor care lucrau pe internet. Și chiar pe prietenii acelor prieteni. Verifică profiluri și locuri de muncă, iar la 4:48 a.m. – văzu ora pe micul ceas digital din bara computerului – Adam găsi în sfârșit aurul.

Primul indiciu venise de pe site-ul Fake-A-Pregnancy. Sub linkul CONTACT, compania afișa o adresă poștală din Revere, statul Massachusetts. Adam căută adresa pe Google și găsi o potrivire – o afacere numită Towning Place care se ocupa de diferite start-upuri și pagini web.

Acum avea ceva.

Scotocind iarăși printre prietenii lui Ingrid, găsi pe cineva care își trecuse ca angajator firma Downing Place. Îi verifică profilul. Nu găsi nimic acolo, dar individul avea doi prieteni care lucrau și ei la Downing. Intră pe paginile lor – și așa mai departe, până ajunse la pagina unei femei pe nume Gabrielle Dunbar.

Conform profilului ei, Gabrielle Dunbar studiase afacerile la Colegiul Ocean County din New Jersey și anterior urmase Liceul Fair Lawn. Nu înșira o listă de locuri de muncă – nimic despre Downing Place sau alt website – și nu postase nimic în ultimele opt luni.

Îi atrăsese atenția faptul că ea avea trei „prieteni” care trecuseră ca angajator firma Downing Place. În plus, Gabrielle Dunbar locuia în Revere, Massachusetts.

Așa că începu să caute pe pagina ei, răsfoind albumele de fotografii, până când dădu peste o poză de acum trei ani. Se găsea într-un album numit „Descărcări de pe mobil” și era descrisă simplu „Petrecere de vacanță”. Era una dintre pozele acelea de la petrecerile făcute la locul de muncă de genul „Hai să facem repede o fotografie înainte să ne îmbătăm prea rău”, când cineva face o poză de grup și apoi o trimite pe mail sau o postează pe

pagina sa. Petrecerea avea loc într-un restaurant sau bar cu pereți lambrisați în lemn. În poză apăreau douăzeci-treizeci de persoane, majoritatea cu fețe și ochi roșii atât de la blitz, cât și de la alcool.

Și acolo, în marginea din stânga, cu o bere în mână, fără să se uite la obiectivul camerei – probabil chiar fără să-și dea măcar seama că era fotografiat –, se afla Străinul.

Capitolul 38

Johanna Griffin avea doi bichoni havanezi numiți Starsky și Hutch. La început nu vrusese havanezi. Erau considerați o rasă de jucărie, iar Johanna crescuse cu dogi germani și considera câinii mici – scuze! –- semi-rozătoare. Însă Ricky insistase și zău dacă n-avusese dreptate. Johanna avusese toată viața câini, iar ăștia doi erau adorabili.

În mod normal, Johanna îi scotea pe Starsky și pe Hutch la plimbare dimineața devreme. Se mândrea cu somnul ei bun. Orice ororii sau probleme i-ar fi copleșit viața în timpul zilei, ea nu le lăsa niciodată să treacă de ușa dormitorului. Era regula ei. Te poți îngrijora de moarte în bucătărie sau în living, dar când treci de pragul acela, apeși pe întrerupător. Asta era. Problemele dispăreau.

Existau totuși două probleme care îi furau somnul. Una era Ricky. Poate pentru că se îngrășase câteva kilograme sau doar din cauza vârstei, sforăitul lui cândva tolerabil devenise un bâzâit de ferăstrău strident și constant. Încercase diverse remedii – bandă pe nas, pernă specială, medicamente fără rețetă –, însă nimic nu funcționase. Ajunseseră la stadiul în care dezbăteau dacă să doarmă separat, dar pentru Johanna asta aducea prea mult cu o capitulare. Nu avea decât să doarmă așa până găseau o soluție.

A doua, bineînțeles, era Heidi.

Prietena ei o vizita pe Johanna în somn. Nu în mod oribil, sângeros. Heidi nu se transforma într-o figură fantomatică, nici nu-i șoptea „Răzbună-mă”. Nimic de genul ăsta. Johanna nu putea spune exact ce se petrecea în visele ei cu Heidi. Acestea păreau normale, realiste, Heidi era acolo, râzând și zâmbind și ele se distrau bine, iar la un moment dat Johanna își amintea ce se întâmplase, că Heidi fusese de fapt ucisă, și o copleșea panica. Visul se apropia de sfârșit, iar Johanna se întindea și încerca disperată s-o țină pe prietena ei, ca și când astfel ar fi putut-o păstra așa cum era acolo, vie, ca și când Johanna, dacă se străduia suficient, ar fi putut anula crima și Heidi ar fi în viață.

Johanna se trezea cu obrajii uzi de lacrimi.

Așa că în ultima vreme, ca să facă o schimbare, îi scotea pe Starsky și

pe Hutch la plimbare seara târziu. Johanna încerca să se bucure de singurătate, dar străzile erau întunecoase și, chiar și cu iluminatul stradal, se temea mereu că se va împiedica de o denivelare a trotuarului și va cădea. Tatăl ei căzuse când avea șaptezeci și patru de ani și nu-și mai revenise niciodată pe de-a-ntregul. Auzi des despre astfel de cazuri. În timp ce mergea, Johanna stătea cu ochii lipiți de pământ. Când ajunse într-o zonă deosebit de întunecoasă, își scoase telefonul și îi folosi lanterna.

Telefonul îi bâzâi în mână. La o oră atât de târzie, trebuia să fie Ricky. Probabil se trezise și fie o întreba când se întoarce, fie hotărâse că, la greutatea pe care o acumulase, i-ar fi prins bine puțină mișcare și voia să i se alăture la plimbarea câinilor. Pentru ea era în regulă. Abia plecase, așa că încă o tură cu Starsky și Hutch nu era o problemă.

Puse ambele lese în mâna stângă și duse telefonul la ureche. Nu se uită cine suna. Pur și simplu apăsă pe butonul de răspuns și zise:

— Alo?

— Șefa?

După intonație își dădu seama că nu era un apel de complezență. Se opri. Câinii se opriră și ei.

— Tu ești, Norbert?

— Da, scuze pentru oră, dar…

— Ce s-a întâmplat?

— Am verificat numărul de înmatriculare pe care mi l-ai dat. Am săpat ceva, însă pare să fie o mașină închiriată de o femeie al cărei nume real este Ingrid Prisby.

Tăcere.

— Și? insistă ea.

— Și e de rău, spuse Norbert. Foarte, foarte rău.

Capitolul 39

Adam îl sună pe Andy Gribbel dimineața devreme. Gribbel mormăi:

— Ce-i?

— Scuze, n-am vrut să te trezesc.

— E șase dimineața, zise Gribbel.

— Scuze.

— Trupa a avut spectacol aseară târziu. Dup-aia au venit la bairamul de după niște admiratoare super. Știi cum e…

— Mda. Auzi, tu știi ceva despre Facebook?

— Glumești? Sigur că știu. Trupa are pagină. Avem aproape optzeci de urmăritori.

— Grozav. Îți trimit un link de Facebook. Sunt patru persoane. Vezi dacă-mi poți obține adresa oricăreia dintre ele și dacă poți afla ceva despre poză – unde a fost făcută, cine mai e în ea, totul.

— Prioritate?

— De vârf. Informațiile îmi sunt necesare ieri.

— Am priceput. Fii atent, aseară am avut o interpretare criminală la „The Night Chicago Died”. Nu mai era niciun ochi uscat în sală.

— Îți dai seama cât de mult înseamnă asta pentru mine acum, spuse Adam.

— Uau, așa de important e?

— Mai mult.

— Mă apuc de treabă.

Adam închise și coborî din pat. Îi trezi pe băieți la șapte și făcu un duș fierbinte îndelungat. Era minunat. Se îmbrăcă și se uită la ceas. Băieții ar trebui să fie deja jos.

— Ryan? Thomas?

Îi răspunse Thomas.

— Da, da, ne-am sculat.

Telefonul lui Adam bâzâi. Era Gribbel.

— Alo?

— Avem noroc.

— Cum așa?

— Linkul pe care l-ai trimis duce la pagina de profil a unei femei pe nume Gabrielle Dunbar.

— Da, și ce-i cu asta?

— Nu mai locuiește în Revere. S-a mutat înapoi acasă.

— Fair Lawn?

— Te-ai prins.

Fair Lawn se afla la numai o jumătate de oră de Cedarfield.

— Ți-am trimis adresa.

— Mersi, Andy.

— Pentru puțin. Te duci la ea în dimineața asta?

— Da.

— Să-mi zici dacă ai nevoie de mine.

— Mulțumesc.

Adam închise. Străbătea coridorul, când auzi un zgomot venind din camera lui Ryan. Se apropie de ușa închisă și lipi urechea de ea. Prin lemn deslușea suspinele înăbușite ale fiului său. Sunetele i se înfigeau în inimă ca niște cioburi de sticlă. Adam bătu în ușă, se încurajă și deschise.

Ryan stătea pe pat și plângea ca un copil mic, ceea ce, într-un fel, încă era. Adam rămase în cadrul ușii. Alimentată de neputință, durerea din sufletul lui deveni mai intensă.

— Ryan?

Lacrimile fac pe oricine să pară mai mic, mai fragil și foarte tânăr. Pieptul lui Ryan se zguduia, dar băiatul reuși să rostească:

— Mi-e dor de mami.

— Știu, prietene.

O clipă, Adam fu străbătut de un fulger de mânie – mânie față de Corinne pentru că fugise, pentru că nu păstrase legătura, pentru simularea nenorocitei de sarcini, pentru delapidarea banilor, pentru tot. Nu mai conta ce-i făcuse lui. Asta nu era o problemă. Să-și rănească însă astfel băieții… asta va fi greu de iertat.

— De ce nu-mi răspunde la mesaje? strigă Ryan. De ce nu-i acasă cu noi?

Se pregătea să-i ofere alte platitudini despre faptul că era ocupată și că avea nevoie de timp și toate celelalte, dar platitudinile erau minciuni. Platitudinile înrăutățeau lucrurile. Așa că de data asta Adam alese adevărul.

— Nu știu.

Răspunsul păru în mod ciudat să-l liniștească puțin pe Ryan. Suspinele nu se opriră dintr-odată, dar începură să scadă până ajunseră să semene cu o respirație întretăiată. Adam intră și se așeză pe pat lângă fiul său. Intenționase să-l cuprindă cu brațul, însă cumva simți că ar fi fost o mișcare greșită. Așa că doar stătu alături de el și-l făcu să știe că e acolo. Părea suficient.

O clipă mai târziu, Thomas apăru în ușă. Acum erau toți trei împreună – „băieții mei", cum îi numea adesea Corinne, glumind că Adam era doar copilul ei cel mare. Stătură în cameră, nemișcați, iar bărbatul înțelese ceva simplu, dar cumva profund: Corinne își iubea viața. Își iubea familia. Iubea lumea pe care luptase atât de mult s-o creeze. Îi plăcea să trăiască în orașul ăsta de unde pornise în viață, în cartierul ăsta pe care-l îndrăgea, în casa asta pe care o împărțea cu băieții.

Atunci ce mersese prost?

Toți trei auziră portiera mașinii trântindu-se. Capul lui Ryan se întoarse instantaneu către fereastră. Adam intră instinctiv în modul protector, ducându-se iute la fereastră și așezându-se astfel încât să blocheze vederea băiatului. Bariera aceea nu dură mult. Cei doi băieți veniră lângă el, fiecare pe câte o parte, și priviră în jos. Nimeni nu strigă. Nimeni nu icni. Nimeni nu spuse o vorbă.

Era o mașină de poliție.

Unul dintre polițiști era Len Gilman, ceea ce nu avea sens, deoarece pe flancul mașinii scria POLIȚIA DISTRICTUALĂ ESSEX. Len lucra în orașul Cedarfield.

De la volan coborî un polițist în uniformă.

Ryan rosti:

— Tată?

„Corinne e moartă".

Fu o sclipire, nu mai mult. Nu era însă acesta răspunsul evident? Soția dispare. Nu ia legătura cu soțul și nici măcar cu copiii. Și acum doi polițiști, dintre care unul prieten de familie și unul de la district, apar în fața casei cu fețe mohorâte. Serios, nu era asta presupunerea cea mai logică dintre cele posibile? Corinne era moartă și zăcea undeva într-un sunt, iar oamenii aceia cu fete triste veniseră să-i dea vestea, iar după aceea el va trebui să adune cioburile, să meargă înainte, să sufere și să fie curajos pentru băieți.

Se întoarse și coborî pe scară. Băieții îl urmară în șir, Thomas primul, apoi Ryan. Era aproape ca o alianță tacită, o legătură formată între cei trei supraviețuitori pentru a sta alături și a primi lovitura care va sosi. Când Len Gilman sună, Adam deschidea deja ușa.

Len se dădu înapoi și clipi surprins.

— Adam?

Adam stătea în ușa pe jumătate deschisă. Len se uită în spatele lui și-i văzu pe băieți.

— Credeam că sunt deja la antrenament.

— Se pregăteau să plece.

— Poate că ar fi mai bine să-i lași să plece și după aia…

— Ce se-ntâmplă?

— Mai bine vorbim la secție. Apoi, evident pentru băieți, Len adăugă: Totul e-n regulă, băieți. Avem doar câteva întrebări.

Len prinse privirea lui Adam, dar Adam nu deduse nimic din ea. Dacă veștile erau proaste, dacă urma să-i devasteze, erau la fel de devastatoare indiferent dacă le auzeau acum sau după antrenament.

— Are legătură cu Corinne? întrebă Adam.

— Nu, nu cred.

— Nu crezi?

— Te rog, Adam. Rugămintea din glasul lui Len se auzea perfect. Du-i pe băieți la antrenament și vino cu noi.

Capitolul 40

Kuntz își petrecu noaptea în camera de spital a fiului său, moțăind pe un pat care se putea extinde, formând ceva ce nimeni nu ar fi numit un pat adevărat. Când îl văzuse de dimineață încercând să-și îndrepte spatele înțepenit, infirmiera îi zise:

— Nu-i prea confortabil, nu-i așa?

— Le-ați cumpărat de la Guantanamo?

Infirmiera îi zâmbi și verifică semnele vitale ale lui Robby: temperatura, ritmul cardiac, tensiunea. Asta se făcea la fiecare patru ore, indiferent dacă băiatul era treaz sau dormea, iar el era așa de obișnuit, că abia se mai mișca. Un băiețel nu ar trebui să se obișnuiască niciodată cu așa ceva.

Niciodată.

Kuntz se așeză pe patul fiului său și se lăsă copleșit de oroarea familiară a neputinței. Infirmiera îi văzu suferința de pe chip. Toate o vedeau, dar erau suficient de înțelepte ca să nu facă pe grozavele sau să-l aline cu minciuni liniștitoare. Spuse doar:

— Mă întorc imediat.

El îi aprecie tactul, apoi își verifică mesajele. Erau câteva urgente de la Larry. Se așteptase la asta. Stătu până sosi Barb. O sărută pe frunte și zise:

— Trebuie să plec puțin. Serviciul.

Barb încuviință din cap, fără să ceară sau să aibă nevoie de detalii.

Kuntz luă un taxi și se îndreptă spre apartamentul de pe Park Avenue. Îi deschise Laurie, soția drăguță a lui Larry Powers. Kuntz nu înțelesese niciodată de ce să-ți înșeli soția. Soția ta e femeia pe care o iubești cel mai mult pe lume, singura ta tovarășă adevărată, o parte din tine. Fie o iubești din toată inima, fie nu – iar dacă nu, e timpul să pleci, cățeluș.

Laurie Powers avea pregătit întotdeauna un zâmbet. Purta un colier de perle și o rochie neagră simplă, ce părea scumpă – sau poate că Laurie însăși era cea care părea scumpă. Laurie Powers provenea dintr-o familie avută și probabil că asta s-ar fi văzut și dacă ar fi îmbrăcat o rochie-sac.

— Te așteaptă, spuse ea. E în birou.

— Mulțumesc.

— John?

Kuntz se întoarse către femeie.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu cred, doamnă Powers.

— Laurie.

— OK. Tu cum ești, Laurie?

— Cum să fiu?

— Ești bine?

Ea își dădu părul pe după ureche.

— Sunt bine. Dar Larry… nu-i în apele lui. Știu că-i treaba ta să-l protejezi.

— Și o s-o fac. Nu te mai gândi, Laurie.

— Mulțumesc, John.

Iată unul dintre șpilurile vieții: dacă cineva se întâlnește cu tine în „cabinet", atunci are bani. Oamenii normali au acasă o cameră de zi, un birou sau poate un colț. Bogății au cabinete. Acesta era deosebit de opulent, încărcat cu cărți legate în piele, globuri pământești din lemn și covoare orientale. Părea locul unde ar fi locuit Bruce Wayne înainte să se îndrepte către Batcave.

Larry Powers stătea într-un fotoliu de piele roșu burgund. Ținea în mână un pahar plin cu ceva ce părea a fi coniac. Plânsese.

— John?

Kuntz se apropie și-i luă paharul din mână. Verifică sticla și văzu că lipsea prea mult din ea.

— Nu se poate să bei în halul ăsta.

— Unde ai fost?

— M-am ocupat de problema noastră.

Problema era în același timp distrugătoare și simplă. Din cauza implicațiilor religioase ale serviciilor lor, banca prin care se lansase oferta publică inițială insistase asupra unor clauze morale, inclusiv una care implica adulterul. Pe scurt, dacă ieșea la iveală faptul că Larry frecventa un website cu fetițe și că de fapt chiar îl folosise pentru a obține servicii sexuale de la niște studente, adio ofertă. Adio șaptesprezece milioane de dolari! Adio cele mai bune îngrijiri pentru Robby! Adio vacanță în Bahamas cu Barb!

Adio tot.

— Am primit un e-mail de la Kimberly, zise Larry.

Începu din nou să plângă.

— Ce spunea?

— Mama ei a fost ucisă.

— Ți-a zis ea asta?

— Bineînțeles. Iisuse, John, știu că tu…

— Taci.

Tonul lui îl opri pe Larry ca o palmă peste față.

— Ascultă-mă.

— John, nu trebuia să se-ntâmple așa. Am fi putut s-o luăm de la capăt. Ar fi putut exista alte oportunități. Am fi putut fi bine.

Kuntz îl fixă cu privirea. Da, sigur. Alte oportunități. Ușor de spus. Tatăl lui Larry fusese agent de bursă, făcuse bani buni toată viața, își trimisese copiii la școli de prestigiu. Laurie venea dintr-o familie doldora de bani. Niciunul dintre ei n-avea nici cea mai vagă idee.

— Am fi putut…

— Încetează, Larry.

Larry tăcu.

— Ce ți-a zis Kimberly, mai exact?

— Nimic. Mi-a trimis un e-mail. Ți-am spus. Nu vorbim niciodată la telefon. Și nu-i chiar e-mailul meu. E prin intermediul contului meu de pe Sugar Babies.

— OK, bine. Ce scria în e-mail?

— Că mama ei a fost ucisă. Credea c-a fost un fel de intrare prin efracție.

— Probabil așa a fost.

Tăcere. Apoi Larry se ridică și zise:

— Kimberly nu reprezintă o amenințare. Nici măcar nu-mi cunoaște numele.

Kuntz se gândise deja la argumentele pro și contra reducerii la tăcere a fiicei lui Heidi, Kimberly, dar în cele din urmă ajunsese la concluzia că ar fi fost mai periculos dacă o omora. În prezent, poliția n-avea absolut niciun motiv să lege moartea lui Heidi Dann de cea a lui Ingrid Prisby. Le despărțeau mai bine de șase sute de kilometri. Folosise chiar două pistoale diferite. Totuși, dacă i s-ar fi întâmplat aceleași lucru și fiicei lui Heidi, asta ar fi atras prea mult atenția.

Larry pretindea că nu-și folosise numele adevărat în relația cu Kimberly.

Site-ul făcea treabă bună cu păstrarea identității bărbaților. Bineînțeles, Kimberly l-ar fi putut recunoaște dacă poza lui ajungea în ziare, însă ei deja hotărâseră să-l facă pe Larry managerul executiv timid și să-l lase pe președinte să se ocupe de aparițiile în presă, atunci când se lansa oficial oferta publică. Iar dacă ea îi făcea necazuri mai târziu, Kuntz avea să găsească un mod de a rezolva problema.

Larry se ridică și începu să se plimbe cu mers de om beat.

— De unde au aflat ăștia de mine? scânci el. Site-ul e anonim.

— A trebuit să plătești pentru servicii, nu?

— Da, sigur, cu un card de credit.

— Cineva a verificat datele cardului, Larry. Așa au aflat.

— Și cineva i-a spus mamei lui Kimberly?

— Da.

— De ce?

— Tu de ce crezi?

— Șantaj?

— Bingo!

— Atunci hai să plătim.

Kuntz se gândise și la asta, dar, în primul rând, pe ei încă nu-i abordase nimeni pentru nimic, iar în al doilea rând, ar fi însemnat să scape prea multe de sub control. Șantajiștii, mai ales cei atinși de fanatism, nu erau demni de încredere. Când ajunsese în Ohio, el n-avusese prea multe informații despre amenințare. Știa doar că Heidi Dann fusese distrusă de vestea că fiica ei se ocupa cu ceva asemănător prostituției. Femeia știa și numele false ale bărbaților, dar, din fericire, nu discutase despre asta cu fiica ei. După puțină muncă de convingere, Heidi îi zisese lui Kuntz despre cuplul de tineri care o abordaseră când ieșise de la Red Lobster. Kuntz își fluturase legitimația prin fața unui puști care lucra la biroul de pază al restaurantului, obținuse filmarea în care se vedeau tinerii discutând cu Heidi și notase numărul de înmatriculare.

De acolo fusese simplu. Obținuse numele Lauren Barna de la agenția de închirieri auto și făcuse legătura cu Ingrid Prisby. Apoi luase urma cardului ei de credit și aflase că stătea la un motel aflat în apropiere de Delaware Water Gap.

— Asta e? întrebă Larry. S-a terminat, nu-i așa?

— Încă nu.

— Fără altă vărsare de sânge. Te rog. Nu-mi pasă dacă pierdem intrarea pe piața acțiunilor. Să nu mai faci rău nimănui.

— Tu îi faci rău soției tale.

— Poftim?

— O înșeli. Îi faci rău, așa e?

Larry deschise gura, o închise, încercă din nou.

— Dar… ea nu-i moartă. Nu poți compara situațiile.

— Ba sigur că pot. Rănești o persoană pe care o iubești, însă te îngrijorează soarta unor străini care s-au hotărât să-ți facă ție rău.

— John, vorbești despre crimă.

— Eu nu vorbesc despre nimic, Larry. Tu vorbești. Eu am auzit că mama lui Kimberly a murit în urma unei spargeri a locuinței. Asta-i bine, pentru că, dacă cineva i-a făcut vreun rău – să presupunem că cineva care lucrează pentru tine –, persoana aceea ar putea să facă repede o înțelegere, spunând că a fost doar angajată să facă treaba aia. Mă urmărești?

Larry tăcu.

— Larry, ai mai intrat și-n alte încurcături din care trebuie să te scot?

— Nu, zise celălalt încet. Nimic.

— Bun. Pentru că nimic nu va împiedica oferta publică de acțiuni. Înțelegi?

Larry încuviință.

— Și acum, nu mai bea și adună-te.

Capitolul 41

Cei doi polițiști stăteau în ușă, iar Thomas și Ryan îl surprinseră pe Adam. Nu protestară și nu opuseră rezistență. Își adunară repede lucrurile și se pregătiră să plece. Își îmbrățișară și-și sărutară ostentativ tatăl. Când Len Gilman zâmbi, îl bătu pe Ryan pe spate și spuse „Tatăl tău doar ne dă o mână de ajutor", Adam reuși să nu dea ochii peste cap. Le zise băieților să nu-și facă griji și că va lua legătura cu ei imediat ce va afla despre ce este vorba.

După ce băieții plecară, Adam merse pe alee către mașina de poliție. Se întrebă ce credeau vecinii, dar în realitate nu-i păsa câtuși de puțin. Îl bătu pe umăr pe Len Gilman și spuse:

— Dacă-i vorba de prostia aia cu banii clubului de lacrosse…

— Nu e, replică Len cu o voce ca o ușă care se trântește.

Nu vorbiră pe drum. Adam stătea în spate. Celălalt polițist – un bărbat tânăr, care nu se prezentase – șofa, iar Len Gilman stătea pe scaunul din dreapta lui. Adam crezuse că se îndreptau spre secția de poliție din Cedarfield, de pe Godwin Road, însă când intrară pe autostradă, își dădu seama că mergeau către Newark. O luară pe interstatala 280 și traseră în fața biroului șerifului de pe West Market Street.

Mașina se opri, iar Len Gilman coborî. Adam întinse mâna spre mâner, dar mașinile de poliție nu au așa ceva la portierele din spate. Așteptă ca Len să vină să-i deschidă. Ieși, iar mașina se îndepărtă.

— De când lucrezi pentru poliția districtuală? întrebă Adam.

— Mi-au cerut să le fac un favor.

— Ce se întâmplă, Len?

— Doar câteva întrebări, Adam. Mai mult de atât nu pot să-ți zic.

Len îl conduse printr-o ușă și pe un culoar. Intrară într-o cameră de interogatorii.

— Ia loc.

— Len?

— Ce e?

— Cândva m-am ocupat și eu de chestii de-astea, așa că fă-mi un

serviciu. Nu mă lăsa să aștept prea mult, da? N-o să mă facă mai cooperant.

— Am luat cunoștință, spuse Len închizând ușa în urma lui.

Nu îl ascultă însă. După ce așteptă singur timp de o oră, Adam se ridică și bătu în ușă. Îi deschise Len Gilman. Adam desfăcu brațele.

— Pe bune?

— Nu ne jucăm cu tine, zise Len. Pur și simplu așteptăm pe cineva.

— Pe cine?

— Mai dă-ne cincisprezece minute.

— Bine, dar dă-mi voie la toaletă.

— Nicio problemă. Te însoțesc…

— Nu, Len, sunt aici de bunăvoie. Mă duc la baie singur, ca un băiat mare.

Își făcu nevoile, se întoarse, se așeză pe scaun, își făcu de lucru cu telefonul. Își verifică din nou mesajele. Andy Gribbel se ocupase de programul din prima parte a zilei. Adam se uită la adresa Gabriellei Dunbar. Locuia în apropiere de centru, în Fair Lawn.

Putea ea să-l conducă la străin?

În cele din urmă, ușa camerei de interogatoriu se deschise. Len Gilman intră primul, urmat de o femeie pe care Adam o evaluă la vreo cincizeci de ani. Pantalonii ei aveau o nuanță care putea fi cel mai bine descrisă drept verde-instituțional. Gulerul de la cămașă era prea lung și prea ascuțit. Părul era ceea ce s-ar putea numi „spălat, gata de ieșit” – un fel de coamă castanie care îi amintea lui Adam de jucătorii de hochei din anii 1970.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, rosti ea.

Avea un accent ușor, poate din Vestul Mijlociu, în niciun caz din New Jersey, și o față osoasă din cele care duc cu gândul la lucrătorii de la ferme și la dansurile country.

— Mă numesc Johanna Griffin.

Întinse o mână mare, iar avocatul i-o strânse.

— Adam Price, dar bănuiesc că știți asta.

— Vă rog, luați loc.

Se așezară față în față. Len Gilman se sprijini într-un colț îndepărtat, străduindu-se să pară relaxat.

— Vă mulțumesc că ați venit, spuse Johanna Griffin.

— Cine sunteți? întrebă Adam.

— Poftim?

— Presupun că aveți un grad sau…

— Sunt șef de poliție. Apoi, după puțină gândire: în Beachwood.

— Nu cunosc Beachwood.

— E în Ohio. Lângă Cleveland.

Adam nu se gândise la așa ceva. Așteptă ca femeia să continue.

Johanna Griffin puse pe masă o servietă și o deschise. Căută în interior, scoase o fotografie și întrebă:

— O cunoașteți pe această femeie?

Împinse fotografia peste masă. Era un chip care nu zâmbea, pe un fundal simplu, probabil de pe un permis auto. Lui Adam îi luă o secundă, nu mai mult, ca s-o recunoască pe femeia blondă. O văzuse o singură dată, în întuneric, de la distanță, când ea conducea mașina, dar știu imediat cine e.

Totuși șovăi.

— Domnule Price?

— S-ar putea să știu cine e.

— S-ar putea?

— Da.

— Și cine *s-ar putea* să fie?

Aici nu era sigur ce să răspundă.

— De ce mă întrebați asta?

— E doar o întrebare.

— Da, iar eu sunt doar avocat. Așa că ziceți-mi de ce vreți să știți.

Johanna zâmbi.

— Deci așa vreți să jucăm.

— Nu mă joc în niciun fel. Doar vreau să știu…

— De ce întrebăm. O să ajungem și la asta. Arătă fotografia. O cunoașteți, da sau nu?

— Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Oh! făcu Johanna Griffin.

— Ce-i?

— Acum ne jucăm de-a semantica? Știți cine e, da sau nu?

— Cred că știu.

— Super, minunat. Cine e?

— Voi nu știți?

— Adam, nu e vorba despre ce știm noi. Și serios, chiar n-am timp, așa că s-o scurtăm. Numele ei este Ingrid Prisby. Tu i-ai plătit lui John Bonner,

îngrijitorul parcării de la American Legion Hall, două sute de dolari ca să-ți dea numărul ei de înmatriculare. Ai pus un detectiv pensionar pe nume Michael Rinsky să verifice numărul respectiv. Vrei să ne spui de ce ai făcut toate astea?

Adam nu zise nimic.

— Ce legătură ai cu Ingrid Prisby?

— Nicio legătură, spuse el prudent. Voiam doar s-o întreb ceva.

— Ce anume?

Bărbatul simți că i se învârte capul.

— Adam?

Nu-i scăpase faptul că ea trecuse de la apelativul „domnul Price” la mai familiarul „Adam”. Aruncă o privire spre colț. Len Gilman stătea cu brațele încrucișate. Fața îi era impasibilă.

— Speram să mă ajute într-o problemă confidențială.

— Adam, uită de confidențialitate. Johanna Griffin căută din nou în servietă și scoase încă o fotografie. Pe femeia asta o cunoști?

Puse pe masă fotografia unei femei zâmbitoare care părea cam de vârsta ei. Adam clătină din cap.

— Nu, pe ea n-o cunosc.

— Ești sigur?

— N-o recunosc.

— Se numește Heidi Dann. Glasul Johannei Griffin era acum puțin nesigur. Numele acesta înseamnă ceva pentru tine?

— Nu.

Johanna îi susținu privirea.

— Ești sigur, Adam?

— Sunt. N-o cunosc pe femeia asta. Nu-i recunosc numele.

— Unde-i soția ta?

Schimbarea subită a subiectului îl dezechilibră.

— Adam?

— Ce are de-a face soția mea cu toate astea?

— Ești numai întrebări, nu-i așa? Vocea Johannei Griffin devenise acum de oțel. Devine cam enervant. Înțeleg că soția ta este suspectată că a delapidat o mulțime de bani.

Adam îi aruncă o privire lui Len, care continua să fie impasibil.

— Despre asta-i vorba? Afirmații false?

— Unde e?

El își calculă cu grijă următoarea mișcare.

— Călătorește.

— Unde?

— N-a zis. Ce naiba se petrece aici?

— Vreau să știu…

— Nu-mi pasă ce vrei tu să știi. Sunt arestat?

— Nu.

— Deci pot să mă ridic și să plec oricând, da?

Johanna Griffin se uită urât la el.

— Așa e, da.

— Asta ca să fie totul clar, detectiv Griffin.

— Este.

Adam se îndreptă puțin de spate, încercând să forțeze avantajul.

— Acum mă întrebi despre soția mea. Fie îmi spui imediat despre ce-i vorba, fie…

Johanna Griffin mai scoase o fotografie.

O împinse pe masă fără să rostească un cuvânt. Adam încremeni. Se holbă la fotografie. Nu se mișcă nimeni, nu vorbi nimeni. Adam simți cum lumea se clatină. Încercă să se îndrepte, încercă să vorbească.

— Este…?

— Ingrid Prisby? termină Johanna în locul lui. Da, Adam, este Ingrid Prisby, femeia pe care *s-ar putea* s-o cunoști.

Adam se chinuia să respire.

— Conform medicului legist, cauza morții a fost un glonț care a lovit creierul. Dar înainte de asta, ce se vede aici? În caz că te întrebi, credem că ucigașul i-a făcut asta cu un cutter. Nu știm cât a suferit.

Adam nu-și putea muta privirea. Johanna Griffin mai scoase o fotografie.

— Heidi Dann a fost mai întâi împușcată în genunchi. Nici pe ea nu știm cât a torturat-o ucigașul, însă în final a făcut același lucru. Un glonț în creier.

Adam reuși să înghită nodul care-i apăruse în gât.

— Și credeți…?

— Nu știm ce să credem. Vrem să aflăm ce știi tu despre asta.

El clătină din cap.

— Nimic.

— Serios? Atunci hai să-ți prezint lucrurile în ordine cronologică. Ingrid Prisby din Austin, Texas, a ajuns din Houston pe aeroportul din Newark. A stat o singură noapte la Courtyard Marriott, un hotel de lângă aeroport. De acolo a închiriat o mașină și s-a deplasat la American Legion Hall din Cedarfield. În mașină cu ea se afla un bărbat. Bărbatul acela a stat de vorbă cu tine la American Legion Hall. Nu știm ce s-a discutat, dar știm că ulterior tu ai plătit un paznic de parcare să-ți dea numărul de înmatriculare și probabil că le-ai luat urma. Între timp, Ingrid a mers cu aceeași mașină închiriată la Beachwood, Ohio, unde a stat de vorbă cu această femeie.

Cu mână tremurătoare, părând că abia își controlează furia, Johanna Griffin puse degetul pe fotografia lui Heidi Dann.

— La ceva vreme după aceea, această femeie, Heidi Dann, a fost împușcată în genunchi și apoi în cap. În propria ei casă. Nu după mult timp – încă punem lucrurile cap la cap, însă undeva între douăsprezece și douăzeci și patru de ore mai târziu –, Ingrid Prisby a fost mutilată și ucisă într-o cameră de motel din Columbia, New Jersey, chiar alături de Delaware Water Gap.

Se lăsă pe spate.

— Așadar, Adam, care-i rolul tău în toată povestea asta?

— Doar nu credeți…

Dar credeau.

Adam avea nevoie de un răgaz. Trebuia să se adune, să se gândească și să încerce să-și dea seama ce trebuia să facă.

— Are ceva de-a face cu căsnicia ta? întrebă Johanna Griffin.

El ridică privirea.

— Poftim?

— Len zice că tu și Corinne ați avut niște probleme cu câțiva ani în urmă.

Ochii lui Adam fugiră spre colț.

— Len?

— Au fost niște zvonuri, Adam.

— Așadar, munca de poliție include și bârfele?

— Nu doar bârfele, continuă Johanna. Cine este Kristin Hoy?

— Poftim? E o bună prietenă de-a soției mele.

— Și a ta, nu? Ați comunicat mult în ultima perioadă.

— Pentru că…

Se opri.

— Pentru că?

I se întâmplau prea multe dintr-odată. Ar fi vrut să aibă încredere în polițiști, însă nu putea. Polițiștii aveau o teorie, iar Adam știa că, odată ce teoria aceea era constituită, avea să fie greu, dacă nu imposibil, să-i facă să vadă clar faptele și nu să le răstălmăcească, pentru a fi conforme cu ideile lor. Își aminti cum Moș Rinsky îl avertizase să nu vorbească cu poliția. Miza ajunsese și mai mare, fără îndoială, dar se presupunea că abandonase ideea de a o găsi de unul singur pe Corinne?

Nu știa.

— Adam?

— Am vorbit despre soția mea.

— Tu și Kristin Hoy?

— Da.

— Ce anume despre soția ta?

— Despre recenta ei… călătorie.

— Călătoria ei. Aha, înțeleg. Te referi la călătoria aceea pentru care pur și simplu a plecat de la serviciu în mijlocul zilei și nu s-a mai întors, iar acum nu mai răspunde la SMS-urile tale și ale copiilor?

— Corinne a spus că are nevoie de un răgaz. Presupun, întrucât e clar că mi-ați verificat comunicațiile – și nu uitați că sunt avocat și că unele dintre comunicațiile pe care le-ați interceptat pot fi interpretate ca ținând de munca mea că ați citit și SMS-ul respectiv.

— Convenabil.

— Ce anume?

— SMS-ul trimis de soția ta. Toată povestea cu plecarea și cu lipsa ta de interes în căutarea ei. Asta cam oferă timp, nu crezi?

— Despre ce vorbești?

— Oricine ar fi putut scrie SMS-ul acela, nu? Chiar și tu.

— De ce aș…?

Se opri.

— La American Legion Hall, zise Johanna, Ingrid Prisby a fost împreună cu un bărbat. Cine este el?

— Nu mi-a spus cum îl cheamă.

— Dar ce ți-a spus?

— N-are nimic de-a face cu asta.

— Ba sigur are. Te-a amenințat?

— Nu.

— Iar tu și Corinne nu aveți probleme în căsnicie, nu-i așa?

— N-am zis așa ceva. Dar n-are nimic…

— Vrei să ne povestești despre întâlnirea cu Sally Perryman de seara trecută?

Tăcere.

— Și Sally Perryman e o prietenă de-a soției tale?

Adam se opri. Inspiră adânc. O parte din el voia să i se destăinuie Johannei Griffin. Chiar voia. Însă, în momentul de față, femeia părea decisă să-l acuze pe el sau pe Corinne pentru toată nebunia. El ar fi vrut să fie de ajutor. Ar fi vrut să știe mai multe despre crimele acelea, dar, de asemenea, cunoștea și regula principală: Nu va trebui niciodată să renegi ceva ce n-ai spus. Avea un plan pentru dimineața asta, să se ducă acasă la Gabrielle Dunbar, în Fair Lawn, ca să afle numele Străinului. Trebuia să se țină de planul acela. Nu dura mult să ajungă acolo cu mașina.

Mai important, asta i-ar fi oferit ocazia să se gândească. Adam se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.

— Glumești, nu?

— Nu. Dacă vreți ajutorul meu, acordați-mi câteva ore.

— Au murit două femei.

— Înțeleg, zise Adam, îndreptându-se spre ușă, dar priviți greșit lucrurile.

— Cum ar trebui să le privim?

— Bărbatul care călătorea cu Ingrid, spuse Adam, cel de la American Legion Hall.

— Ce-i cu el?

— Știți cine este?

Femeia se uită în spate, la Len Gilman, apoi din nou la Adam.

— Nu.

— Nicio idee?

— Nicio idee.

Adam aprobă din cap.

— El este cheia. Pe el trebuie să-l găsiți.

Capitolul 42

Casa Gabriellei Dunbar fusese probabil încântătoare la un moment dat, însă, cu trecerea timpului, cândva modesta clădire în stil Cape Cod se transformase, din cauza adăugirilor și așa-ziselor „îmbunătățiri", într-o vilă de prost gust, umflată și lipsită de caracter. Noile tușe arhitecturale, precum bovindourile și turnulețele, aveau mai degrabă efectul de a șoca decât de a impresiona și dădeau casei o tentă exagerată de artificial.

Adam se apropie de ușa principală bogat decorată și sună la soneria care emise o melodie complicată. Nu voise să aștepte să-l ducă poliția înapoi acasă și folosise aplicația Uber de pe telefon ca să cheme o mașină care să-l aducă aici. Andy Gribbel urma să-l ia și să-l ducă la birou. Avocatul bănuia că nu va dura mult.

Gabrielle deschise ușa. Adam o recunoscu din pozele de pe Facebook. Avea păr negru ca pana corbului și atât de drept, încât probabil era întins cu placa. Când deschise, avea pe față un zâmbet de bun venit. Zâmbetul se șterse în clipa în care îl văzu pe Adam.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă.

În glas i se simțea un tremur. Nu deschise și ecranul din plasă din fața ușii. Adam intră direct în problemă.

— Îmi pare rău că dau buzna așa. Mă numesc Adam Price.

Încercă să-i dea o carte de vizită, dar plasa era încă închisă. O strecură prin canat.

— Sunt avocat în Paramus.

Gabrielle stătea tăcută. Culoarea i se scurgea din obraji.

— Lucrez la un caz de moștenire și…

Ridică telefonul cu captura de ecran. Mări imaginea cu degetele, pentru ca fața Străinului să se poată vedea mai clar.

— Îl cunoașteți pe acest bărbat?

Gabrielle Dunbar strecură degetele prin canat și luă cartea de vizită, pe care o fixă mult timp. Apoi, până la urmă, își îndreptă atenția asupra telefonului. După câteva secunde, scutură din cap și zise:

— Nu.

— Era o petrecere cu colegii, după cum arată. Cu siguranță ar trebui

să…

— Îmi pare rău, la revedere.

Tremurul din glas se transformase în ceva apropiat de panică sau teamă. Începu să închidă ușa.

— Doamnă Dunbar?

Ea ezită.

Adam nu prea știa ce să spună. O speriase, de asta era sigur. O speriase, iar asta însemna că ea știa ceva.

— Vă rog, insistă. Trebuie să-l găsesc pe acest bărbat.

— V-am zis. Nu-l cunosc.

— Eu cred că-l cunoașteți.

— Plecați de pe proprietatea mea.

— Soția mea a dispărut.

— Poftim?

— Soția mea. Acest bărbat a făcut ceva, iar acum ea a dispărut.

— Nu știu despre ce vorbiți. Vă rog să plecați.

— Cine e? Atât vreau să știu. Numele lui.

— V-am mai spus. Nu-l recunosc. Îmi pare rău. Nu știu nimic.

Ușa începu din nou să se închidă.

— O să continui să-l caut. Transmiteți-i asta. N-o să mă opresc până nu aflu adevărul.

— Plecați de pe proprietatea mea, altfel chem poliția, mai zise ea și trânti ușa.

•

Gabrielle Dunbar se plimbă prin casă zece minute, repetând iar și iar cuvintele. *So Hum*. Învățase la yoga mantra asta sanscrită. La finalul orei, instructoarea le cerea să se întindă pe spate în Savasana, postura Cadavrului. Îi punea să închidă ochii și să repete „So Hum” vreme de cinci minute. Prima dată când le propusese acest exercițiu, Gabrielle practic dăduse peste cap ochii închiși. Apoi însă, undeva în al doilea sau al treilea minut, începuse să simtă cum toxinele stresului i se scurg din trup.

— *So… hum…*

Deschise ochii. Nu funcționa. Erau câteva lucruri pe care trebuia să le facă mai întâi. Missy și Paul se întorceau de la școală abia peste câteva ore. Asta era bine. Îi dădea timp să se pregătească și să împacheteze. Luă telefonul, căută în contacte favorite și-l apelă pe cel numit Nesuferitul.

După ce sună de două ori, fostul ei soț răspunse.

— Gabs?

Porecla pe care i-o dăduse el – era singurul care îi spunea așa – încă o zgâria pe creier. La una dintre primele lor întâlniri, începuse să-i zică „Gabs a mea”, iar ei i se păruse adorabil, așa cum faci când te îndrăgostești, pentru ca, după câteva luni, numele să-ți facă greață.

— Pot să stea copiii la tine? întrebă ea.

El nu se osteni să-și ascundă exasperarea.

— Când?

— Mă gândeam să-i las în seara asta.

— Glumești, nu? Eu îți tot cer vizite extra…

— Iar acum ți le ofer. Îi poți lua în seara asta?

— Sunt în Chicago cu afaceri, până mâine-dimineață.

La naiba!

— Dar Cum-o-cheamă?

— Știi cum o cheamă, Gabs. Tami e aici, cu mine.

Pe Gabrielle nu o luase niciodată în deplasările lui de afaceri, probabil pentru că se întâlnea cu Tami sau cu una dintre predecesoarele ei.

— Tami, repetă Gabrielle. Pe *i* pune punct, sau inimioară? Am uitat.

— Amuzant.

Nu era însă amuzant și ea știa asta. Fusese stupid. Existau chestii mult mai importante de rezolvat decât o căsnicie moartă de mult.

— Ne întoarcem dimineața devreme.

— O să-i aduc atunci.

— Pentru cât timp?

— Câteva zile. O să te anunț.

— E totul în regulă, Gabs?

— Excelent. Sărutări lui Tami.

Gabrielle închise. Privi pe fereastră. Pe undeva știuse că va veni ziua aceasta, încă de când o abordase Chris Taylor. Întrebarea era doar când. Afacerea păruse extrem de atrăgătoare, toată lumea avea de câștigat, se dezvăluiau adevăruri și se câștigau bani, însă ea nu uitase niciodată ceea ce era evident: se jucau cu focul. Oamenii ar face orice ca să-și păstreze secretele.

Chiar ar ucide.

— *So… hum…*

Nu mergea. Se duse în dormitor. Chiar dacă știa că era singură în casă, închise ușa. Se așeză pe pat în poziție fetală și începu să-și sugă degetul mare. Penibil, dar când *so-hum*-urile nu-și făceau treaba, nu-i mai rămânea decât să recurgă la ceva primitiv și infantil. Își strânse genunchii la piept și își permise să plângă puțin. Când termină, își luă telefonul mobil. Folosea un VPN pentru a-și ascunde identitatea. Nu era complet sigur, însă era destul pentru moment. Citi din nou cartea de vizită.

ADAM PRICE, AVOCAT

El o găsise. Și dacă o găsise pe ea, era logic ca tot el să fi fost cel care o găsise pe Ingrid.

Pentru a parafraza filmul ăla cu Jack Nicholson, unii oameni nu pot face față adevărului.

Gabrielle căută în sertarul de jos, scoase un Glock 19 Gen4 și-l așeză pe pat. I-l dăduse Merton, pretinzând că era arma perfectă pentru o femeie. O dusese la un poligon de tir din Randolph și o învățase să-l folosească. Era încărcat și gata de acțiune. La început o îngrijorase să țină un pistol încărcat într-o casă cu copii mici, însă amenințările posibile primaseră asupra securității domestice standard.

Și acum?

Simplu. Urmează procedura. Poză cu telefonul cartea de vizită a lui Adam Price. Ataș㠄 imaginea la un e-mail și, înainte de a-l expedia, scrise două cuvinte:

EL ȘTIE

Capitolul 43

Adam plecă devreme de la serviciu și se îndreptă spre noul stadion al Liceului Cedarfield. Echipa de lacrosse a băieților se antrena. Opri mai departe, ca să nu fie văzut, și-l privi pe Thomas din spatele tribunelor. Nu mai făcuse asta niciodată – să urmărească un antrenament – și probabil n-ar fi putut spune cu exactitate ce căuta acolo. Nu voia decât să-și privească puțin fiul. Doar atât. Își aduse aminte ce zisese Tripp Evans la American Legion Hall în seara când începuse totul, cum nu-i venea să creadă cât de norocoși erau cei care locuiau în astfel de orașe:

Trăim visul, să știi.

Tripp avea dreptate, bineînțeles, dar e interesant că ne descriem paradisul personal drept „vis". Visurile sunt fragile. Visurile nu durează. Într-o zi te trezești și – paf! – visul a dispărut. Te trezești și simți cum se îndepărtează de tine, în timp ce tu te agăți neajutorat de ruinele fumegânde, însă inutil. Visul se dizolvă, dispărut pentru totdeauna. Așa cum stătea acolo, urmărindu-și fiul practicând sportul pe care-l iubea, Adam nu se putea împiedica să nu simtă că, de la vizita Străinului, toți erau pe punctul de a se trezi din vis.

Antrenorul suflă în fluier și le spuse tuturor să pună genunchiul jos, iar ei se conformară. Câteva minute mai târziu, băieții își scoaseră căștile și se îndreptară către vestiar. Adam ieși de după tribună. Când îl văzu, Thomas se opri brusc.

— Tată?

— E-n regulă, zise Adam. Apoi, dându-și seama că fiul său i-ar putea interpreta greșit cuvintele, ca însemnând că mama lui se întorsese, adăugă: Adică nimic nou.

— De ce ai venit aici?

— Am ieșit mai devreme de la muncă și m-am gândit să te duc acasă cu mașina.

— Mai întâi trebuie să fac duș.

— Nicio problemă. Aștept.

Thomas aprobă din cap și plecă spre vestiar. Adam îl verifică pe Ryan.

Se dusese acasă la Max imediat după școală. Adam îi trimise un SMS prin care îl întreba dacă poate să-l ia atunci când termina Thomas, ca să-i scutească bătrânului său tată un drum în plus. Ryan răspunse „nu”, iar lui Adam îi luă câteva clipe să înțeleagă că asta însemna „nicio problemă”.

Zece minute mai târziu, în mașină, Thomas îl întrebă ce voia poliția.

— E greu să-ți explic acum, spuse Adam. Nu zic asta ca să te protejez, dar deocamdată va trebui să mă lași să rezolv niște probleme.

— Au legătură cu mama?

— Nu știu.

Thomas nu-l presă. Se opriră să-l ia pe Ryan, care se strecură pe bancheta din spate și spuse:

— O, ce scârbos! De unde vine mirosul ăsta?

— De la echipamentul meu de lacrosse, răspunse Thomas.

— Oribil.

— De acord, zise Adam și coborî geamul. Cum a fost la școală?

— Bine, răspunse Ryan, apoi întrebă: Ceva nou despre mama?

— Încă nu.

Se gândi dacă să spună mai multe și apoi hotărî că o parte din adevăr ar putea să-i liniștească.

— Vestea bună e că s-a implicat poliția.

— Cum adică?

— O s-o caute și ei pe mama.

— Poliția, repetă Ryan. De ce?

Adam ridică ușor din umeri.

— E așa cum mi-a zis Thomas aseară. Nu-i stilul ei. Așa că polițiștii o să ne ajute s-o găsim.

Era convins că băieții ar mai fi avut întrebări, dar când mașina intră pe strada lor, Ryan spuse:

— Hei, ea cine e?

Pe treptele de la intrare stătea Johanna Griffin. Se ridică atunci când Adam intră pe alee și-și netezi pantalonii verde-instituțional. Zâmbi și-i făcu din mână ca o vecină care trecuse pe la ei să împrumute puțin zahăr. Adam opri mașina și Johanna, încă zâmbind, se apropie relaxată și neamenințătoare.

— Salut, băieți! strigă ea.

Coborâră toți din mașină. Băieții păreau circumspecți.

— Eu sunt Johanna, zise ea strângându-le mâinile.

Thomas și Ryan se uitară la tatăl lor, în căutarea unor răspunsuri.

— E detectiv, le-o prezentă el.

— Mă rog, n-am venit în calitate oficială. În Beachwood, Ohio, mi se spune Șefa Griffin. Aici însă nu sunt în jurisdicția mea, așa că sunt doar Johanna. Mă bucur să vă cunosc.

Își păstră zâmbetul, dar Adam știa că era numai de fațadă. Probabil știau și băieții.

— Pot să intru? îl întrebă pe avocat.

— Da.

Thomas deschise portbagajul și-și scoase sacul cu echipamentul de lacrosse. Ryan își puse în spinare un rucsac umplut până la refuz cu manuale. În timp ce se îndreptau spre ușă, Johanna merse mai încet. Adam rămase cu ea. Când băieții nu-i mai puteau auzi, el o întrebă direct:

— De ce ești aici?

— Am găsit mașina soției tale.

Capitolul 44

Adam și Johanna stăteau în living.

Băieții erau în bucătărie. Thomas fiersese apă pentru paste. Ryan băgase în cuptorul cu microunde un pachet de legume congelate. Erau ocupați pentru moment.

— Unde ați găsit mașina Corinnei? întrebă Adam.

— Mai întâi trebuie să ne-nțelegem asupra unui lucru.

— Adică?

— Am vorbit serios adineauri. Nu sunt polițistă în New Jersey. La naiba, abia dacă sunt polițistă la mine acasă! Nu m-ocup de omucideri. E treaba celor de la districtuală. Și chiar dacă m-aș ocupa, aici nu sunt la mine în jurisdicție.

— Te-au trimis însă aici să mă interoghezi.

— Nu, am venit din proprie inițiativă. Cunosc un tip din Bergen care a sunat un tip din Essex, care a fost amabil să te ia și să te aducă.

— De ce-mi zici toate astea?

— Pentru că tipii de la districtuală au aflat și s-au supărat. Așa că oficial mi s-a luat cazul.

— Nu te-nțeleg. Dacă nu-i cazul tău, de ce ai mai venit până aici?

— Pentru că una dintre victime îmi era prietenă.

Acum Adam înțelese.

— Heidi?

— Da.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta.

— Mulțumesc.

— Deci unde-i mașina Corinnei?

— Frumoasă schimbare de subiect.

— Pentru asta ai venit.

— Așa-i.

— Deci?

— La un hotel, lângă aeroportul din Newark.

Adam se strâmbă.

— Ce-i?

— N-are nicio noimă, spuse el.

— De ce nu?

Adam îi povesti despre aplicația de localizare de pe telefon, care îi arăta că soția lui se află în Pittsburgh.

— Putea să se fi dus undeva cu avionul și să fi închiriat o mașină, zise Johanna.

— Nu știu unde te-ai putea duce cu avionul ca să fie nevoie să închiriezi o mașină și să treci prin Pittsburgh. Ai spus că era în parcarea unul hotel?

— Lângă aeroport, da. Am găsit-o chiar înainte de a fi ridicată. Apropo, am cerut companiei s-o aducă aici. O să ajungă într-o oră.

— E ceva ce nu-nțeleg.

— Ce?

— Dacă a luat un avion, Corinne ar fi trebuit să lase mașina în parcarea aeroportului. Așa facem întotdeauna.

— N-ar fi procedat așa dacă voia ca nimeni să nu știe unde se duce. S-ar fi putut gândi c-o să cauți acolo.

El clătină din cap.

— Să-i caut mașina într-o parcare de la aeroport? N-are sens.

— Adam?

— Da.

— Știu că n-ai niciun motiv să mă crezi, dar hai să vorbim puțin neoficial.

— Ești polițist, nu reporter. N-ai cum să ieși din zona oficialului.

— Doar ascultă-mă, de acord? Două femei au murit. Nu vreau să intru în detalii și să-ți spun cât era Heidi de minunată, însă… uite, trebuie să fii sincer acum. Trebuie să-mi zici tot ce știi. Îi prinse privirea și i-o susținu. Îți jur. Îți jur pe sufletul prietenei mele moarte că n-o să folosesc nimic din ceea ce-mi spui împotriva ta sau a soției tale. Vreau dreptate pentru Heidi. Asta-i tot. Înțelegi?

Adam se foi inconfortabil pe scaun.

— Poți fi obligată să depui mărturie.

— N-au decât să-încerce. Se aplecă spre el și adăugă: Te rog, ajută-mă.

El se gândi, dar nu prea mult. Acum nu mai avea de ales. Johanna avea dreptate. Două femei muriseră, iar Corinne putea avea necazuri serioase. Nu mai avea nicio pistă solidă, doar o bănuială neliniștitoare în legătură cu Gabrielle Dunbar.

— Mai întâi, îi ceru, zi-mi ce știi tu.

— Ți-am spus cam tot.

— Ce legătură are Ingrid Prisby cu prietena ta?

— Simplu. Ingrid și tipul ăla au apărut la Red Lobster. Au stat de vorbă. A doua zi, Heidi era moartă. O zi mai târziu, era moartă și Ingrid.

— Îl suspectezi pe tipul care era cu Ingrid?

— Categoric cred că el ne-ar putea ajuta să înțelegem cum stau lucrurile. Presupun că au vorbit și cu tine, nu? Acolo, la American Legion Hall.

— El a vorbit cu mine, da.

— Ți-a zis cum îl cheamă?

Adam clătină din cap.

— Numai că el e Străinul.

— Și după ce au plecat, tu ai încercat să-l găsești. Pe el sau pe amândoi. L-ai convins pe paznicul parcării să-ți dea numărul de înmatriculare. Le-ai luat urma.

— Am aflat numele ei. Asta a fost tot.

— Ce ți-a spus tipul din American Legion Hall? Străinul.

— Că soția mea s-a prefăcut că-i însărcinată.

Johanna clipi de două ori.

— Pardon?

Adam îi povesti. Odată ce deschise gura, totul se revărsă. După ce termină, Johanna îi puse întrebarea care părea în același timp evidentă și surprinzătoare:

— Crezi că-i adevărat? Crezi că ea a înscenat sarcina?

— Da.

Pur și simplu. Fără ezitare. Gata! Probabil știuse adevărul încă de la început – chiar din clipa în care îi vorbise Străinul –, dar avea nevoie ca piesele să se îmbine înainte de a se putea exprima.

— De ce? întrebă Johanna.

— De ce cred că-i adevărat?

— Nu, de ce crezi că ea ar fi făcut așa ceva?

— Pentru că eu am făcut-o să se simtă nesigură.

Femeia încuviință.

— Sally Perryman?

— În cea mai mare parte, da. Eu și Corinne ne-am îndepărtat. Ea se temea să nu mă piardă, să nu piardă tot ce avea. N-are importanță.

— De fapt, s-ar putea să aibă.

— Cum?

— Mai suportă-mă niţel. Ce se întâmpla în viaţa voastră când ea a apelat la website-ul cu sarcini false?

Adam nu vedea rostul întrebării, dar nu avea niciun motiv să nu-i povestească.

— Cum ziceam, ne-am îndepărtat. Vechea poveste, nu-i aşa? Totul ajunsese să se reducă la băieţi şi la problemele domestice – cine face cumpărăturile, cine spală vasele, cine plăteşte facturile. Adică banalităţile de zi cu zi. Serios. Iar eu, presupun, treceam printr-o criză a vârstei de mijloc.

— Te simţeai subapreciat?

— Mă simţeam, ştiu şi eu, de parcă nu mai eram bărbat. Ştiu cum sună asta. Eram cap de familie şi tată…

Johanna Griffin aprobă din cap.

— Şi dintr-odată apare această Sally Perryman care-ţi acordă atenţie într-un fel deosebit.

— Nu dintr-odată, dar, da, am început să lucrez cu Sally la cazul ăla grozav, şi ea era frumoasă şi pasionată şi mă privea aşa cum obişnuia Corinne să mă privească. Îmi dau seama cât de stupid sună toate astea.

— Normal, nu stupid.

Adam se întrebă dacă vorbea serios sau doar îi făcea lui pe plac.

— Oricum, probabil Corinne s-a temut că o s-o părăsesc. Atunci nu mi-am dat seama, cred, sau poate nu mi-a păsat, nu ştiu. Ea însă instalase aplicaţia aia pe telefonul meu.

— Cea care ţi-a arătat că ea se afla în Pittsburgh?

— Exact.

— Şi tu nu ştiai de ea?

Adam clătină din cap.

— Nu până nu mi-a arătat-o Thomas.

— Uau! Johanna încuviinţă şi ea din cap. Aşadar, soţia ta te spiona?

— Nu ştiu, poate. Asta cred eu că s-a întâmplat. I-am zis de mai multe ori că lucrez până târziu. Probabil că ea a verificat şi a văzut că eram acasă la Sally mai des decât ar fi trebuit.

— Nu-i spuneai unde te duci?

Adam clătină încă o dată din cap.

— Erau doar probleme de serviciu.

— Atunci de ce nu i-ai fi zis?

— Pentru că, oricât de ironic ar suna, nu voiam să-și facă griji. Știam cum ar reacționa. Sau poate la un anumit nivel știam că nu-i corect ce fac. Am fi putut rămâne la birou, însă îmi plăcea să fiu la ea acasă.

— Și Corinne a aflat.

— Da.

— Dar între tine și Sally Perryman nu s-a întâmplat nimic?

— Exact. Apoi se mai gândi. Poate că era totuși pe punctul de a se întâmpla.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Nu știu.

— A fost ceva fizic? Rece? Cald? Fierbinte?

— Poftim? Nu.

— N-ai sărutat-o?

— Nu.

— Atunci de unde vinovăția?

— Pentru că am vrut.

— La naiba, și eu vreau să-l spăl cu buretele pe Hugh Jackman. Și ce dacă? Nu te poți împiedica să dorești. Ești om. Relaxează-te.

Adam tăcu.

— Și atunci soția ta a vorbit cu Sally Perryman.

— A sunat-o. Nu știu ce au discutat.

— Iar Corinne nu ți-a spus niciodată?

— Exact.

— A întrebat-o pe Sally ce se petrece, dar pe tine n-a avut amabilitatea să te întrebe. Cam așa ceva?

— Bănuiesc.

— Și pe urmă?

— Păi, Corinne a rămas însărcinată.

— Adică s-a prefăcut că-i însărcinată.

— Mda, mă rog.

Johanna doar clătină din cap și zise din nou:

— Uau!

— Nu-i ceea ce crezi.

— Ba da, e exact ceea ce cred.

— Sarcina m-a surprins, înțelegi? Într-un fel pozitiv însă. M-a adus înapoi. Mi-a reamintit ce este important. Iată o altă ironie. A funcționat. Corinne a avut dreptate s-o facă.

— Nu, Adam, n-a avut dreptate.

— M-a readus la realitate.

— Ba nu. Te-a manipulat. Probabil ai fi revenit oricum la realitate. Iar dacă n-o făceai, probabil nici nu trebuia. Îmi pare rău, dar ceea ce a făcut Corinne a fost urât. Foarte urât.

— Cred că era disperată.

— Asta nu-i o scuză.

— Asta-i lumea ei. Familia ei. Întreaga ei viață. A luptat enorm s-o construiască și acum era amenințată.

Johanna încuviință din cap.

— Tu n-ai făcut ce a făcut ea, Adam. Știi asta.

— Sunt și eu vinovat.

— Nu-i vorba despre vinovăție. Tu ai avut îndoieli. Ți-ai pierdut capul. Te-ai întrebat cum ar fi. Nu ești prima persoană care simte astfel de lucruri. Treci peste asta sau nu treci. Corinne însă nu ți-a oferit șansa respectivă. A ales să te păcălească și să trăiască în minciună. Eu nu te apăr și nici nu te condamn. Fiecare căsnicie are propria ei poveste. Totuși, tu n-ai văzut lumina. Ție ți-a băgat cineva o lanternă în ochi.

— Poate aveam nevoie de așa ceva.

Johanna clătină din nou din cap.

— Nu în felul ăsta. A fost ceva greșit. Trebuie să-nțelegi.

El se gândi.

— O iubesc pe Corinne. Nu cred că sarcina falsă a schimbat într-adevăr ceva.

— Dar n-ai de unde să știi.

— Nu-i adevărat. M-am gândit mult.

— Și ești convins că ai fi rămas cu ea?

— Da.

— Pentru copii?

— În parte.

— Pentru ce altceva?

Adam se aplecă și fixă un moment podeaua. Era acoperită cu un covor oriental albastru cu galben pe care el și Corinne îl cumpăraseră dintr-un

magazin de antichități din Warwick. Se duseseră într-o zi de octombrie să culeagă mere, însă ajunseseră să bea cidru și să cumpere gadgeturi McIntosh, apoi se duseseră la un magazin de antichități.

— Pentru că, indiferent de porcăriile pe care ni le-am făcut eu și Corinne unul altuia, începu el, oricâte supărări, dezamăgiri și resentimente ar fi ieșit la suprafață, eu nu-mi pot imagina viața fără ea. Nu-mi pot imagina să îmbătrânesc fără ea. Nu-mi pot imagina să nu fac parte din lumea ei.

Johanna își frecă bărbia, aprobând din cap.

— Înțeleg asta. Chiar înțeleg. Soțul meu, Ricky, sforăie atât de rău, încât e ca și cum aș dormi cu un elicopter, dar simt același lucru.

Stătură câteva clipe în tăcere, lăsând sentimentele să se așeze. Apoi Johanna îl întrebă:

— De ce crezi că ți-a spus Străinul despre sarcina falsă?

— N-am idee.

— N-a cerut bani?

— Nu. A zis că o face pentru mine. Se purta de parcă ar fi dus un război sfânt. Dar prietena ta Heidi? Și ea și-a falsificat sarcina?

— Nu.

— Atunci nu-nțeleg. Ei ce i-a spus Străinul?

— Nu știu. Orice ar fi fost însă, i-a adus moartea.

— Ai vreo bănuială?

— Nu, dar acum mă gândesc că s-ar putea să știu pe cineva care are.

Capitolul 45

EL ȘTIE

Chris Taylor citi mesajul și se întrebă din nou în ce punct și cum scăpaseră lucrurile de sub control. Pentru treaba cu Price fuseseră angajați. Poate că aici fusese greșeala, cu toate că în general afacerile pentru care erau angajați – și fuseseră foarte puține – erau cele mai sigure. Plata venea de la o terță parte, neimplicată emoțional, o firmă de investigații de top. Într-un anume fel, era o muncă cinstită, pentru că – da, Chris nu se sfia să folosească cuvântul acela – nu implica șantajul.

Protocolul obișnuit era simplu: afli, prin intermediul internetului, un secret îngrozitor despre o persoană. Persoana respectivă are două opțiuni. Fie plătește pentru păstrarea secretului, fie alege să nu plătească, iar secretul este dezvăluit. Chris se simțea satisfăcut în ambele cazuri. În final, obținea fie profit material (când persoana șantajată plătea), fie catharsis (când persoana mărturisea). Într-un fel, aveau nevoie ca oamenii să aleagă ambele căi. Aveau nevoie de bani ca să susțină operațiunea. Aveau nevoie ca adevărul să iasă la iveală pentru că despre asta era vorba, asta făcea ca întreprinderea lor să fie justă și bună.

Un secret dezvăluit este un secret distrus.

Probabil, se gândi Chris, asta era problema cu cazurile pentru care erau angajați. Eduardo insistase să le accepte. Pretindea că ar lucra numai cu un grup select de companii de securitate de primă mână. Ar avea parte de siguranță, tihnă și mereu de profit. Modul în care funcționa era înșelător de simplu: firma dădea un nume. Eduardo căuta prin baza lor de date să vadă dacă găsea vreun pont – în cazul de față, exista unul despre Corinne Price prin Fake-A-Pregnancy.com. Apoi se plătea o sumă, iar secretul era dezvăluit.

Însă asta însemna, fără îndoială, că Corinnei Price nu i se oferea șansa să aleagă. Da, în final, secretul era dezvăluit. El îi zisese lui Adam Price adevărul, dar o făcuse strict pentru bani. Posesorului secretului nu i se oferise opțiunea răscumpărării.

Ceea ce nu era corect.

Chris folosea atotcuprinzătorul cuvânt *secret,* dar în realitate nu era vorba numai despre secrete. Erau minciuni, înșelăciuni sau mai rău. Corinne Price își minți soțul când se prefăcuse gravidă. Kimberly Dann își minți părinții, care munceau din greu, despre sursa banilor pentru colegiu. Kenny Molino trișase folosind steroizi. Logodnicul Michaelei, Marcus, făcuse ceva chiar mai rău când se răzbunase prin intermediul înregistrării cu colegul lui de cameră și viitoarea sa soție.

Secretele, credea Chris, erau ca un cancer. Secretele puroiau. Secretele îți rodeau măruntaiele, lăsând în urmă doar o coajă subțire. Chris văzuse de aproape ce puteau face ele. Când avea șaisprezece ani, tatăl său iubit, omul care-l învățase să meargă pe bicicletă, îl dusese la școală și-l antrenase în echipa din liga de juniori, scosese la lumină un secret teribil, îndelung ascuns.

El nu-i era tată biologic.

Cu câteva săptămâni înainte de căsătorie, mama lui Chris avusese o ultimă aventură cu un fost iubit și rămăsese însărcinată. Mama suspectase mereu adevărul, dar abia când Chris fusese spitalizat în urma unui accident de mașină și tatăl lui, tatăl lui iubit, încercase să-i doneze sânge, adevărul ieșise în cele din urmă la lumină.

— Întreaga mea viață, îi spusese tatăl, a fost o lungă minciună.

Tata încercase apoi să facă „ceea ce-i corect”. Își reamintise sieși că un tată nu este numai un donator de spermă. Un tată este prezent pentru copilul lui, are grijă de copilul lui, îl iubește și-l educă. În final însă, minciuna îl măcinase prea mult timp.

Chris nu-l mai văzuse de trei ani. Cam astea erau efectele secretelor asupra oamenilor, familiilor, vieților.

După ce terminase colegiul, Chris obținuse o slujbă la firma de internet Downing Place. Îi plăcuse acolo. Crezuse că-și găsise un cămin, dar, cu toată vorbăria frumoasă a companiei, aceasta nu făcea decât să favorizeze cele mai rele secrete. Chris ajunsese să lucreze pentru un site numit Fake-A-Pregnancy.com. Compania mințea, și se mințea chiar și pe sine, pretinzând că lumea cumpăra burți din silicon pentru a oferi cadouri „amuzante”, de purtat la petreceri sau în alte scopuri noi și amuzante. Însă toți știau adevărul. Teoretic, cineva s-ar putea duce într-adevăr la o petrecere costumat în gravidă. Dar ecograme false? Teste de sarcină false? Pe cine păcăleau?

Era complet greșit.

Chris înțelesese imediat că n-avea niciun rost să demaște firma. Era pur și simplu prea complicat și, oricât de bizar ar părea, Fake-A-Pregnancy avea concurenți, la fel ca toate site-urile de genul acela. Dacă ataci unul, celelalte vor deveni mai puternice. Chris își amintise o lecție pe care, în mod ironic, i-o dăduse „tatăl" lui când era copil: Faci ce poți; salvezi lumea persoană cu persoană.

Găsise câțiva care gândeau la fel, angajați în posturi similare, care, tot ca el, aveau acces la secrete. Unii dintre ei erau interesați mai mult de latura bănească a întreprinderii. Alții înțelegeau că acțiunile lor erau corecte și cuvenite și chiar dacă Chris nu voia să transforme totul într-un război religios, exista un aspect al noii sale operațiuni care semăna cu o căutare morală.

În final, nucleul se alcătuise din cinci persoane: Eduardo, Gabrielle, Merton, Ingrid și Chris. Eduardo dorise ca totul să se petreacă online. Să facă amenințarea online. Să dezvăluie secretul printr-un e-mail imposibil de urmărit. Să păstreze totul complet anonim. Chris nu fusese totuși de acord. Ceea ce făceau ei, indiferent dacă le plăcea sau nu, îi dărâma pe oameni. Schimba vieți într-o secundă. Puteai farda totul cum voiai, însă persoana era una înaintea vizitei sale și cu totul alta după aceea. Așa ceva trebuia făcut față în față. Trebuia făcut cu compasiune și omenie. Protectorii secretelor erau website-uri fără fețe, mașini, roboti.

Ei vor fi diferiți.

Chris citi iarăși cartea de vizită a lui Adam Price și scurtul mesaj al Gabriellei: EL ȘTIE.

Într-un fel, situația se inversase. Acum Chris avea un secret, nu? Deși nu era chiar așa, pentru că al lui era diferit. Secretul lui nu avea scopul înșelării, ci al protejării – sau doar așa se amăgea el? Ca atâția pe care-i întâlnise, nu cumva își justifica pur și simplu secretul?

Chris știuse că activitățile lor erau periculoase, că-și făceau dușmani, că unii n-aveau să înțeleagă binele și vor dori să se răzbune sau să continue să trăiască în bula secretelor lor.

Acum Ingrid era moartă. Ucisă.

EL ȘTIE

Iar răspunsul era evident: El trebuia oprit.

Capitolul 46

Camera de cămin a lui Kimberly Dann se afla într-o zonă din Greenwich Village, New York, ce părea a fi ultra boemă. Beachwood nu era ca un Hicksville provincial, nici măcar pe aproape. Mulți dintre rezidenți migraseră din New York City, dorind să evadeze din aglomerație și agitație și să ducă o viață oarecum mai confortabilă din punct de vedere financiar într-un loc unde valoarea proprietăților era mai mică, iar impozitele, mai scăzute. Însă Beachwood cu siguranță nu era nici Manhattan. Johanna călătorise suficient de mult – se afla acolo pentru a șasea oară – ca să știe că nu mai exista ceva care să semene cu insula aceea. Orașul dormea într-adevăr, se odihnea, totuși, când te aflai acolo, simțurile îți erau mereu treze. Erai conectat. Simțeai continuu clocotul.

Imediat ce Johanna bătu la ușă, aceasta se deschise, ca și cum Kimberly stătuse lângă ușă cu mâna pe clanță, așteptând.

— Of, tanti Johanna!

Fața lui Kimberly era plină de lacrimi. Se prăbuși în brațele Johannei suspinând. Femeia o îmbrățișă și o lăsă să plângă. Îi mângâie părul pe spate, așa cum o văzuse pe Heidi făcând de zeci de ori, ca atunci, la grădina zoologică, după ce Kimberly căzuse și se julise la genunchi, sau când nemernicul de Frank Velle de pe strada lor își retrăsese invitația la balul de absolvire pentru că „upgradase” la Nicola Shindler.

Ținând-o în brațe pe fiica prietenei ei, Johanna simți că i se frânge inima din nou. Închise ochii și scoase niște sunete despre care spera să fie liniștitoare. Nu zise „O să fie bine” sau alte cuvinte false de alinare. Doar o ținu în brațe și o lăsă să plângă. Apoi plânse și ea. De ce nu? De ce naiba ar fi pretins că nu era și ea zdrobită?

În curând, Johanna avea să facă ceea ce trebuia. Deocamdată puteau să plângă amândouă.

După un timp, Kimberly îi dădu drumul și făcu un pas în spate.

— Mi-am făcut bagajele, spuse. Când e zborul?

— Hai să stăm de vorbă mai întâi, bine?

Căutară locuri unde să stea, dar întrucât era un dormitor comun, Johanna ocupă colțul patului, iar Kimberly se lăsă pe un soi de fotoliu puf

supradimensionat. Era adevărat că Johanna se dusese din proprie inițiativă să-l interogheze pe Adam Price, însă aici se afla din mai multe motive. Îi promisese lui Marty că o va însoți pe Kimberly acasă pentru înmormântarea lui Heidi.

— Kimmy e tare supărată, zisese Marty. Nu vreau să călătorească singură.

Johanna știa.

— Trebuie să te-ntreb ceva, spuse ea.

Kimberly încă își ștergea lacrimile.

— Bine.

— În seara dinainte ca mama ta să fie ucisă, ați vorbit la telefon, nu-i așa?

Fata începu iarăși să plângă.

— Kimberly?

— Îmi lipsește tare mult.

— Știu, iubito. Tuturor ne lipsește. Aș vrea însă să te concentrezi puțin, bine?

Kimberly aprobă din cap, cu ochii încă în lacrimi.

— Despre ce ai discutat cu ea?

— Ce importanță are?

— Vreau să-l găsesc pe ucigaș.

Kimberly începu iar să plângă.

— Kimberly?

— Mama n-a dat peste un hoț?

Era una dintre ipotezele băieților de la districtuală. Niște dependenți de droguri disperați după bani spărseseră casa și, înainte să poată găsi ceva de valoare, fuseseră întrerupți de Heidi, care fusese ucisă din această cauză.

— Nu, iubito, nu s-a întâmplat așa.

— Atunci cum?

— Asta încerc să descopăr. Kimberly, ascultă-mă. O altă femeie a fost ucisă de aceeași persoană.

Fata clipi, ca și cum cineva ar fi izbit-o cu o scândură.

— Cum?

— Trebuie să-mi zici despre ce ai vorbit cu mama ta.

Privirile lui Kimberly începură să danseze prin cameră.

— Nimic important.

— Eu nu cred asta.

Kimberly izbucni din nou în plâns.

— M-am uitat pe lista apelurilor. Ai schimbat cu mama ta o grămadă de SMS-uri, dar ați vorbit la telefon doar de trei ori în semestrul ăsta. Primul apel a durat șase minute. Al doilea, numai patru. Însă, în seara dinainte să fie ucisă, discuția dintre voi s-a întins pe mai mult de două ore. Despre ce ați vorbit?

— Te rog, tanti Johanna, acum nu mai contează.

— Pe naiba nu contează! Vocea Johannei deveni brusc tăioasă. Spune-mi!

— Nu pot…

Johanna coborî de pe pat și îngenunche în fața fetei. Îi cuprinse chipul în mâini și o forță s-o privească în ochi.

— Uită-te la mine.

Până la urmă, Kimberly o ascultă.

— Orice i s-ar fi întâmplat mamei tale, nu-i vina ta. M-auzi? Ea te iubea și ar dori ca tu să mergi înainte și să duci cea mai bună viață posibilă. Eu o să fiu lângă tine. Întotdeauna. Pentru că asta ar fi vrut mama ta. M-auzi?

Fata aprobă din cap.

— Așa că, zise Johanna, trebuie să-mi povestești despre ultima voastră convorbire.

Capitolul 47

Aflat la o distanță pe care o considera sigură, Adam urmărea cum Gabrielle Dunbar încărca în grabă un geamantan în portbagaj.

Cu o jumătate de oră în urmă, avocatul hotărâse să mai treacă o dată pe la Gabrielle, în drum spre birou. Când intră pe strada ei, femeia arunca un geamantan în portbagaj. Cei doi copii ai ei – se gândi că aveau cam doisprezece și zece ani – duceau bagaje mai mici. El trase pe dreapta, la o distanță sigură, și privi.

Și acum?

Seara trecută, Adam încercase să dea de celelalte trei persoane din poza de pe pagina Gabriellei Dunbar, pe care Gribbel reușise să le identifice și să le localizeze. Niciuna nu-i oferi ceva util despre străin. Nicio surpriză. Orice pretext ar fi utilizat, oamenii erau în mod firesc prudenți în fața unui „străin" – mda, altă ironie – care le cerea într-un fel sau altul să identifice o persoană, posibil prieten sau coleg, într-o fotografie de grup. Niciunul dintre ei nu locuia suficient de aproape de Adam ca Gabrielle, pentru a avea șansa să discute față în față.

Așa că gândurile lui se întorseseră la ea.

Femeia ascundea ceva, îi fusese clar încă de ieri – și deodată apăru grăbită din casă cu un al treilea geamantan.

Coincidență?

Nu credea. Rămase în mașină și privi. Gabrielle aruncă geamantanul în portbagaj și se chinui să-l închidă. Împinse copiii în mașină, amândoi pe bancheta din spate, și se asigură că-și pun centurile de siguranță. Deschise portiera ei, se opri, apoi se uită în lungul străzii direct la el.

Fir-ar să fie!

Adam se lăsă repede în jos. Îl văzuse? Nu credea. Și dacă-l văzuse, își putea da seama, de la distanța aceea, cine este? Dar stai așa, și ce dacă-și dădea seama cine e? Venise acolo să vorbească cu ea, nu-i așa? Se ridică încet la loc, însă Gabrielle nu mai privea în direcția lui. Urcase în mașină și se pusese în mișcare.

Doamne, nu se pricepea deloc la așa ceva!

Mașina Gabriellei porni pe stradă. Adam se gândi un timp, dar nu prea

mult, la următorul pas pe care trebuia să-l facă. Dacă tot începuse… Băgă în viteză și se luă după ea.

Nu era sigur cât de departe în spatele ei trebuia să stea ca să nu fie văzut și totuși să n-o piardă. Toate cunoștințele lui pe această temă proveneau din filmele și din serialele văzute toată viața la televizor. Oare știa cineva ce-nseamnă să fii urmărit dacă nu s-ar fi uitat la televizor? Gabrielle coti la dreapta. Adam o urmă. Parcurseră Drumul 208, apoi intrară pe interstatala 287. Adam își verifică rezervorul. Era aproape plin. Bun! Oricum, cât de mult intenționa s-o urmărească? Și când o ajungea, ce urma să facă?

Pas cu pas.

Îi sună telefonul. Îl privi și văzu numele „Johanna”.

După vizita ei de seara trecută, îi introdusese numărul în agendă. Avea încredere totală în ea? Da, destul de multă. Ea avea un scop clar: să-l găsească pe ucigașul prietenei ei. Atâta vreme cât acesta nu era Corinne, Adam considera că Johanna putea fi un atu sau chiar un aliat. Dacă ucigașul era Corinne, atunci avea probleme mai mari decât dacă să aibă sau nu încredere într-o polițistă din Ohio.

— Alo?

— Sunt gata de îmbarcare, spuse Johanna.

— Te-ntorci acasă?

— Sunt deja acasă.

— În Ohio?

— Pe aeroportul din Cleveland, da. A trebuit s-o aduc acasă pe fiica lui Heidi, însă zbor imediat spre Newark. Tu ce faci?

— Sunt pe urmele Gabriellei Dunbar.

— Urmele?

— Nu așa zic polițiștii când urmăresc pe cineva?

Îi explică pe scurt cum ajunsese la casa ei și cum o văzuse făcându-și bagajele.

— Care-i planul tău, Adam?

— Nu știu, dar nu pot să stau și să nu fac nimic.

— Corect.

— De ce m-ai sunat?

— Am aflat ceva aseară.

— Ascult.

— Indiferent de ce se-ntâmplă aici, nu-i vorba numai despre un singur website.

— Nu-nțeleg.

— Străinul nu le spune victimelor doar despre soții care se prefac însărcinate. Are acces și la alte site-uri. Sau cel puțin la încă unul.

— De unde știi asta?

— Am vorbit cu fiica lui Heidi.

— Și care era secretul?

— Am promis să nu spun, iar tu n-ai nevoie să știi, crede-mă. Ideea e că Străinul tău s-ar putea să fi șantajat o grămadă de oameni pentru motive diferite, nu doar pentru sarcini false.

— Așadar, ce se petrece de fapt? întrebă Adam. Străinul și Ingrid șantajau oamenii pentru ce făceau aceștia online?

— Da, cam așa ceva.

— Și de ce a dispărut soția mea?

— Nu știu.

— Și cine a omorât-o pe prietena ta? Și pe Ingrid?

— Nu știu, și nu știu. Poate că ceva a mers prost cu șantajul. Heidi era o dură. Poate li s-a opus. Poate că Străinul și Ingrid s-au certat.

În față, Gabrielle se încadra spre o ieșire spre Drumul 23. Adam semnaliză și rămase în urma ei.

— Deci care-i legătura dintre prietena ta și soția mea?

— În afară de străin, nu văd niciuna.

— Stai o clipă.

— Ce e?

— Gabrielle intră pe o străduță.

— Unde?

— Lockwood Avenue din Pequannock.

— Asta-i în New Jersey?

— Da.

Adam nu era sigur dacă să rămână în spatele ei și să oprească brusc sau să treacă pe lângă ea și să găsească un loc unde să tragă pe dreapta. Optă pentru a doua variantă, depășind casa galbenă cu etaj, îmbrăcată în aluminiu și cu obloane roșii. Un bărbat deschise ușa din față, zâmbi și se îndreptă către mașina Gabriellei. Adam nu-l recunoscu. Portierele mașinii se deschiseră. Fata coborî prima, iar bărbatul o îmbrățișă stângaci.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Johanna.

— Alarmă falsă, presupun. Se pare că și-a dus copiii la fostul soț.

— OK, s-a anunțat zborul meu. Te sun când aterizez. Să nu faci vreo prostie între timp.

Johanna închise. Acum coborâse din mașină și fiul Gabriellei. Altă îmbrățișare stângace. Bărbatul care era probabil fostul ei soț o salută din mână pe Gabrielle. Probabil că ea îi răspunse, dar nu putea vedea din locul unde se afla. În cadrul ușii apăru o femeie. O femeie mai tânără. O femeie *mult* mai tânără. Vechea poveste, gândi Adam. Gabrielle rămase în mașină cât probabilul fost soț deschise portbagajul. Scoase unul dintre geamantane și-l închise la loc. Reveni spre botul mașinii cu o expresie nedumerită.

Înainte să fi putut ajunge la *ea,* Gabrielle dădu în marșarier și o porni pe stradă.

Cu o mulțime de bagaje încă în mașină.

Unde se ducea?

Dacă tot începuse…

Adam nu vedea de ce n-ar continua s-o urmărească.

Capitolul 48

Mașina Gabriellei urcă pe Skyline Drive în Munții Ramapo. Drumul se afla la numai patruzeci și cinci de minute de Manhattan, dar ar fi putut la fel de bine să fie în altă lume. Existau legende despre triburi care încă trăiau în zona aceea. Erau numiți indienii din Munții Ramapough, poporul Lenape sau poporul Lunaape Delaware. Unii credeau că sunt indigeni. Alții pretindeau că datează din timpurile coloniștilor olandezi. Alții credeau că sunt mercenari germani care luptaseră de partea britanicilor în Războiul de Independență sau sclavi eliberați care-și găsiseră adăpost în pădurile pustii din nordul statului New Jersey. Multă lume, prea multă, îi poreclise, poate peiorativ, Albii lui Jackson. Originea numelui era, de asemenea, un mister, însă probabil avea legătură cu aspectul lor multirasial.

Ca întotdeauna în cazul unor asemenea oameni, despre ei se relatau povești de groază. Adolescenții șofau pe autostrada Skyline Drive și se îngrozeau unii pe alții cu istorii despre răpiri, persoane târâte în pădure și fantome care strigau după răzbunare. Erau toate doar mituri, desigur, dar miturile au puterea lor.

Unde naiba se ducea Gabrielle?

Se îndreptau spre zona împădurită a munților. Din cauza altitudinii, urechile lui Adam începuseră să se înfunde. Femeia intră din nou pe Drumul 23 și avocatul o urmări aproape o oră, până traversă îngustul pod Dingman's Ferry și trecu în Pennsylvania. Acum drumurile erau mai puțin aglomerate. Bărbatul se întrebă iarăși cât de departe trebuia să rămână în urmă ca să nu fie observat. Renunță la prudență, socotind că era mai bine să fie descoperit și posibil înfruntat decât s-o piardă cu totul pe Gabrielle.

Își verifică telefonul, văzu că bateria era aproape descărcată și-l conectă la alimentatorul din torpedou. După un kilometru și jumătate de mers, Gabrielle viră la dreapta. Pădurea era tot mai deasă. Femeia încetini și intră pe un drum ce părea neasfaltat. Un indicator uzat din piatră anunța: LAKE CHARMAINE – PROPRIETATE PRIVATĂ. Adam făcu dreapta și se opri în spatele unor conifere. Nu putea intra cu mașina pe drum, dacă era într-adevăr un drum.

Așadar, care era următoarea lui mișcare?

Deschise torpedoul și verifică telefonul. Bateria nu prea avusese când să se încarce, dar ajunsese la zece procente. Putea fi de ajuns. Îl puse în buzunar și ieși din mașină. Și acum? Să meargă pe jos până la Lake Charmaine și să sune la ușă?

Găsi o potecă acoperită de buruieni care mergea prin pădure paralel cu drumul. Îi era de ajuns. Cerul avea o nuanță frumoasă de albastru-verzui. Ramurile copacilor se întindeau peste potecă, iar Adam își croi drum printre ele. Pădurea era tăcută, cu excepția zgomotelor iscate chiar de bărbat. Se oprea din când în când să asculte… să asculte orice, însă acum, pe măsură ce se afunda în pădure, nu mai putea auzi nici măcar mașinile care treceau pe șosea.

Când se opri într-un luminiș, văzu un cerb morfolind niște frunze. Cerbul ridică ochii spre Adam, înțelese că nu-i voia răul și-și văzu de treabă. Avocatul continuă să meargă și în curând lacul apăru în fața lui. În alte circumstanțe, i-ar fi plăcut. Era neclintit ca o oglindă, reflectând verdele copacilor și turcoazul cerului. Peisajul era liniștitor, îmbătător și pașnic – o, Doamne, cât de minunat ar fi fost să poată să se așeze și să-l privească! Corinne iubea lacurile. Oceanul o speria puțintel. În opinia ei, valurile erau adesea violente și imprevizibile. Însă lacurile reprezentau un paradis liniștit. Înainte să se nască băieții, el și Corinne închiriaseră o casă lângă un lac în partea de nord a comitatul Passaic. Își amintea de zilele de relaxare, în care împărțeau amândoi un hamac imens, el cu un ziar, ea cu o carte. Își amintea cum o privea pe Corinne citind, felul în care i se îngustau ochii când parcurgea paginile, expresia de concentrare intensă de pe fața ei – și cum, din când în când, ea ridica ochii din carte. Îi zâmbea și-i zâmbea și el, apoi privirile lor pluteau peste lac.

Un lac la fel ca acesta.

Zări o casă în dreapta. Părea abandonată, totuși în fața ei se afla o mașină.

A Gabriellei.

Casa era fie o cabană din lemn, fie o imitație din prefabricate. Greu de spus de la distanță. Adam coborî prudent panta, adăpostindu-se după copaci și tufișuri. Se simțea stupid, ca un copil care se joacă de-a „capturează steagul” sau paintball. Încercă să-și amintească dacă mai făcuse așa ceva în viața lui, dacă mai fusese nevoit să se ascundă și să surprindă pe cineva, și mintea i se întoarse în timp până la tabăra de vară la care participase când

avea opt ani.

Adam tot nu știa ce avea să facă atunci când va ajunge lângă casă, dar, pentru o fracțiune de secundă, își dori să fi fost înarmat. Nu avea un pistol și, de fapt, niciun fel de armă de foc. Poate că era o greșeală. Unchiul Greg îl dusese de câteva ori la poligon, când el avea vreo douăzeci de ani. Îi plăcuse și știa că este capabil să mânuiască o armă. Privind retrospectiv, ar fi fost o mișcare bună. Avea de-a face cu oameni periculoși. Chiar ucigași. Duse mâna în buzunar și pipăi telefonul. Ar trebui să cheme pe cineva? Nu știa nici pe cine și nici ce să spună. Johanna probabil era încă în avion. Îi putea trimite un SMS sau îl putea suna pe Andy Gribbel sau pe Moș Rinsky, însă ce să-i zică?

„Măcar unde te afli”.

Se pregătea să ia telefonul și să sune, când văzu ceva ce-l făcu să încremenească.

Gabrielle Dunbar stătea singură în luminiș și-l privea fix. Simți cum îl invadează furia. Se apropie cu un pas, așteptându-se ca femeia să fugă sau să spună ceva. Însă nu făcu nimic.

Doar stătea și se uita la el.

— Unde-i soția mea? strigă el.

Gabrielle continuă să se uite.

Adam mai înaintă un pas în luminiș.

— Am întrebat…

Ceva îl izbi atât de tare în ceafă, încât simți cum i se desprinde creierul. Căzu în genunchi, văzând stele verzi. Din pur instinct, reuși cumva să se întoarcă și să se uite în sus. Un baston de baseball cobora ca un topor spre creștetul lui. Încercă să se ferească sau să se răsucească sau cel puțin să se protejeze cu brațul.

Însă era mult prea târziu.

Bastonul aterizã cu o bufnitură înfundată și totul se întunecă.

Capitolul 49

Johanna Griffin obișnuia să respecte regulile, așa că nu-și deschise telefonul decât după ce avionul își opri rularea pe pistă. Însoțitorul de bord rosti anunțul standard „Bine ați venit în Newark, temperatura este…”, în vreme ce mesajele și e-mailurile Johannei se încărcau.

Nimic de la Adam Price.

Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră extenuante. Kimberly devenise isterică. Mărturisirea poveștii aceleia oribile ceruse timp și suferință. Johanna se străduise să fie înțelegătoare, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce-și închipuise copila asta? Biata Heidi. Oare cum reacționase la vestea despre fiica ei și website-ul ăla oribil? Johanna se gândi iar la filmarea cu Heidi în parcarea de la Red Lobster. Acum îi înțelegea perfect limbajul corporal. Într-un fel, Johanna fusese martora unui atac. Individul ăla, nenorocitul de străin, îi lovise prietena cu vorbe, îi sfâșiase inima cu dezvăluirile lui.

Își dădea el seama de distrugerea pe care o provoca?

Așadar, Heidi se dusese apoi acasă. O sunase pe Kimberly și o făcuse să mărturisească. Rămăsese rațională și calmă, chiar dacă în interior se vestejea. Sau poate nu se vestejise. Poate, pentru că Heidi era persoana cea mai puțin aplecată spre critică pe care o cunoștea Johanna, ea făcuse față veștilor proaste și era gata să riposteze. Cine știe? Heidi își consolase fiica, apoi încercase să găsească o cale de a o scoate din încurcătura teribilă în care se băgase.

Și probabil asta îi adusese moartea.

Johanna tot nu știa ce se întâmplase cu Heidi, dar categoric avea legătură cu dezvăluirea faptului că fiica ei devenise curvă – să lăsăm deoparte cuvintele mai acceptabile precum „păpușică” – pentru trei bărbați diferiți. Johanna începuse să facă săpături, dar avea să dureze. Kimberly nu cunoștea numele adevărate ale bărbaților, ceea ce era de mirare, însă există un motiv pentru care acestora li se spune „anonimi”. Johanna vorbise cu managerul site-ului Sugar Babies, îi ascultase justificările și-și dorise să facă un duș lung și fierbinte după ce închisese telefonul. Ea – într-o drăguță notă feministă, site-ul era condus de o femeie – apărase „aranjamentele de

afaceri” ale companiei și „dreptul la discreție” al clienților și spusese că în niciun caz nu va dezvălui vreo informație fără un mandat al tribunalului.

Întrucât compania avea sediul în Massachusetts, asta avea să dureze.

Apoi, după ce se confruntaseră cu porcăria asta, polițiștii iritați de la omucideri doriseră un raport complet despre vizita neoficială a Johannei în New Jersey. Aici nu era vorba despre mândrie. Ea voia ca nemernicul care-i ucisese prietena să fie prins. Atât. Așa că le povesti totul, inclusiv ceea ce Kimberly tocmai îi mărturisise, iar acum ei se ocupau să obțină mandatul și să aloce resurse pentru a afla cine era Străinul și care era legătura lui cu crimele.

Toate acțiunile astea erau bine-venite, dar nu însemnau că Johanna abandona cazul.

Îi sună telefonul. Nu recunoscu numărul, însă prefixul era 216, ceea ce însemna că era sunată din apropiere de casă. Răspunse.

— Sunt Darrow Fontera.

— Cine?

— Șeful securității de la Red Lobster. Ne-am întâlnit când ne-ați cerut filmările camerei de supraveghere.

— Da, așa e. Cu ce vă pot ajuta?

— Vă rugasem să ne înapoiați DVD-ul când terminați.

Individul vorbea serios? Johanna deschise gura să-l trimită la plimbare, apoi se răzgândi.

— Încă n-am terminat investigația.

— Atunci puteți, vă rog, să faceți o copie și să ne returnați discul original?

— Care-i graba?

— Așa e protocolul. Tonul lui era pur birocratic. Noi oferim o singură copie a DVD-ului. Dacă sunt necesare și altele…

— Am luat o singură copie.

— Ba nu, a fost a doua.

— Poftim?

— Celălalt polițist a luat o copie înaintea dumneavoastră.

— Stați așa, care celălalt polițist?

— I-am scanat legitimația. Este din New York, pensionat, dar a zis… stați că l-am găsit. Numele lui este Kuntz. John Kuntz.

Capitolul 50

Mai întâi veni durerea.

Timp de câteva clipe, durerea acoperi orice altceva. Era copleșitoare, înăbușindu-i lui Adam orice nevoie de a ști unde se află sau ce se întâmplase cu el. Își simțea capul ca și cum craniul i-ar fi crăpat în bucăți, iar marginile zimțate pluteau și-i rupeau țesuturile creierului. Ținu ochii închiși și încercă să-și alunge senzația.

Apoi veniră vocile.

Când o să se trezească?… *Nu trebuia să-l lovești așa de tare*… *N-am vrut să risc*… *Ai pistolul, da*?… *Și dacă nu-și revine*?… *Hei, a venit aici să ne omoare, nu uita*… *Stai așa, cred că se mișcă*…

Conștiința începuse să-și facă apariția, târându-se cu ghearele peste durere și amorțeală. Adam zăcea pe pardoseala rece, cu obrazul drept pe ceva aspru și dur. Probabil beton. Încercă să deschidă ochii, dar simțea de parcă niște păianjeni și-ar fi țesut pânzele peste ei. Clipi mai puternic și un nou val de durere aproape că-l făcu să icnească zgomotos.

Când, în cele din urmă, reuși să deschidă ochii, văzu o pereche de adidași. Încercă să-și aducă aminte ce se întâmplase. O urmărise pe Gabrielle, acum își amintea. O urmărise până la lac și…

— Adam?

Cunoștea vocea asta. O auzise numai o singură dată, însă de atunci îi tot răsunase în minte. Își ținea obrazul în continuare lipit de beton, dar se sili să privească în sus.

Străinul.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă Străinul. De ce ai ucis-o pe Ingrid?

•

Thomas Price dădea un test la limba engleză când sună telefonul clasei. Profesorul, domnul Ronkowitz, ridică receptorul, ascultă un timp, apoi spuse:

— Thomas Price, te rog să te duci în biroul directorului.

Colegii lui, așa cum făcuseră milioane de colegi din toată lumea de milioane de ori, emiseră un „Ooo, ai încurcat-o!” în vreme ce el își aduna cărțile, le îndesa în rucsac și ieșea. Culoarul era pustiu. Lui Thomas asta i

se părea ciudat, un coridor pustiu într-un liceu, ca un oraș-fantomă sau o casă bântuită. Pașii îi răsunau în graba lui spre biroul directorului. Habar n-avea despre ce era vorba, dacă era de bine sau de rău, însă rareori ești chemat în biroul directorului degeaba, iar când mama ta decide să dispară, iar tatăl tău o ia razna, mintea își imaginează tot felul de scenarii îngrozitoare.

Thomas încă nu-și dăduse seama ce nu era în regulă cu părinții lui, dar știa că era ceva rău. Extrem de rău. Știa, de asemenea, că tata încă nu-i spusese întregul adevăr. Părinții consideră întotdeauna că-i cel mai bine să te „protejeze", chiar dacă „a proteja" înseamnă „a minți". Ei cred că te ajută ferindu-te, totuși în final asta face lucrurile chiar mai rele. E ca în cazul lui Moș Crăciun. Când Thomas își dăduse seama că Moș Crăciun nu-i adevărat, nu se gândise „Mă maturizez", sau „Astea sunt chestii pentru copiii mici", sau altceva similar. Primul lui gând fusese mai simplu: „Părinții m-au mințit. Mama și tata m-au privit în ochi, ani în șir, și m-au mințit".

Cum contribuie asta la ideea de încredere pe termen lung?

Oricum Thomas ura ideea de Moș Crăciun. Ce rost avea? De ce să le zici copiilor că un grăsan dubios care locuiește la Polul Nord este tot timpul cu ochii pe ei? Scuze, dar e înfiorător. Chiar când era copil, își amintea cum stătea în poala unui Moș dintr-un mall, simțise un ușor miros de urină și se gândise: „Ăsta îmi aduce mie jucării?" De ce le-ai spune așa ceva copiilor? N-ar fi mai drăguț să te gândești că părinții tăi, care au muncit din greu, sunt cei care ți-au oferit cadourile, și nu un străin dubios?

Orice se petrecea acum, Thomas își dorea ca tatăl lui să fi fost sincer. Nu putea fi mai rău decât își imaginau Thomas și Ryan. El și fratele lui nu erau proști. Thomas își dăduse seama că tata era încordat încă înainte de dispariția mamei. Nu știa motivul, dar, de când se întorsese mama de la conferința profesorilor, ceva mersese teribil de prost. Casa lor era ca o ființă vie, unul dintre acele delicate ecosisteme despre care vorbește știința, iar acum ceva străin dezechilibra totul.

Când Thomas deschise ușa biroului, doamna aceea de la poliție, Johanna, stătea alături de domnul Gorman, directorul. Domnul Gorman zise:

— Thomas, o cunoști pe această femeie?

Băiatul încuviință.

— E o cunoștință de-a tatălui meu. Este polițistă.

— Da, mi-a arătat legitimația, însă nu te pot lăsa singur cu ea.

Johanna spuse:

— E în regulă. Pășși spre el. Thomas, știi cumva unde e tatăl tău?

— La serviciu, presupun.

— Nu s-a dus azi. Am încercat să-l găsesc pe telefonul mobil, dar intră direct mesageria vocală.

Micul ghimpe de panică din inima băiatului începu să crească.

— Asta se întâmplă numai dacă cineva își închide telefonul, zise Thomas. Tata nu-l închide niciodată.

Johanna Griffin se apropie. În ochi i se putea citi îngrijorarea. Îl speria, însă la urma urmelor nu asta dorise? Sinceritate în loc de protecție?

— Thomas, tatăl tău mi-a spus despre aplicația de localizare pe care a instalat-o mama ta pe telefoane.

— Nu funcționează dacă telefonul e mort.

— Arată totuși unde a fost ultima dată înainte ca telefonul să fie închis, nu-i așa?

Acum Thomas înțelese.

— Exact.

— E nevoie de computer ca să accesăm…?

Tânărul clătină din cap și băgă mâna în buzunar.

— Mă pot uita pe telefonul meu. Lăsați-mă două minute.

Capitolul 51

– De ce ai ucis-o pe Ingrid?

Când Adam încercă să se ridice, când încercă doar să-și desprindă fața de pe beton – unde se afla oare, în cabana aia? –, capul său protestă. Încercă să-și ducă mâinile la țeastă, dar nu le putu mișca. Confuz, Adam încercă din nou și auzi zăngănitul.

Avea încheieturile legate.

Privi în spate. Un lanț de bicicletă îi înconjura încheieturile și era prins după o țeavă care se ridica de la podea până în tavan. Încercă să evalueze situația. Se afla într-un subsol. Drept în fața lui, purtând aceeași șapcă, se afla Străinul. Gabrielle stătea în dreapta sa. În stânga era un băiat, probabil nu cu mult mai în vârstă decât Thomas. Puștiul avea capul ras, tatuaje și mult prea multe piercinguri.

Ținea în mână un pistol.

În spatele celor trei se mai afla un bărbat, de vreo treizeci de ani, cu păr lung și o urmă de barbă.

— Cine ești? întrebă Adam.

Străinul reacționă.

— Ți-am mai spus, nu-i așa?

Adam încercă iar să se ridice. Junghiurile de durere aproape îl paralizau, dar le ignoră. Nu putea să stea în picioare. Prins între durerea din cap și lanțurile de la încheieturile mâinilor, oricum nu avea unde să se ducă. Se ridică în capul oaselor și se sprijini de țeavă.

— Ești Străinul.

— Da.

— Ce vrei de la mine?

Puștiul cu pistolul făcu un pas în față și îndreptă arma spre Adam. Întoarse pistolul pe o parte, cu un gest pe care-l văzuse probabil într-un film prost cu gangsteri, și zise:

— Dacă nu-ncepi să vorbești, îți zbor creierii.

Străinul rosti:

— Merton.

— Nu, omule. N-avem timp. Trebuie să vorbească.

Adam privi arma, se uită în ochii lui Merton și-și spuse că băiatul o va face. Va trage fără să se gândească de două ori.

Apoi Gabrielle vorbi:

— Lasă pistolul jos.

Merton o ignoră. Îl fixa pe Adam.

— Era prietena mea.

Îndreptă pistolul către fața avocatului.

— De ce ai ucis-o pe Ingrid?

— N-am ucis pe nimeni.

— Minți!

Mâna lui Merton începu să tremure.

— Merton, nu! se opuse Gabrielle.

Ținând în continuare arma îndreptată spre fața lui Adam, Merton își luă elan și-l lovi cu piciorul ca și cum ar fi încercat să înscrie un gol de la mare distanță. Purta ghete cu vârf de oțel și lovitura căzu exact în punctul delicat de sub coaste. Adam icni și se prăbuși.

— Încetează! se răsti Străinul.

— Trebuie să ne spună ce știe!

— O să ne spună.

— Ce o să facem? întrebă Gabrielle, cu vocea încărcată de panică. Ar fi trebuit să fie bani ușor de câștigat.

— Așa și sunt. E-n regulă. Calmează-te.

Tipul cu părul lung zise:

— Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place deloc.

— Nu m-am înscris pentru a organiza o răpire, spuse Gabrielle.

— Ce-ar fi să ne calmăm?

Însă acum chiar și vocea Străinului avea o notă de isterie.

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu Ingrid.

Adam tresări și spuse:

— Nu știu ce s-a întâmplat cu Ingrid.

Se întoarseră toți spre el.

— Minți, zise Merton.

— Trebuie să mă ascul…

Merton îl întrerupse cu alt șut în coaste. Fața lui Adam ajunse din nou pe betonul dur. Încercă să se strângă în poziție fetală ca să se protejeze și se strădui iar să-și elibereze mâinile ca să-și poată feri capul rănit.

— Încetează, Merton!

— N-am ucis pe nimeni, reuși Adam să rostească.

— Da, sigur.

Era Merton. Avocatul încercă să se ghemuiască și mai mult, pentru cazul în care mai urma o lovitură.

— Și presupun că nici pe Gabrielle n-ai întrebat-o despre Chris, nu-i așa?

Chris. Aflase prenumele Străinului.

— Înapoi, zise Chris – Străinul. Se apropie de Adam și întrebă: Ai început să mă cauți pe mine și pe Ingrid, nu?

Adam aprobă din cap.

— Și ai găsit-o întâi pe Ingrid.

— Doar numele ei.

— Poftim?

— I-am găsit numele.

— Cum?

— Unde-i soția mea?

Chris se încruntă.

— Poftim?

— Am spus…

— Da, te-am auzit. Se uită în spate, către Gabrielle. De ce am ști noi unde-i soția ta?

— De la tine a pornit totul, zise Adam.

Se luptă să se ridice în capul oaselor. Știa că avea necazuri mari, că viața îi era în pericol, dar știa de asemenea că oamenii aceștia erau niște amatori. Mirosul fricii lor plutea peste tot. Lanțul de bicicletă slăbea. Începu să-și elibereze mâinile. Ar fi putut fi de folos dacă-l putea face pe Merton să se apropie cu tot cu pistol.

— Voi ați venit primii la mine.

— Și ce, voiai răzbunare? Despre asta-i vorba?

— Nu. Acum însă știu ce faceți voi.

— Serios?

— Aflați lucruri compromițătoare despre cineva, apoi îl șantajați.

— Greșești, spuse Chris.

— Ați șantajat-o pe Suzanne Hope cu sarcina falsă. Când n-a plătit, i-ați zis soțului ei, la fel cum mi-ați spus și mie.

— De unde știi despre Suzanne Hope?

Merton, cel mai speriat și prin urmare cel mai periculos dintre toți, strigă:

— Ne-a spionat!

— Era prietenă cu soția mea, zise Adam.

— Ah, ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Chris aprobând din cap. Deci Suzanne Hope i-a arătat Corinnei site-ul?

— Da.

— Ce a făcut Suzanne, ce a făcut și soția ta, e un lucru îngrozitor, nu crezi? Vezi tu, internetul face simplă înșelătoria. Internetul face simple anonimatul, minciunile și păstrarea secretelor teribile, distrugătoare, față de cei dragi. Noi – deschise brațele, arătând spre grup – doar mai echilibrăm puțin echipele de pe terenul de joc.

Adam aproape că zâmbi.

— Așa vă autoconvingeți?

— Ăsta-i adevărul. S-o luăm de exemplu pe soția ta. Site-ul Fake-A-Pregnancy, ca toate site-urile de acest gen, promite să fie discret, iar ea s-a gândit că, dacă e online și face promisiunea aia stupidă, nu va afla nimeni niciodată. Dar chiar crezi că există ceva cu adevărat anonim? Și acum nu vorbesc despre vreo chestie guvernamentală înfricoșătoare de felul Agenției Naționale de Securitate. Vorbesc despre oameni. Crezi cu adevărat că totul este atât de automatizat încât nu există angajați care să-ți poată accesa informațiile de pe cardul de credit sau istoricul browserului? Îi zâmbi lui Adam. Crezi cu adevărat că ceva poate fi total secret?

— Chris? Așa te cheamă, da?

— Da.

— Puțin îmi pasă de toate astea. Mie îmi pasă de soția mea.

— Iar eu ți-am zis adevărul despre ea. Ți-am deschis ochii. Ar trebui să-mi fii recunoscător. În schimb, tu ne-ai vânat. Și când ai găsit-o pe Ingrid…

— Repet: n-am găsit-o. V-am căutat, atâta tot.

— De ce? Ai verificat linkul pe care ți l-am dat?

— Da.

— Și ai verificat factura plătită cu Visa. Ai știut că tot ce ți-am povestit este adevărat, da?

— Da.

— Deci…

— Ea a dispărut.

— Cine? Chris se încruntă. Soția ta?

— Da.

— Când susții că a dispărut, înseamnă că ai discutat cu ea despre ce ți-am spus eu?

Adam nu zise nimic.

— Și apoi… cum, ea a fugit?

— Corinne n-a fugit pur și simplu.

— Pierdem vremea, interveni Merton. Ăsta trage de timp.

Chris îl privi.

— I-ai mutat mașina ca să nu fie văzută, da?

Merton încuviință.

— Iar noi i-am scos bateria din telefon. Relaxează-te. Avem timp. Se întoarse spre avocat. Nu înțelegi, Adam? Soția ta te-a înșelat. Aveai dreptul să știi.

— Posibil. Însă nu de la tine. Simți cum încheietura mâinii drepte începe să alunece prin lanț. Prietena voastră Ingrid a murit din cauza ta.

— Tu ai făcut-o! strigă Merton.

— Nu. Cineva a ucis-o. Și nu numai pe ea.

— Despre ce vorbești?

— Aceeași persoană care v-a omorât prietena a asasinat-o și pe Heidi Dann.

Vestea îi făcu pe toți să amuțească, după care Gabrielle exclamă:

— Dumnezeule!

Chris se încruntă.

— Ce-ai spus?

— Nu știați asta, nu? Ingrid n-a fost singura victimă. Heidi Dann a fost și ea împușcată și ucisă.

Gabrielle șopti:

— Chris?

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Mai întâi a fost ucisă Heidi, continuă Adam. Apoi Ingrid. În plus, soția mea a dispărut. Aici au dus dezvăluirile voastre.

— Taci! se răsti Chris. Trebuie să înțelegem cum stau lucrurile.

— Cred că spune adevărul, adăugă individul cu păr lung.

— Ba nu! strigă Merton, ridicând pistolul și țintind din nou spre Adam.

Și chiar de-ar fi așa, tipul ăsta reprezintă o amenințare pentru noi. N-avem de ales. A pus întrebări și ne-a căutat.

Adam își păstră vocea cât putu de calmă.

— Am căutat-o pe soția mea.

— Nu știm unde-i ea, zise Gabrielle.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Chris era încă șocat.

— Heidi Dann e moartă?

— Da. Și poate urmează soția mea. Trebuie să-mi spuneți ce i-ați făcut.

— Nu i-am făcut nimic, zise Chris.

Mâna avocatului era aproape liberă.

— După cum ai spus, să-ncepem cu începutul, propuse el. Cum a reacționat soția mea când ați șantajat-o? A refuzat să plătească?

Chris se întoarse și se uită la bărbatul cu păr lung din spatele lui. Apoi reveni la Adam și îngenunche lângă el. Bărbatul încă se străduia să-și elibereze încheietura. Era aproape gata. Dar ce urma să facă după aceea? Merton se îndepărtase un pas. Chiar dacă punea mâna pe Chris, Merton ar fi avut suficient timp să țintească.

— Adam?

— Ce-i?

— Noi n-am șantajat-o niciodată pe soția ta. N-am vorbit niciodată cu ea.

Adam nu înțelegea.

— Ați șantajat-o pe Suzanne.

— Da.

— Și pe Heidi.

— Da. Cazul tău însă era diferit.

— Diferit în ce fel?

— Am fost angajați s-o facem.

Pentru o clipă, durerea din cap dispăru, înlăturată de confuzie pură.

— Cineva v-a angajat să-mi ziceți mie așa ceva?

— Ne-a angajat să găsim minciuni și secrete despre soția ta și apoi să le dezvăluim.

— Cine v-a angajat?

— Nu cunoaștem numele clientului, spuse Chris, însă am fost angajați de o firmă de investigații numită CBW.

Adam simți cum ceva în interiorul lui se prăbușește.

— Ce-i? întrebă Chris.

— Dezleagă-mă.

Merton făcu un pas în față.

— În niciun caz. N-o să…

Apoi în încăpere răsună un foc de armă, iar capul lui Merton explodă, împroșcând sânge.

Capitolul 52

Kuntz aflase de la Ingrid adresa garajului lui Eduardo.

Stătuse acolo și așteptase. Nu dură mult până când Eduardo porni cu mașina spre munți și traversă podul Dingman's Ferry. Kuntz îl urmări. Când Eduardo ajunse, tinerelul ras în cap era deja prezent. Probabil el era Merton Sules. Apoi sosi și femeia, care nu putea să fie decât Gabrielle Dunbar.

Lipsea cineva.

Kuntz rămase ascuns. Din ascunzătoarea lui observă un alt bărbat care se strecura prin pădure. Habar n-avea cine era. Uitase oare Ingrid să-i vorbească despre el? Puțin probabil. Până la urmă, Ingrid îi zisese tot ce voia. Îi spusese totul și-și cerșise moartea.

Așadar, cine era necunoscutul?

Kuntz rămase nemișcat și supraveghe scena. Îl văzu pe Merton ascunzându-se după un copac cu un baston de baseball. O văzu pe Gabrielle în luminiș, atrăgându-l pe bărbat. Fu cât pe ce să-l avertizeze când îl văzu pe Merton furișându-se în spatele lui, cu bastonul ridicat, însă n-o făcu. Trebuia să aștepte. Trebuia să se asigure că erau toți acolo.

Așa că-l văzu pe Merton cum repede bastonul în ceafa necunoscutului. Bărbatul se clătină și căzu. Merton îl lovi din nou, deși probabil nu mai era necesar. O clipă, Kuntz se gândi că Merton intenționa să-l omoare. Ar fi fost ciudat și interesant. După spusele lui Ingrid, erau complet nonviolenți.

Bărbatul acela era probabil văzut ca o amenințare.

Sau… sau ei credeau că necunoscutul era Kuntz?

Reflectă la asta. Exista vreo posibilitate ca grupul să știe că era amenințat? Până acum, aflase cu siguranță că Ingrid fusese ucisă. Fostul polițist contase pe asta ca să-i adune la un loc și reușise. Contase, de asemenea, pe faptul că erau amatori, plini de entuziasm în a salva lumea prin dezvăluirea secretelor și alte prostii de genul ăla.

Iar acum, desigur, pentru că Ingrid era moartă, știau că sunt în pericol.

Asta determinase oare agresiunea la care asistase?

N-avea importanță. Kuntz tot era în avantaj. Trebuia doar să aibă răbdare, atâta tot. Așa că așteptă. Îi văzu târându-l pe necunoscut în casă.

Continuă să aștepte. Cinci minute mai târziu sosi încă o mașină.

Era Chris Taylor. Șeful lor.

În sfârșit, erau toți acolo. Kuntz se gândi să-l omoare imediat pe Chris, dar asta i-ar fi alarmat pe ceilalți. Trebuia să aibă răbdare. Trebuia să vadă dacă mai venea cineva. Trebuia să-și dea seama de ce-l atacaseră pe necunoscut și ce aveau de gând să facă în privința lui.

Kuntz înconjură casa în liniște, trăgând cu ochiul pe ferestre. Nimic, ceea ce era ciudat. Înăuntru se aflau cel puțin cinci oameni. Oare urcaseră la mansardă, sau…?

Verifică fereastra de la pivniță, în spatele casei.

Bingo!

Bărbatul atacat zăcea încă inconștient pe podea. Cineva îi înfășurase un lanț de bicicletă în jurul unei încheieturi, îl răsucise pe după o țeavă și apoi îl legase la cealaltă încheietură. Ceilalți – Eduardo, Gabrielle, Merton și acum Chris – se plimbau ca niște animale în cușcă, ce așteaptă să fie duse la abator, ceea ce, într-un fel, chiar erau.

Trecu o oră. Apoi două.

Necunoscutul nu se mișcă deloc. Kuntz se întrebă dacă nu cumva Merton îl omorâse pe sărmanul om, dar în cele din urmă bărbatul se foi. Kuntz își verifică arma Sig Sauer P239. Folosea muniție de 9 mm, astfel că pistolul trăgea opt focuri. Ar fi trebuit să fie suficient. Mai avea gloanțe în buzunar, pentru orice eventualitate.

Cu arma în mână, Kuntz se târî în fața cabanei. Puse mâna pe clanță și o testă. Descuiat. Perfect. Intră și se îndreptă tiptil spre subsol.

Se opri în capul scărilor și ascultă.

Ceea ce auzi erau în general vești bune. Pe scurt, Chris Taylor și colegii lui habar n-aveau cine o omorâse pe prietena lor Ingrid. Partea proastă, deși n-avea ce face în această privință, era că bărbatul atacat știa că există o legătură între moartea lui Ingrid și cea a lui Heidi. Nu era totuși mare lucru. Kuntz se gândise că la un moment dat cineva ar putea pune lucrurile cap la cap, dar faptul că se aflase atât de repede îl tulbura într-o oarecare măsură.

Nu conta. Trebuia să-i elimine pe toți, inclusiv pe necunoscutul atacat. Se întări mental, gândindu-se la Robby pe patul de spital. La urma urmelor, pentru el la asta se reducea totul. Avea să-i lase pe tipii ăștia să încalce legile și să șantajeze diverse persoane? Sau urma să facă ceea ce trebuia să facă un tată pentru a ușura suferința familiei lui?

Nu prea avea de ales, nu?

Kuntz încă stătea ghemuit în capul scărilor, gândindu-se pentru o clipă la Barb și la Robby, când Eduardo se întoarse și-l zări.

Kuntz nu ezită.

Întrucât Merton avea pistolul, Kuntz îl doborî pe el primul, trimițându-i un glonț în cap. Apoi ținti spre Eduardo. Eduardo ridică mâna, ca și cum ar fi putut opri glonțul.

Nu-l opri.

Gabrielle țipă. Kuntz îndreptă pistolul către ea și trase pentru a treia oară.

Țipătul se opri.

Trei doborâți, doi rămași.

Kuntz coborî treptele în viteză ca să termine treaba.

•

Cu ajutorul aplicației, Thomas aflase că tatăl lui fusese la Lake Charmaine în Dingman, Pennsylvania, atunci când îi murise telefonul. Johanna insistase ca Thomas să se întoarcă în clasă și să nu-și facă griji, poziție sprijinită de director, care n-ar fi fost în niciun caz de acord s-o lase să-l ia cu ea.

După ce dădu câteva telefoane, Johanna ajunse la dispecerul departamentului de poliție din Shohola. Dingman se afla în jurisdicția lor. Îi trimise coordonatele de pe GPS-ul aplicației de localizare și încercă să-i explice situația. Dispecerul nu pricepu sau nu înțelese că era o urgență.

— Ce mare lucru?

— Vă rog, trimiteți pe cineva acolo.

— Bine, șeriful Lowell zice c-o să treacă el.

Johanna sări în mașina ei și acceleră. Dacă vreun polițist o trăgea pe dreapta, avea la îndemână insigna. Le-ar fi spus să i se alăture și s-o însoțească cu girofarurile pornite. O jumătate de oră mai târziu, primi un telefon de la același dispecer. Mașina lui Adam nu se vedea. Localizarea nu era suficient de precisă ca să indice o casă anume – existau mai multe pe malul lacului. Dispecerul voia să știe ce se aștepta din partea lor.

— Mergeți din ușă în ușă.

— Îmi pare rău. Cine ne autorizează să procedăm așa?

— Eu. Voi. Oricine. Două femei au fost deja ucise. Soția bărbatului aceluia e dată dispărută, iar el încearcă s-o găsească.

— O să facem tot posibilul.

Capitolul 53

Uluitor cât de multe se pot întâmpla într-o singură clipă.

Când răsună primul glonț, mintea și trupul lui Adam părură a fugi în zeci de direcții diferite. Își eliberase deja mâna dreaptă din lanț. Era suficient. Cu lanțul atașat numai de încheietura stângă, n-avea nicio problemă. Așa că, atunci când auzi focul, se rostogoli, uitând de durerea din cap și din coaste, și căută adăpost.

Ceva umed îl lovi peste față. Ca prin ceață, își dădu seama că era creierul lui Merton.

În același timp, prin minte îi ricoșară diverse explicații pentru împușcătură. Prima fu optimistă: Oare cel care trăsese era un polițist trimis aici să-l salveze?

Ipoteza aceea primi o lovitură nemiloasă când bărbatul cu păr lung se prăbuși ca o piatră și dispăru cu totul o secundă mai târziu, când Gabrielle fu și ea doborâtă.

Era un măcel.

„Continuă să te miști…”

Unde însă? Se afla într-o pivniță, pentru numele lui Dumnezeu! Nu existau ascunzători. Se târî spre dreapta. Cu colțul ochiului, îl zări pe Chris Taylor aruncându-se către fereastră. Pistolarul coborî treptele și trase. Cu o viteză surprinzătoare, Chris își săltă picioarele și se împinse prin fereastră, dispărând din vedere.

Dar Adam îl auzi pe Chris țipând.

Fusese lovit?

Posibil. Greu de zis.

Bărbatul înarmat se grăbi să coboare pe scară.

Adam era prins în capcană.

Se gândi să se predea. Era posibil ca pistolarul să fie, într-un fel, de partea lui. Putea fi, la rându-i, o victimă a grupului lui Chris, însă asta nu însemna că avea să lase vreun martor în viață. După toate probabilitățile, el le ucisese pe Ingrid și pe Heidi. Acum îi ucisese pe Merton și pe pletos. Bănuia că Gabrielle trăia, pentru că o auzea văitându-se.

Bărbatul ajunsese acum la baza scării.

Adam se rostogoli din nou spre dreapta și se pomeni chiar sub scara respectivă. Pistolarul se îndreptă către fereastră, probabil ca să se uite după Chris Taylor, dar se opri când o auzi pe Gabrielle gemând. Se uită în jos la ea și abia dacă încetini pasul.

Gabrielle ridică o mână plină de sânge și rosti:

— Te rog.

Pistolarul trase și o ucise.

Adam aproape că țipă. Pistolarul nu ezita. Continuă să meargă spre fereastra prin care fugise Chris.

Atunci Adam văzu arma lui Merton.

Era în partea opusă a încăperii, nu departe de fereastră. Pistolarul stătea cu spatele. Adam avea două opțiuni. Unu: putea încerca să fugă în sus pe scară, însă asta l-ar fi lăsat prea mult timp expus. Ar fi fost o țintă sigură. Doi: dacă putea face o mișcare bruscă spre armă, dacă putea ajunge acolo în timp util și să pună mâna pe ea câtă vreme celălalt era distras…

Sau, stai, mai exista și o a treia opțiune. Să rămână exact acolo unde se afla? Să stea ascuns sub scară?

Da. Asta era. Să nu fie văzut. Poate că bărbatul nu-l observase. Poate nu știa că-i acolo.

Ba nu.

Bărbatul îl împușcase mai întâi pe Merton. Merton stătuse chiar lângă Adam. Nu avea cum să-l fi văzut pe Merton, dar nu și pe el. Pistolarul voia să se asigure că nu scapă nimeni. Îi voia morți pe toți.

Adam trebuia să pună mâna pe armă.

Astfel de calcule nu durează secunde. Nici măcar nanosecunde. Totul – cele trei opțiuni, calculele, respingerile, planul – se petrecu instantaneu, ca și cum întreaga lume ar fi încremenit doar pentru ca el să se poată lămuri.

Pistolul. Să ia pistolul.

Era, știa asta, unica lui speranță. Așa că întrucât atacatorul era cu spatele, Adam sări din adăpostul lui după armă. Rămase jos, târându-se, apropiindu-se. Mâna lui ajunsese la doar câțiva centimetri distanță, când un pantof negru apăru de nicăieri și făcu vânt pistolului.

Adam căzu pe beton cu o bufnitură. Urmări neajutorat cum pistolul alunecă sub o comodă aflată într-un colț.

Pistolarul privi în jos și, la fel cum făcuse în cazul Gabriellei, ținti.

Se terminase.

Acum Adam știa. Mintea lui trecu din nou prin opțiunile posibile – să se rostogolească, să-l apuce pe bărbat de picior, să încerce să atace –, dar își dădea seama că n-avea timp. Închise ochii și se cutremură.

Deodată, un picior apăru prin fereastră și-l lovi pe atacator în cap.

Piciorul lui Chris Taylor.

Pistolarul se împletici într-o parte, dar își regăsi repede echilibrul. Ținti prin fereastră și trase de două ori. N-avea cum să știe dacă nimerise ceva. Își întoarse apoi atenția către avocat.

Adam era însă pregătit.

Sări în picioare. Avea lanțul de bicicletă încă atașat de încheietură și se folosi de el, smucindu-l orbește, ca pe un bici. Aterizã puternic și greu pe fața pistolarului, care răcni de durere.

Sirene. Sirene de poliție.

Adam nu renunță. Trase lanțul înapoi spre el, își strânse pumn mâna liberă și lovi fața celuilalt din nasul căruia țâșni sânge. Pistolarul încercă să-l îmbrâncească pe Adam și să se elibereze.

Nu, nu, în niciun caz.

Adam îl prinse pe atacator într-o îmbrățișare de urs și inerția îl purtă înainte. Căzură amândoi cu duritate pe beton și Adam fu silit să-i dea drumul. Pistolarul profită de moment și-l lovi cu cotul în cap.

Stelele verzi reveniră, la fel ca durerea aproape paralizantă.

Aproape paralizantă.

Pistolarul încercă să se rostogolească, încercă să pună suficient spațiu între ei ca să-și poată elibera mâna în care ținea pistolul…

„Pistolul”, gândi Adam. „Concentrează-te asupra pistolului”.

Sirenele se apropiau.

Dacă adversarul se afla în imposibilitatea de a-și folosi arma, Adam ar fi putut supraviețui. Uită de durere. Uită de loviturile primite în corp, în cap, peste tot. Avea o unică misiune: să apuce încheietura celuilalt și să-l împiedice să-și folosească pistolul.

Bărbatul încercă să se elibereze lovind cu piciorul, dar erau încă prea strâns îmbrățișați. Lovi din nou și strânsoarea lui Adam slăbi. Acum pistolarul era aproape liber. Era pe burtă și se desprindea din priza avocatului.

Apucă-i încheietura.

Fără niciun avertisment, Adam îi dădu drumul. Considerându-se scăpat,

celălalt o luă la fugă, însă Adam era pregătit. Se aruncă spre brațul cu arma, îl prinse cu ambele mâini de încheietură, lipind pistolul de ciment, dar rămânând expus în rest.

Bărbatul profită de poziție.

Îl izbi pe Adam puternic în rinichi. Lovitura îi tăie răsuflarea. Junghiuri de durere încinsă îi străbătură terminațiile nervoase. Totuși nu se clinti. Pistolarul îi mai dădu un pumn, de data asta mai tare. Adam rezistă, deși simțea cum trupul începe să-i cedeze.

Încă o lovitură și nu va mai fi în stare să-l țină.

Acum nu mai avea de ales. Trebuia să acționeze.

Coborî gura spre mâna care ținea pistolul, o deschise larg și mușcă precum un câine turbat de partea interioară a încheieturii. Pistolarul urlă. Adam strânse cu dinții și răsuci puternic, smulgând pielea subțire.

Pistolul căzu din mâna celuilalt.

Avocatul se aruncă după el ca după un colac de salvare. Mâna i se strânse pe pistol, când simți că bărbatul îl mai izbește o dată.

Însă pumnul venise o secundă prea târziu. Acum avea pistolul.

Pistolarul i se aruncă în spate, iar Adam se rostogoli spre el, rotind pistolul într-un arc larg. Patul Sig Sauer-ului aterizâ în nasul deja spart al bărbatului.

Adam se ridică, îndreptă pistolul către el și-l întrebă:

— Ce i-ai făcut soției mele?

Capitolul 54

Treizeci de secunde mai târziu sosiră polițiștii.

Erau cei de la poliția locală. Johanna nu era cu mult în urma lor. Ea îi chemase, după ce obținuse coordonatele locului de la Thomas. Adam era mândru de fiul lui. Mai târziu avea să-l sune și să-i explice.

Dar nu încă.

Adam vorbi cu polițiștii. Dură destul, însă era în regulă. Putea să planifice în vreme ce vorbea. Își păstră tonul neutru. Răspunse la toate întrebările lor, cu cel mai bun glas de avocat. Își urmă propriul sfat legal: răspunde numai la ce ești întrebat.

Nici mai mult, nici mai puțin.

Johanna îi spuse că pistolarul se numea John Kuntz. Era un fost polițist care fusese silit să demisioneze. Ea încă punea faptele cap la cap, dar Kuntz asigura acum securitatea unei alte companii online ce urma să fie listată la bursă. Aparent, motivele personale erau de natură financiară și-l implicau pe copilul lui bolnav.

Adam aproba din cap în timp ce ea vorbea. Acceptă tratamentul medicilor din ambulanță, însă refuză să se ducă la spital. Medicul nu fu prea încântat, dar nu avea ce să facă. Când se mai liniștiră, Johanna îi puse mâna pe umăr.

— Trebuie să mergi la doctor.

— Sunt bine. Serios.

— Mâine-dimineață, polițiștii îți vor pune mai multe întrebări.

— Știu.

— O să fie prezentă și presa. Trei cadavre.

— Da, știu și asta. Adam se uită la ceas. Trebuie să plec. I-am sunat pe băieți, dar o să fie înnebuniți până ajung acasă.

— Te duc eu, asta dacă nu vrei să te ducă poliția.

— Nu, e-n regulă. Mașina mea e aici.

— N-o să-ți dea voie s-o iei. E probă.

Adam nu se gândise la posibilitatea aceea.

— Urcă, îl îndemnă Johanna. Conduc eu.

O vreme păstrară tăcerea. Adam își făcu de lucru cu telefonul, scriind un

e-mail. Apoi se relaxă. Medicul din ambulanță îi dăduse un analgezic, care-l amețise. Închise ochii.

— Odihnește-te, zise Johanna.

Ar fi vrut, însă știa că somnul era încă foarte departe.

— Când te-ntorci acasă? o întrebă.

— Nu știu. Aș putea rămâne câteva zile.

— De ce? Se sili să țină ochii deschiși și-i privi profilul. L-ai prins pe tipul care ți-a ucis prietena, nu?

— Da.

— Nu-i suficient?

— Poate că e, dar… – Johanna înclină capul – încă n-am terminat, nu-i așa?

— O, cred că am terminat.

— Au mai rămas câteva mari probleme nerezolvate.

— Cum ai spus și tu, acum e vorba despre o acțiune importantă. O să-l prindă pe străin.

— Nu la el mă refeream.

Așa se gândise și el.

— Îți faci griji pentru Corinne.

— Tu nu?

— Nu așa de mult.

— Vrei să-mi zici de ce?

Adam nu se grăbi, ci-și alese cu grijă cuvintele.

— După cum spuneai, acum povestea va fi peste tot în presă. Toată lumea o va căuta, așa că probabil se va întoarce pur și simplu acasă. Însă cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare că răspunsul era destul de evident încă de la început.

Johanna ridică o sprânceană.

— Explică-mi.

— Știi, îmi tot doream să nu fie vina mea. Faptul că ea a fugit trebuia să însemne ceva mai mult decât părea. Trebuia să fie vorba de vreo conspirație în care să fie implicat grupul lui Chris Taylor sau ceva de genul ăsta.

— Și nu mai crezi asta?

— Nu.

— Deci ce presupui acum?

— Chris Taylor a scos la lumină secretul cel mai ascuns și mai dureros

al soției mele. Toți știm ce efect are așa ceva asupra unui om.

— Te răvășește.

— Exact. Dar, mai mult decât atât, o revelație atât de importantă te dezgolește. Te sfâșie și-ți schimbă felul în care îți privești viața. Adam închise din nou ochii. După așa ceva, ai nevoie de timp să te refaci și să-ți dai seama cum să continui.

— Deci tu crezi că Corinne…

— Briciul lui Occam, zise Adam. Cel mai simplu răspuns este de obicei cel corect. Corinne mi-a scris în SMS că simțea nevoia să stea un timp departe de mine. Au trecut numai câteva zile. O să se întoarcă atunci când va fi pregătită.

— Pari destul de convins.

Adam nu răspunse. Johanna semnaliză un viraj și continuă să șofeze.

— Vrei să ne oprim să te speli înainte să ajungi acasă? Mai ești murdar de sânge.

— E-n regulă.

— O să-i sperii pe băieți.

— Nuuu! exclamă Adam. Sunt mai rezistenți decât crezi.

Câteva minute mai târziu, Johanna îl lăsă în fața ușii. Adam o salută fluturând din mână și așteptă până ce mașina dispăru din vedere. Nu intră în casă. Oricum băieții nu se aflau acolo. Când era la lac, singur, o sunase pe Kristin Hoy. O rugase să-i ia de la școală și să-i țină la ea peste noapte.

— Bineînțeles, spusese Kristin. Tu ești bine, Adam?

— Grozav. Îți mulțumesc.

Mașina Corinnei, cea abandonată în parcarea hotelului, se afla pe alee. Adam urcă în ea. Chiar și scaunul șoferului păstra mirosul minunat al soției sale. Efectul medicamentelor slăbea și durerea îl invadă iarăși. Nu-i păsa, putea s-o suporte. Însă trebuia să fie alert. Ținea telefonul în mână. Poliția îi permisese să-l ia de la locul crimei. Le zisese că bănuia că Chris Taylor îi aruncase mobilul sub comoda veche. Îl lăsaseră să caute dedesubt, dar, desigur, telefonul nu era acolo.

În schimb, era pistolul lui Merton.

Un alt polițist strigase că găsiseră telefonul lui Adam sus. Bateria fusese scoasă. Adam o pusese la loc și îi mulțumise ofițerului. Acum avea pistolul lui Merton ascuns la centură. Poliția nu-l mai percheziționase. De ce ar mai fi făcut-o?

Pistolul îl împunsese în coaste pe tot drumul alături de Johanna, totuși nu îndrăznise să-l miște.

Avea nevoie de pistolul acela.

Îi trimise lui Andy Gribbel e-mailul pe care-l compusese pe drum. La subiect scrisese:

NU CITI PÂNĂ MÂINE-DIMINEAȚĂ

Dacă ceva mergea prost – și asta era foarte probabil –, Gribbel avea să citească dimineață e-mailul și să-l trimită atât Johannei Griffin, cât și lui Moș Rinsky. Se întrebase dacă să le spună acum, înainte să acționeze, însă ei l-ar fi oprit. Ar fi contactat autoritățile și atunci suspecții ar fi strâns rândurile și ar fi păstrat tăcerea. Ar fi angajat avocați ca el și adevărul n-ar fi ieșit niciodată la iveală.

Trebuia să se descurce singur.

Se duse la Biserica Luterană Beth. Opri lângă ieșirea din sala de sport și așteptă. Acum credea că înțelegea ce se petrecuse, dar ceva tot îl mai rodea. Ceva nu i se părea în regulă… nu i se păruse în regulă încă de la început.

Scoase telefonul, redeschise SMS-ul Corinnei și-l mai citi o dată.

POATE CĂ TREBUIE SĂ NE DESPĂRȚIM UN TIMP. SĂ AI GRIJĂ DE COPIL NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONTACTEZI. O SĂ FIE BINE.

Se pregătea să-l citească iar, când Bob „Gaston” Baime ieși mergând agale. Își luă la revedere de la ceilalți bărbați cu un ritual complicat în care se atingeau palme și pumni. Purta niște pantaloni scurți care erau prea scurți și avea un prosop în jurul gâtului. Adam așteptă răbdător până când Bob se apropie de mașina lui, apoi coborî și zise:

— Salut, Bob.

Celălalt se întoarse spre el.

— Salut, Adam. O, m-ai speriat. Ce…?

Adam îl lovi cu putere în gură, trimițându-l pe bărbatul masiv în scaunul șoferului. Ochii lui Bob se măriră de șoc. Avocatul veni în dreptul portierei și-i înfipse pistolul în față.

— Nu mișca.

Bob își ținea mâna la gură, pentru a opri sângele. Adam deschise portiera din spatele lui și se strecură pe banchetă. Apăsă pistolul în ceafa antrenorului.

— Ce dracului faci, Adam?

— Spune-mi unde-i soția mea.

— Poftim?

Adam împinse țeava în ceafa lui.

— Dă-mi numai un motiv.

— Nu știu unde-i soția ta.

— CBW Inc., Bob.

Tăcere.

— Tu i-ai angajat, nu-i așa?

— Nu știu ce…

Adam îl lovi în osul umărului cu patul pistolului.

— Au!

— Zi-mi despre CBW.

— Dumnezeule, m-a durut. Doare rău.

— CBW e firma de investigații a vărului tău Daz. L-ai angajat să caute porcării despre Corinne.

Bob închise ochii și gemu.

— Nu-i așa?

Adam îl lovi iar cu pistolul.

— Spune-mi adevărul, altfel jur că te omor.

Antrenorul lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— N-am vrut. Eu doar… Aveam nevoie de ceva, înțelegi?

Adam îi înfipse din nou pistolul în ceafă.

— Ce aveai nevoie?

— Aveam nevoie de ceva despre Corinne.

— Pentru ce?

Celălalt tăcu.

— De ce aveai nevoie de ceva despre soția mea?

— Dă-i drumul, Adam.

— Cum?

Bob se întoarse și-l înfruntă.

— Apasă pe trăgaci. Vreau s-o faci. Oricum nu mai am nimic. Nu-mi găsesc serviciu. Casa noastră e ipotecată. Melanie vrea să mă părăsească. Dă-i drumul. Te rog. Am achiziționat o poliță de asigurare bună de la Cal. Băieților le-ar fi mai bine fără mine.

Și atunci senzația reveni.

… băieți…

Adam încremeni și se gândi la mesajul Corinnei.

… băieți…

— Fă-o, Adam. Apasă pe trăgaci.

Avocatul clătină din cap.

— De ce i-ai făcut rău soției mele?

— Pentru că ea încerca să-mi facă rău.

— Despre ce vorbești?

— Banii delapidați, Adam.

— Ce-i cu ei?

— Corinne voia să mi-i pună mie în cârcă. Dacă o făcea, ce șanse aveam împotriva ei? Hai, serios. Corinne e profesoara aia drăguță. Toată lumea o iubește. Iar eu sunt cel concediat, care are casa ipotecată. Cine m-ar crede pe mine și nu pe ea?

— Așa că te-ai gândit… ce, să pui mâna pe ea înainte să pună ea mâna pe tine?

— Trebuia să mă apăr. Așa că am vorbit cu Daz. I-am cerut să caute ceva despre ea, asta-i tot. N-a găsit nimic. Bineînțeles că n-a găsit, nu-i normal? Corinne e mica domnișoară perfectă. Iar Daz mi-a zis că o să-i pună numele pe o listă pentru – făcu din degete semnul ghilimelelor – „sursele lui neortodoxe”. A ajuns la un grup de ciudați, care avea însă regulile sale. Secretul trebuia dezvăluit chiar de ei.

— Ai delapidat banii, Bob?

— Nu. Dar cine m-ar crede? Apoi Tripp mi-a povestit ce intenționa Corinne, că încerca să-mi pună mie în cârcă toată treaba.

Senzația din mintea lui Adam încetă.

… băieți…

I se uscă gâtul.

— Tripp?

— Da.

— Tripp ți-a spus că asta intenționa Corinne, să te acuze pe tine?

— Exact. A zis că aveam nevoie de ceva, asta-i tot.

Tripp Evans. Care avea cinci copii. Trei băieți. Două fete.

… *copii*…

… *băieți*…

Se mai gândi o dată la mesaj.

> POATE CĂ TREBUIE SĂ NE DESPĂRȚIM UN TIMP. SĂ AI GRIJĂ DE COPII

Corinne nu se referea niciodată la Thomas și la Ryan ca fiind „copiii”, ci numai „băieții”.

Capitolul 55

Agonia din capul lui Adam devenise monstruoasă, grotescă.

Fiecare pas îi trimitea un nou fulger prin cap. Medicul ambulanței îi dăduse câteva pastile de rezervă. Era tentat să le ia – la naiba cu amețeala care aveau să i-o provoace!

Însă trebuia să reziste.

La fel cum făcuse cu două zile în urmă, trecu pe lângă Stadionul MetLife și parcă în zona clădirilor de birouri închiriate. Izul îngrozitor de mlaștină din Jersey îl izbi iarăși în față. Plăcile cauciucate ale podelei îi scârțâiau sub tălpi. Bătu la ușa aceluiași birou de la parter.

Și din nou Tripp deschise ușa și rosti:

— Adam?

Și avocatul întrebă iar:

— De ce te-a sunat soția mea în dimineața aia?

— Poftim? Iisuse, arăți groaznic! Ce s-a-ntâmplat?

— De ce te-a sunat Corinne?

— Ți-am zis deja. Tripp făcu un pas în spate. Intră și stai jos. Ăla de pe cămașa ta e sânge?

Adam intră în birou. Nu mai fusese până atunci înăuntru. Tripp făcuse tot posibilul să-l țină afară și nu era de mirare. Biroul era o cocină. O singură încăpere, cu un covor uzat, un tapet care se dezlipea și un computer depășit.

Ca să trăiești într-un oraș precum Cedarfield e nevoie de mulți bani. Cum de nu văzuse Adam adevărul până atunci?

— Eu știu, Tripp.

— Ce știi? Cercetă fata lui Adam și continuă: Ar trebui să te duci la un doctor.

— Că tu ai delapidat banii clubului de lacrosse, nu Corinne.

— Iisuse, ești plin de sânge!

— Totul e exact pe dos față de ce mi-ai spus. Tu i-ai cerut timp Corinnei, nu invers. Și ai folosit răgazul să-i înscenezi toate astea. Nu știu exact cum ai procedat. Presupun că ai modificat înregistrările contabile. Ai ascuns banii delapidați… nu știu. I-ai întors pe toți cei din consiliu împotriva ei, ba

chiar i-ai zis lui Bob că ea intenționa să-l acuze.

— Stai jos, Adam. Hai să discutăm.

— Mă tot gândesc cum a reacționat Corinne când am întrebat-o despre sarcina falsă. Nu s-a obosit să nege. N-o interesa decât să afle de unde știam eu. Cumva și-a dat seama că tu erai în spatele afacerii. Că-i trimiteai un avertisment. De asta te-a sunat. Ca să-ți spună că se săturase. Ce i-ai răspuns, Tripp?

Celălalt nu se osteni să răspundă.

— Ai rugat-o să-ți mai dea o șansă? I-ai cerut să vă întâlniți ca să-i poți explica?

— Ai ceva imaginație.

Avocatul clătină din cap și încercă să se țină tare.

— Toată filosofarea aia despre bătrânele drăguțe sau membrii consiliilor sportive care delapidează fonduri. Cum se începe de la puțin. Bani de benzină… O cafea într-un local… Adam se apropie cu un pas. Așa s-a întâmplat în cazul tău?

— Zău că habar n-am despre ce vorbești.

Adam înghiți un nod și simți cum îi dau lacrimile.

— E moartă, nu-i așa?

Tăcere.

— Mi-ai ucis soția.

— Doar nu crezi așa ceva.

Avocatul simți însă cum trupul începea să-i tremure din cauza adevărului.

— Trăim visul, nu-i așa? Nu asta zici întotdeauna, Tripp? Ce norocoși suntem toți și cât de recunoscători ar trebui să fim. Te-ai căsătorit cu Becky, iubita ta din liceu. Aveți cinci copii minunați. Ai face orice să-i protejezi, nu-i așa? Ce s-ar întâmpla cu visul tău prețios dacă s-ar afla că nu ești altceva decât un hoț?

Tripp Evans se îndreptă de spate și arătă spre ușă.

— Ieși afară din biroul meu!

— Totul se reducea la unul din doi: tu sau Corinne. Așa vedeai tu lucrurile. Avea să fie distrusă familia ta. Sau a mea. Pentru unul ca tine, alegerea a fost simplă.

Tonul lui Tripp devenise mai rece acum.

— Ieși afară.

— SMS-ul pe care l-ai trimis în locul ei. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.

— Ce tot spui?

— Ai omorât-o. Apoi, ca să câștigi timp, ai trimis SMS-ul ăla. Eu trebuia să-l citesc și să-mi imaginez că ea plecase să se răcorească, iar dacă nu credeam asta, dacă bănuiam că i s-a întâmplat ceva, poliția n-ar fi dat atenție. Ar fi văzut SMS-ul. Ar fi aflat că ne-am certat rău. Nici măcar nu s-ar fi ostenit să facă un raport. Tu ai știut toate astea.

Tripp clătină din cap.

— Ai înțeles greșit.

— Îmi doresc să fie așa.

— Nu poți dovedi. Nu poți dovedi nimic din toate astea.

— Să dovedesc? Poate că nu. Însă știu. Adam ridică telefonul mobil: „Să ai grijă de copii”.

— Poftim?

— Așa scrie în SMS: „Să ai grijă de copii”.

— Și ce-i cu asta?

— Corinne nu s-a referit niciodată la Thomas și la Ryan ca fiind „copii”. Zâmbi, chiar dacă avea inima frântă. Erau întotdeauna „băieții”. Asta erau ei. Nu copiii ei. Băieții ei. Nu Corinne a scris SMS-ul ăla, ci tu. Ai ucis-o și pe urmă ai trimis SMS-ul ca să nu fie căutată imediat.

— Asta-i dovada ta? întrebă Tripp aproape râzând. Chiar crezi c-o să creadă cineva povestea asta nebunească?

— Mă îndoiesc.

Adam scoase pistolul din buzunar și ținti. Celălalt făcu ochii mari.

— Hei, calmează-te și ascultă-mă o secundă.

— Tripp, chiar nu mai am niciun motiv să-ți ascult minciunile.

— Doar… Becky o să vină aici peste câteva minute.

— A, bine.

Adam apropie și mai mult pistolul de fața bărbatului.

— Cum ar suna mărunta ta filosofare în cazul ăsta? Ochi pentru ochi, probabil?

Pentru prima dată, masca lui Evans alunecă și Adam putu vedea întunecimea de dedesubt.

— Doar nu i-ai face ei vreun rău.

Adam îl privi fix, iar Tripp îi întoarse privirea. Pentru o fracțiune de

secundă, niciunul dintre ei nu se clinti. Apoi ceva se schimbă la Tripp. Avocatul putu să vadă. Bărbatul începu să aprobe din cap ca pentru sine. Se lăsă pe spate și luă cheile mașinii.

— Să mergem, zise el.

— Poftim?

— Nu vreau ca Becky să te găsească aici. Hai să mergem.

— Unde?

— Voiai să afli adevărul, nu?

— Dacă e vreo șmecherie…

— Nu e. O să vezi adevărul cu ochii tăi. După aia poți să faci ce vrei. Ăsta-i târgul. Acum însă trebuie să plecăm. Nu vreau ca Becky să sufere, înțelegi?

Porniră spre ușă, Adam cu un pas în urmă. Ținu pistolul îndreptat către Tripp câteva secunde, apoi își dădu seama cum ar fi văzut scena cineva aflat în trecere și puse pistolul în buzunarul gecii. Îl țintea însă pe Tripp prin buzunar, ca un tip dintr-un film prost care își folosește degetul pe post de armă.

Când ieșiră, un Dodge Durango cunoscut intră în parcare. Amândoi încremeniră când o văzură pe Becky. Tripp șopti:

— Dacă te atingi de vreun fir de păr din capul ei…

— Scapă de ea, spuse Adam.

Becky Evans avea pe față zâmbetul ei voios. Le făcu din mână cu un entuziasm exagerat și trase mașina lângă ei.

— Bună, Adam! strigă Becky.

Era nemaipomenit de veselă.

— Bună, Becky.

— Ce faci aici?

Adam privi spre Tripp, care zise:

— A intervenit ceva în organizarea meciului băieților dintr-a șasea.

— Credeam că e mâine-seară.

— Păi, tocmai asta-i. Putem fi dați afară din turneu din cauza unei probleme de înregistrare. Eu și Adam tocmai plecam acolo să vedem dacă putem rezolva.

— O, ce păcat. Trebuia să ieșim în oraș la cină.

— O să ieșim, iubire. Nu durează mai mult de o oră, două. Mergem la Baumgart’s când mă întorc acasă, bine? Doar noi doi.

Becky încuviință, dar pentru prima dată zâmbetul îi îngheță.

— Sigur. Se întoarse către avocat: Ai grijă de tine, Adam.

— Și tu.

— Salutări Corinnei. Trebuie să mai ieșim toți patru.

Adam reuși să spună:

— Mi-ar face plăcere.

Femeia plecă, fluturând iarăși mâna. Tripp o urmări cu privirea. Avea ochii umezi. Când dispăru din vedere, se puse în mișcare. Adam îl urmă. Tripp scoase cheile și descuie mașina. Se urcă la volan, iar Adam se așeză alături. Scoase pistolul din buzunar și-l îndreptă iar spre celălalt, care acum părea mai calm. Apăsă accelerația și ieși pe Drumul 3.

— Unde mergem? întrebă Adam.

— În Rezervația Mahlon Dickerson.

— Lângă Lacul Hopatcong?

— Da.

— În copilăria Corinnei, familia ei avea o cabană acolo.

— Știu. Becky a fost la ea când erau în clasa a treia. De asta am ales-o.

Adam simți refluxul adrenalinei. Durerea surdă și pulsândă din cap îi reveni cu forțe reînnoite. Amețeala și epuizarea îl vlăguiau. Tripp vină pe interstatala 80. Avocatul clipi și strânse mai tare pistolul. Cunoștea drumul și calculase că se aflau la o jumătate de oră de rezervație. Soarele începuse să apună, dar probabil mai aveau o oră de lumină.

Îi sună telefonul mobil. Se uită și văzu apelantul: Johanna Griffin. Nu răspunse. Mai merseră un timp în tăcere. Când ajunseră la ieșirea spre Drumul 15, Tripp rosti:

— Adam?

— Da.

— Să nu mai faci asta.

— Ce anume?

— Să nu-mi mai ameninținiciodată familia.

— E ironic să-mi spui chiar tu asta.

Tripp se întoarse, îi întâlni ochii și repetă:

— Să nu-mi mai ameninținiciodată familia.

Tonul său îi trimise lui Adam un fior în inimă.

Tripp Evans reveni cu privirea la drum. Ținea ambele mâini pe volan. Vină pe Weldon Road și intră în pădure pe un drum neasfaltat. Parcă printre

copaci și opri motorul. Adam ținea pistolul pregătit.

— Haide, zise Tripp deschizând portiera. Să terminăm cu asta.

Ieși din mașină și avocatul îl urmă, asigurându-se că pistolul e mereu îndreptat spre el. Dacă avea de gând să încerce ceva acolo, unde erau singuri, avea probabil cea mai bună șansă. Tripp însă nu șovăi. Intră printre copaci. Nu exista o cărare, dar își puteau găsi drumul. Tripp păși sigur pe sine, hotărât. Adam încercă să țină pasul, dar îi venea greu în starea în care se afla. Se întrebă dacă asta era manevra lui Tripp – să se îndepărteze tot mai mult de el și apoi să fugă, sau poate să-i cadă în spate când se întuneca.

— Mergi mai încet, spuse el.

— Vrei adevărul, nu-i așa? Tonul lui Tripp era aproape vesel. Ține pasul.

— Biroul tău.

— Ce-i cu el? A, că-i o budă, la asta te referi?

— Credeam că te-ai descurcat bine la o firmă importantă de pe Madison Avenue.

— Am stat acolo cam cinci minute să fiu concediat. Vezi tu, întotdeauna mi-am imaginat c-o să am o slujbă sigură toată viața la magazinul de echipament sportiv al tatii. Am pariat totul pe-o singură carte, iar când situația a luat-o razna, am pierdut totul. Da, am încercat să-mi deschid propria afacere, dar, mă rog, ai văzut și tu rezultatele.

— Ai rămas falit.

— Da.

— Iar în trezoreria clubului de lacrosse erau destui bani.

— Mult mai mult decât destui. Îl știi pe Sydney Gallonde? Bogătanul cu care am fost la liceu? Habar n-avea de lacrosse. Stătea doar pe banca de rezerve. Ne-a dat o sută de mii pentru că am avut grijă de el. Eu! Au mai fost și alți donatori. Când am venit eu, organizația abia își putea permite să cumpere un stâlp de poartă. Acum avem terenuri cu gazon, echipamente și… Tripp se opri. Gândești probabil că-mi caut iar scuze.

— Chiar asta faci.

— Posibil. Nu ești însă atât de naiv încât să crezi că lumea e alcătuită doar din alb și negru.

— Nu prea.

— Întotdeauna suntem noi împotriva lor. Asta-i viața. Din motivul ăsta ducem războaie. Luăm zilnic decizii ca să-i protejăm pe cei dragi, chiar dacă asta înseamnă să creăm altora probleme. Îi cumperi băiatului tău o

pereche nouă de ghete cu crampoane, pentru lacrosse. Puteai folosi banii ăia ca să salvezi un copil care moare de foame în Africa. Dar n-o faci și-l lași pe copilul ăla să moară de foame. Noi contra lor. Toți facem asta.

— Tripp?

— Ce-i?

— Nu prea e momentul pentru prostiile tale.

— Mda, ai dreptate.

Tripp se opri în mijlocul pădurii, îngenunche și începu să pipăie pământul. Împinse cu mâinile crenguțele și frunzele. Adam își pregăti pistolul și făcu doi pași în spate.

— N-o să te atac, Adam. Nu-i nevoie.

— Ce faci?

— Caut ceva… A, aici e.

Se ridică.

Ținea în mână o lopată. Lui Adam i se înmuiară picioarele.

— O, nu…

Tripp stătea în fața lui.

— Ai avut dreptate. În final, totul s-a redus la alegerea între familia mea și familia ta. Numai una poate supraviețui. Așa că dă-mi voie să te întreb: tu ce-ai fi făcut?

Adam clătină din cap.

— Nu…

— În general ai înțeles corect. Am luat banii, totuși am avut intenția să-i pun la loc. N-o să încep iar să mă justific. Corinne a aflat. Am implorat-o să nu divulge nimic, să nu-mi ruineze viața. Am încercat să câștig timp. Dar, sincer, n-aveam nicio posibilitate să pun banii la loc. Nu încă. Însă, da, mă pricep la contabilitate, pentru că asta am făcut ani de zile în magazinul tatii. Am început să modific înregistrările astfel încât indiciile să ducă mai degrabă către ea. Corinne nu știa asta, desigur. De fapt, m-a ascultat și a păstrat tăcerea. Nici măcar ție nu ți-a zis, nu-i așa?

— Nu.

— Așa că m-am dus la Bob și la Cal și apoi, cu mult regret prefăcut, la Len. Le-am spus despre cum delapidase Corinne fondurile clubului de lacrosse. În mod neașteptat, Bob a fost cel care n-a prea crezut povestea. De aceea, i-am zis că, atunci când o întrebasem pe Corinne, ea a dat vina pe el.

— Și Bob s-a dus la vărul lui.

— N-am contat pe asta.

— Unde-i Corinne acum?

— Stai exact pe locul unde am îngropat-o.

Pur și simplu.

Adam se sili să privească în jos. Îl cuprinse amețeala. Nu se mai chinui să se redreseze. Putea vedea că pământul de sub picioarele lui fusese răscolit recent. Căzu într-o parte și se sprijini de un copac, cu răsuflarea întretăiată.

— Ești bine, Adam?

Avocatul înghiți nodul care i se pusese în gât și ridică pistolul. „Calmează-te, calmează-te, calmează-te…”

— Pune mâna și sapă, rosti el.

— La ce bun? Ți-am zis deja că-i aici.

Încă năuc, Adam se împletici spre el și-i înfipse pistolul în față.

— Pune mâna și sapă, imediat.

Tripp strânse din umeri și trecu pe lângă el. Adam îl aținti cu pistolul, străduindu-se să nici nu clipească. Celălalt înfipse lopata în pământ, săpă, aruncă pământul alături.

— Spune-mi ce-a urmat, ceru Adam.

— Știi bine, nu-i așa? După ce ai întrebat-o despre sarcina falsă, Corinne s-a enervat. Se săturase. Avea de gând să dezvăluie ce făcusem. Așa că i-am zis: „Bine, asta e, o să recunosc”. I-am propus să ne întâlnim la prânz și să revedem situația, ca să fim pe aceeași lungime de undă. Ea a ezitat, însă, da, pot fi convingător.

Lopata se înfipse din nou în pământ. Și din nou.

— Unde v-ați întâlnit? întrebă Adam.

Tripp aruncă pământul într-o parte.

— Acasă la voi. Am intrat prin garaj. Corinne a ieșit și m-a întâmpinat. N-a vrut să intru în casă, înțelegi? Ca și cum ar fi fost exclusiv locul familiei.

— Și ce-ai făcut?

— Tu ce crezi?

Tripp privi în jos și zâmbi spre pământ. Apoi se dădu la o parte, ca Adam să poată vedea.

— Am împușcat-o.

Adam privi pe lângă el spre groapă. Inima i se prefăcu în pulbere. Acolo,

în țărână, zăcea Corinne.

— O, nu…

Picioarele îi cedară. Se prăbuși lângă soția lui și începu să-i îndepărteze pământul de pe față.

— O, nu…

Avea ochii închiși, dar era încă atât de frumoasă.

— Nu… Corinne… Doamne, te rog…

Apoi își pierdu controlul. Își lipi obrazul de obrazul ei rece, lipsit de viață, și izbucni în plâns.

O parte infimă din el se gândea la Tripp, care încă avea lopata în mână și putea să-l atace. Avocatul ridică ochii, cu pistolul pregătit.

Tripp însă nu se clintise.

Stătea acolo, cu un zâmbet mic pe față.

— Acum ești gata, Adam?

— Poftim?

— Ești gata să mergi acasă?

— Despre ce dracului vorbești?

— Așa cum am promis la birou. Acum știi adevărul. S-a terminat. Trebuie s-o îngropăm la loc.

Lui Adam începu să i se învârtă din nou capul.

— Ai înnebunit?

— Nu, prietene, poate tu.

— Ce dracu spui acolo?

— Îmi pare rău c-am omorât-o. Chiar îmi pare rău. Nu vedeam însă altă scăpare. Serios. Cum ziceam, noi am fi gata să ucidem pentru ai noștri. Soția ta îmi amenința familia. Tu ce-ai fi făcut?

— Eu n-aș fi delapidat banii.

— S-a terminat, Adam. Vocea lui suna ca o poartă de oțel care se trântea. Amândoi trebuie să mergem mai departe.

— Ești nebun.

— Iar tu nu te-ai gândit bine. Zâmbetul îi reveni pe buze. Contabilitatea clubului de lacrosse e un dezastru. Nimeni n-o să reușească s-o descurce. Așadar, ce o să afle poliția? Tu ai descoperit cum te-a înșelat Corinne, prefăcându-se că-i gravidă. V-ați certat rău din cauza asta. A doua zi, ea a fost împușcată în garajul vostru. Eu am curățat un pic sângele, dar ce contează? Poliția o să găsească urme. Am folosit detergentul de sub

chiuvetă. Am aruncat în coșul vostru de gunoi cârpele murdare de sânge. Începi să-nțelegi?

Adam privi din nou fața frumoasă a Corinnei.

— Am pus trupul în portbagajul mașinii ei. Lopata din mâna mea ți se pare cunoscută? Ar trebui. Am luat-o din garajul vostru.

Avocatul continua să se uite la frumoasa lui soție.

— Și dacă nu-i destul, camerele de securitate de pe coridorul biroului meu te-au filmat obligându-mă să urc în mașină sub amenințarea pistolului. Dacă pe cadavru se găsește vreo urmă din ADN-ul meu, ei bine, tu m-ai silit s-o dezgrop. Tu ai omorât-o, tu ai îngropat-o aici, tu i-ai parcat mașina lângă un aeroport, dar ai rămas la distanță de aeroportul propriu-zis pentru că toată lumea știe că acolo sunt camere de securitate. Apoi ai câștigat timp trimițându-ți un SMS din care să reiasă că ea a fugit. Apoi, ca să complici și mai mult lucrurile, nu știu, poate că i-ai aruncat telefonul în camionul unei firme de livrări. De exemplu, la un magazin Best Buy. Dacă cineva ar încerca să localizeze telefonul, ar crede că Corinne merge undeva cu mașina, cel puțin atâta vreme cât ar ține bateria. Asta ar crea și mai multă confuzie.

Adam clătină din cap.

— Nimeni n-o să creadă așa ceva.

— Ba sigur o să creadă. Și dacă nu, hai să fim cinstiți. Tu ești soțul ei. Ești un criminal mult mai la îndemână decât mine, nu crezi?

Adam se întoarse spre soția lui. Avea buzele vinete. Corinne nu părea liniștită în moarte. Părea pierdută, speriată și singură. Îi mângâie obrajii. Tripp Evans avea dreptate într-un singur punct. Se terminase, indiferent de ce avea să se întâmple în continuare. Corinne era moartă. Partenera de viață îi fusese luată pentru totdeauna de lângă el. Fiii săi, Ryan și Thomas, nu vor mai fi niciodată aceiași. Băieții lui – nu, băieții *ei* – nu vor mai avea parte niciodată de alinarea și de dragostea mamei lor.

— Adam, ce-i făcut e bun făcut. Acum e momentul destinderii. Nu înrăutățiți și mai mult situația.

Și atunci Adam observă încă ceva, care îi frânse din nou inima.

Lobii urechilor ei.

Lobii… nu mai era nimic acolo. Revăzu magazinul de bijuterii de pe Strada 47, restaurantul chinezesc, chelnerul aducându-i pe o tavă, zâmbetul de pe fața ei, grija cu care îi scotea Corinne și-i așeza pe noptieră înainte de

a se culca.

Tripp nu doar o ucisese. Îi furase și cerceii cu diamante.

— Și încă ceva, spuse Tripp.

Adam ridică ochii spre el.

— Dacă te apropii vreodată de familia mea sau o amenințI, ei bine, deja ți-am arătat ce o să fac.

— Da, mi-ai arătat.

Apoi avocatul ridică pistolul, ținti în mijlocul pieptului lui Tripp și apăsă de trei ori pe trăgaci.

Capitolul 56

Șase luni mai târziu

Meciul de lacrosse avea loc într-un loc numit cu optimism SuperDome, o arenă sportivă gonflabilă făcută dintr-un fel de material pliabil. Pe timpul iernii, Thomas juca într-o ligă de lacrosse indoor. Venise și Ryan. Își urmărea fratele și, în același timp, se juca cu mingea într-un colț cu alți copii. De asemenea, Ryan se uita și la tatăl lui. Acum făcea des asta, se uita la tatăl lui ca și cum Adam s-ar fi putut evapora pe neașteptate. Bărbatul înțelegea, desigur. Încercase să-l liniștească, dar ce ar fi putut de fapt spune?

Nu voia să-i mintă pe băieți, însă dorea ca ei să se simtă în siguranță și fericiți.

Fiecare părinte trebuie să mențină acest echilibru. Lucrurile nu se schimbaseră prea mult odată cu moartea Corinnei, totuși învățase că fericirea bazată pe neadevăruri este, în cel mai bun caz, trecătoare.

Adam o privi pe Johanna Griffin împingând ușa de sticlă. Traversă prin spatele porții și veni lângă el, cu fața la teren.

— Thomas e numărul 11, nu?

— Da.

— Cum a jucat?

— Grozav. Antrenorul de la Bowdoin vrea să-l selecteze.

— Uau! Bună școală. O să meargă acolo?

Adam ridică din umeri.

— E la șase ore de aici. Înainte de tot ce s-a întâmplat, da, s-ar fi dus. Acum însă…

— Vrea să fie mai aproape de casă.

— Exact. Bineînțeles, ne putem muta și noi. Nu ne-a rămas nimic în orașul ăsta.

— Și de ce rămâneți?

— Nu știu. Băieții au pierdut deja destul. Au crescut aici. Au școala, prietenii.

Pe teren, Thomas recuperă o minge și începu să alerge.

— Și mama lor e aici. În casa asta. În orașul ăsta.

Johanna încuviință. Adam se întoarse către ea.

— Mă bucur mult să te văd.

— Asemenea.

— Când ai ajuns?

— Acum câteva ore. Mâine se pronunță sentința lui Kuntz.

— Știi deja că va fi închisoare pe viață.

— Da, dar tot vreau să văd. De asemenea, voiam să fiu sigură că tu ai fost disculpat oficial.

— Am fost. Am primit vestea săptămâna trecută.

— Știu. Dar tot voiam să văd cu ochii mei.

Adam aprobă din cap. Johanna se uită spre locul unde stăteau Bob Baime și ceilalți părinți.

— Întotdeauna stai singur la marginea terenului?

— Acum da. Totuși n-o iau personal. Mai știi ce ți-am povestit despre chestia cu visul trăit?

— Da.

— Eu sunt dovada vie că-i ceva superficial. Bineînțeles, toată lumea știe că-i superficial, dar nimănui nu-i place să stea alături de cineva care-i aduce tot timpul aminte de asta.

Se mai uitară un timp la joc.

— N-a apărut nimic nou despre Chris Taylor, întrerupse femeia tăcerea. E tot fugar, însă el nu-i chiar inamicul public numărul unu. N-a făcut decât să șantajeze niște oameni care nu vor să-l acuze în mod oficial pentru că, astfel, secretele lor ar fi dezvăluite. Chiar dacă va fi prins, am îndoieli că va primi mai mult decât o condamnare cu suspendare. Te vei resemna?

Adam înălță din umeri.

— Mă tot gândesc și răzgândesc.

— Cum așa?

— Dacă ar fi lăsat-o pe Corinne să-și păstreze secretul, poate nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Așa că mă-ntreb: Oare Străinul a ucis-o pe soția mea? Sau a fost propria ei decizie de a-și înscena sarcina? Sau eu, pentru că nu mi-am dat seama cât de nesigură am făcut-o să se simtă? Poți să înnebunești tot gândindu-te așa. Te-ntorci în timp și revezi totul în buclă. Dar, până la urmă, un singur om este vinovatul, iar omul acela e

mort. Eu l-am ucis.

Thomas pasă mingea și alergă în spațiul din spatele porții, numit X în jargonul lacrosse. Conform raportului legistului, primul glonț fusese suficient. Străbătuse inima lui Tripp Evans, omorându-l pe loc. Adam mai simțea greutatea pistolului. Încă putea simți reculul, când apăsase pe trăgaci. Încă putea vedea trupul lui Tripp Evans prăbușindu-se și putea auzi ecourile prelungi ale împușcăturilor în pădurea tăcută.

Câteva secunde după împușcături, Adam nu făcuse nimic. Stătuse acolo, amorțit. Nu se gândise la repercusiuni. Voia doar să stea cu soția lui. Aplecase din nou capul lângă Corinne a lui. Îi sărutase obrazul, închisese ochii și plânsese.

Apoi, o clipă mai târziu, o auzise pe Johanna zicând:

— Adam, trebuie să ne mișcăm repede.

Femeia îl urmărise. Luase ușor arma din mâna lui Adam și o pusese în a lui Tripp Evans. Își pusese degetele peste degetele lui și trăsese trei focuri, ca să rămână reziduuri de praf de pușcă pe mâna lui Tripp. Ridicase cealaltă mână a lui Tripp și îl zgâriase pe Adam, asigurându-se că se va găsi ADN sub unghii. Adam îi urmase ordinele șocat. Pregătiseră o poveste despre legitima apărare. Nu era perfectă. Avea goluri și lăsa loc de întrebări, dar, în cele din urmă, dovezile fizice, împreună cu depoziția Johannei, care auzise mărturisirea lui Tripp Evans, făcuseră imposibil să fie pus sub acuzare.

Adam era liber.

Totuși, trebuie să trăiești cu ceea ce ai făcut, iar el omorâse un om. Nu scapi ușor de așa ceva. Îl bântuia noaptea și nu-l lăsa să doarmă. Înțelegea că nu avusese de ales. Atât timp cât Tripp Evans ar fi fost în viață, ar fi reprezentat o amenințare pentru familia lui Adam. O latură a sa, primitivă, era satisfăcută de ceea ce făcuse, pentru că-și răzbunase soția și-și protejase băieții.

— Pot să te-ntreb ceva? spuse el.

— Sigur.

— Tu dormi bine?

Johanna Griffin zâmbi.

— Nu, nu prea.

— Îmi pare rău.

Femeia ridică din umeri.

— Poate că nu dorm bine, dar aș dormi mult mai prost dacă tu ți-ai

petrece restul vieții în închisoare. Am făcut o alegere atunci când te-am văzut în pădure. Cred că am făcut alegerea care mă face să dorm cel mai bine.

— Mulțumesc.

— Nu-ți face probleme.

Mai exista ceva ce-l deranja pe Adam, însă nu vorbea niciodată despre asta. Oare Tripp Evans chiar crezuse tot timpul că planul lui va funcționa? Chiar crezuse cu adevărat că Adam îl va lăsa pur și simplu să scape nepedepsit după ce-i ucisese soția? Chiar crezuse că era înțelept să-i amenințe familia când Adam era îngenuncheat lângă trupul soției sale, cu un pistol în mână?

După moartea lui Tripp, familia beneficiase de o sumă uriașă de la asigurarea de deces. Familia Evans rămăsese în oraș. Primise sprijin. Toți cei din Cedarfield, chiar și cei care erau convinși că Tripp fusese un ucigaș, se adunase în jurul lui Becky și al copiilor.

Oare știuse Tripp că așa se va întâmpla?

Oare dorise Tripp, de fapt, ca Adam să-l ucidă?

Mai rămăsese un minut din meci și scorul era strâns.

— Bizar, totuși, zise Johanna Griffin.

— Ce anume?

— Totul a fost despre secrete. Asta a fost toată chestia cu Chris Taylor și grupul lui. Voiau să scape lumea de secrete. Iar acum eu și cu tine suntem siliți să păstrăm cel mai mare secret dintre toate.

Stătură amândoi, urmărind cum se scurge timpul. Când mai rămăseseră treizeci de secunde, Thomas înscrise un gol care aduse victoria echipei. Spectatorii explodară. Adam nu sări în sus de bucurie, dar zâmbi. Se întoarse spre Ryan. Ryan zâmbea și el. Și, era convins, sub cască, Thomas zâmbea la rându-i.

— Probabil de fapt pentru asta am venit, continuă Johanna.

— Pentru ce?

— Să vă văd pe toți zâmbind.

Adam încuviință din cap.

— Poate.

— Ești o persoană religioasă, Adam?

— Nu tocmai.

— N-are importanță. Nu trebuie să crezi că și ea îi vede acum pe băieți

zâmbind. Johanna îl sărută pe obraz și se îndepărtă. Trebuie doar să crezi că ar fi vrut și ea să-i vadă zâmbind.

virtual-project.eu

[1] Sport de echipă jucat cu un băț și cu o minge; cel mai vechi joc organizat din America de Nord, cu origini în Canada încă din secolul al XVII-lea. (n.r.).
[2] Acronim pentru *Mother I'd Like to Fuck* („Mamă cu care aș vrea să mă culc") (n.r.).
[3] Acronim pentru *World Beauty Fitness & Fashion,* titlul unui concurs de frumusețe. (n.r.).
[4] „Înscenează o sarcină" (n.tr.).
[5] În original, *homeroom,* oră la începutul zilei, în școala primară și gimnazială din SUA, când se distribuie documentele administrative, se face prezența, iar elevii își planifică activitățile. (n.r.).
[6] Joc de cuvinte. În limba engleză, „dedicat", dar și „material rezistent" (piatră etc.), folosit la fundația clădirilor sau a șoselelor. (n.r.).
[7] Thomas Jonathan „Stonewall" Jackson (1824-1863), general confederat în timpul Războiului Civil american. (n. tr.).
[8] *Barista* („barman" în limbile italiană și spaniolă) este un „artist al cafelei" care are cunoștințe vaste despre cafea, prepară și decorează băuturile. (n.r.).
[9] Al Sharpton (n. 1954), activist de culoare pentru drepturile omului, pastor baptist, moderator de talk-show-uri și politician. (n. tr.).
[10] United Service Organisations Inc., corporație de caritate ce oferă servicii de divertisment live, facilități sociale și alte programe membrilor Forțelor Armate ale SUA și familiilor lor. (n. tr.).

HARLAN COBEN

STRĂINUL

virtual-project.eu